GAYLE CALLEN

AZ ÚRNŐ TESTŐRE

Margery odalépett elé csípőre tett kézzel, és így szólt:

- Ön most a védelmezőm, vagy az udvarlóm? Ahogy Gareth felegyenesedett, hirtelen olyan magasnak és vadnak tűnt, mint amilyenek viking ősei lehettek egykoron.

- Arra kért, hogy legyek a testőre. Nem gondolta, hogy... - egy pillanatra Margeryre nézett. - Attól tartottam, hogy nem jól játszom a szerepemet. Eddig sosem kellett udvarolnom a nőknek - közben lassan végignézett Margery gyönyörű testén.

Szerep? Margery érezte, hogy elvörösödik a dühtől. Tehát, mikor az ujjait csókolta és a szépségét dicsérte, csak szerepet játszott?

- Arra kért, hogy tartsam titokban ittlétem okát - mondta hűvösen Gareth. - Azt fogom tettetni, hogy én is udvarolok önnek. Hogyan másként maradhatnék a közelében, hogy megvédhessem az önre leselkedő veszélytől?

Margery visszagondolt Gareth tüzes tekintetére, ajkai érintésére az ujjain. Hát persze, hogy csak megjátszotta a dolgot! Kimérten a férfira mosolygott, igyekezett eltemetni a szívében felbukkanó apró fájdalmat.

©Gayle Kloecker Callen
A könyv eredeti címe: My Lady's Guardian
AVON BOOKS Harper Collins Kiadó

Fordította: Oberon Bt.

A mű az írói képzelet szüleménye.
A nevek, a szereplők, a helyszínek és az események mind fikciók. Bármilyen hasonlóság valós személyekhez vagy megtörtént esetekhez, csak a véletlen műve.

©Pécsi Direkt Kft.

Minden jog fenntartva.
Előzetes írásos beleegyezés nélkül a könyv, illetve annak részei nem használhatók fel, és nem jelentethetőek még semmilyen formában. Kivételt képeznek a kirakatban megjelenő részletek. További információért forduljon a könyvkiadóhoz.

ISBN: 963 368 276- 2

Magyarországon kiadja
a Pécsi Direkt Kft. Alexandra Kiadója
7630 P&S, Alkotás u. 3.
Tel: 72/517- 800
Ügynökömnek, Eileen Fallonnak,
aki oly sok mindenre megtanított az írás művészetével kapcsolatban.
Továbbá a Central New York regényíróinak, akik csodálatos tanároknak és igazi barátoknak bizonyultak.

PROLÓGUS

Anglia, 1475

A tizenkét éves fegyvernök, Gareth Beaumont szobája keskeny ablakából nézte, ahogy a belső udvar lángra lobban. Az éjszaka sötét volt, csak a tűz világított. A nők és a gyerekek sikoltoztak, a férfiak a lángokkal próbáltak megküzdeni.

Gareth előre látta a bajt rémálmaiban és éber vízióiban. Az ő képzeletében napokig égett a tűz, és minden zűrzavaros volt. Tudhatta volna, hogy megtámadjak a kastélyt!

Legszívesebben a falba verte volna a fejét, hogy megszabaduljon ezektől az érthetetlen látomásoktól, amelyek egyfolytában üldözték. De nem menekülhetett az örökségétől, a Beaumont átoktól. Miért nem lehetett ő is olyan, mint mindenki más?

A Wellespring kastély istállói és külső épületei mind lángokban álltak. Gareth újra átélte szülei végzetet: három évvel ezelőtt ők is egy hasonló tűzvészben haltak meg, itt hagyva őt a fájdalmas emlékekkel.

De most legalább tehetne valamit! Felrántotta szobája ajtaját, és végigszaladt a folyosón.

Kint eszméletlen káosz fogadta. Mindenhol tűz és füst, az emberek fejvesztve rohangáltak, a lovak elszabadultak, és menekülni próbáltak. A kaput még nem sikerült bedönteniük a támadóknak, az íjászok a lőrésekből igyekeztek visszaverni a rohamot. Gareth csatlakozott az istállók melletti férfiakhoz, akik a kútból mért vizet adtak kézről kézre.

A szemei könnyben úsztak az iszonyú füsttől, a tüdeje friss levegőre áhítozott. Az egész teste izzott az erőfeszítéstől, de hirtelen rossz előérzet szele csapta meg. Csak ne most!

Először csak egy hangot hallott, egy gyermek zokogását. Néha el tudta hessegetni a víziói képeit, amitől ugyan még jobban kínozta a fejfájás, de legalább nem kellett olyan dolgokat látnia, amiket úgy sem értett meg.

Ezúttal azonban tisztán látta a képet, a vicomte nyolcéves lánya, Margery jelent még előtte.

Látta a rémülettől eltorzult huncut kis arcocskát. Érezte, hogy nincs az asszonyokkal, ahol lennie kellene.

Tudta, hogy nem késlekedhet, keresztülrohant az udvaron, a katonák között. Végül a kapunál meglátta Lord Wellest. A vicomte magas, nagydarab férfi volt, sötét haja már őszült szigorú tekintete felett, úgy tűnt, sosem vesztette el az uralmát.

Gareth megállt előtte, és a köhögéssel küszködve így szólt:

- Uram, attól tartok, a lánya veszélyben van.

Lord Welles félelmetes nézése olyannyira rabul ejtette Garethet, hogy szinte megfeledkezett a lángokban álló udvarról. Egy pillanatra egymásra meredtek, s mintha őlordsága szemében most rémületet látott volna.

- Gareth, a lányom az asszonyokkal van. Vagy te nem így tudod?

Gareth válaszát a fakapu éles reccsenésének hangja szakította félbe.

Lord Welles karon ragadta, és elvonszolta a kapuk védelmére siető katonák elől.

- Báró Hunter és az emberei áttörték a külső kaput. Még kell ütköznünk velük. Bárcsak itt lennének a fiaim - de te is segíthetsz. Menekítsd ki a lányomat!

- De uram, hogyan...

Lord Welles egész közel hajolt hozzá, a hangja rekedt, de nyomatékos volt:

- Vidd a nagyterem alatti pincébe. Az északi sarokban egy sor hordót találsz majd, azok mögött van egy titkos alagút. Az alagút az erdőbe vezet, ott várjatok, míg értetek küldök valakit.

- Akkor megkeresem az asszonyokat, és mindenkit...

- Először Margeryt! Megértetted? - Lord Welles a karjánál fogva megrázta Garethet. - Ha őt sikerül kimentened, mielőtt a kastélyt beveszik, visszajöhetsz a többiekért. Nem kockáztathatom meg, hogy a lányomnak valami baja essen. Még kell védened őt! Ígérd meg, hogy megvéded a lányom életét!

- Te- természetesen, uram - hebegte Gareth.

- Most menj!

Gareth átkutatta az alsó termeket, de sehol sem találta Margeryt. Tudta, hogy a lány ott lesz, ahol leginkább biztonságban érzi magát. Margery a hálószobája ablakából nézte a lenti pusztítást. Gareth elhúzta az ablaktól, és becsukta a redőnyöket. Megkönnyebbült, hogy sértetlenül talált rá.

Margery ott állt a fodros hálóingjében, hosszú, sötét haja kibontva omlott a vállára, kék szemei komoly aggodalmat tükröztek.

- Gareth, az apám győzni fog, ugye?

- Hát persze - mondta zihálva Gareth, mert még mindig levegő után kapkodott.

Lekapta a fogasról Margery ruháját, és odavitte neki.

- Arra kért, vigyem biztonságos helyre.

- De, ki kell mennie, amíg...

Gareth nem foglalkozott a lány tiltakozásával, gyorsan belebújtatta a ruhájába, és ráterítette a kabátját.

Kézen fogta Margeryt, levezette az emeletről, egészen a pince bejáratához. Felemelte a csapóajtót, megragadott egy fáklyát, és elindultak lefelé a sötétségbe.

A fejük felett a fagerenda- boltozat csupa pókháló volt, körülöttük pedig egész halom különbözőféle élelmiszer volt felhalmozva. Gareth az északi sarokhoz sietett, és megkérte Margeryt, hogy tartsa magasra a fáklyát, amíg ő elhúzogatja a hordókat.

- Gareth, mit keres? Talán valami rejtett kincset?

- Egy titkos alagutat.

Fentről csizmadobogás és sikolyok hallátszottak. Gareth nekiveselkedett a következő hordónak. Hol lehet az alagút?

Margeryre nézett, látta, hogy a szemében könnyek csillognak, de még mindig szilárdan tartotta a fáklyát.

Miközben már az ötödik hordót próbálta elmozdítani a helyéről, hallotta, hogy az emeleten kardpárbajt vívnak. Szent Isten, lehet, hogy már a kastélyt is elfoglalták? Kétségbeesetten eszmélt rá, hogy már nem tudja a többi asszonyt megmenteni, hiszen valószínűleg elfogják, Margery pedig akkor magára maradna.

A fülébe csengtek Lord Welles szavai: meg kell védened őt!

Gareth mindenáron megtartotta az ígéretét. Nem hagyhatta, hogy Margerynek bármi baja essen.

Hirtelen hideg áramlatot érzett a lábaiban, és a megérzésére hagyatkozva félrelökte az utolsó hordót. Egy csapóajtó körvonala bontakozott ki előttük. Egyből megtalálta a rejtett fogantyút, amivel felránthatta az ajtót. A nyílásból iszonyú por és bűz áramlott kifelé.

Nem késlekedhettek. Gareth megragadta a fáklyát, és levezette Margeryt a kis lépcsőlejárón. Az alagutat a földbe vájták, oldalát nyirkos kövek borították, a tetejét pedig rothadt fagerendák erősítették. Mintegy száz métert haladhattak előre, mikor a földből kiálló gyökerekbe ütköztek. Gareth félretolta a gyökereket és megláttak az erdőt.

Gareth tudta, hogy nincsenek messze a kastélytól. Még innen is hallották a kiáltozást, a csatározást és a tűz ropogását. Gareth átölelte Margeryt és visszavezette az alagútba.

A sercegő fáklyával egy kis tüzet gyújtott a bejárat mellett. Látta, hogy Margery üres tekintettel bámulja az alagutat.

Garethnek fogalma sem volt róla, hogyan vigasztalhatná meg a kislányt. Félszegen kinyújtotta felé a kezét, Margery pedig megragadta azt, és lekuporodott mellé. A tüzet nézte, s közben potyogtak a könnyei. Gareth gyengéden átkarolta, a lány szorosan hozzábújt és nagyot sóhajtott.

- Mit mondott még az apám? - suttogta.

- Azt mondta, vigyázzak magára, és amint tud, magáért küld valakit.

- Nem fog egyedül hagyni? - könnyes, esedező szemekkel nézett Garethre. - Mindig el akar menekülni előlem.

Gareth még szorosabban átölelte, és elsimította a szemébe hulló hajtincseit.

- Ez nem olyan, mint mikor játszunk - kicsit bűntudata volt. - Megígérem, hogy nem hagyom egyedül.

Gareth madárcsicsergésre ébredt, ahogy a nap felkelt és aranyló fénybe öltöztette az erdőt.

Margery zihálva kelt fel, egyből felegyenesedett, és megkérdezte:
- Apám?
- Még nincs itt - válaszolta Gareth vonakodva. - Nem éhes?
A lány megrázta a fejét.
- Hát persze, hogy éhes. Tudja, hogy kell halat fogni?
Margery a szeme sarkából sandított rá, mintha kezdett volna visszatérni az életkedve.
- A múltkor mikor követtem, hazaküldött. Gareth felsóhajtott, már megint lelkiismeret- furdalása támadt.
- A hangja elijesztette a halakat. Fogadok, hogy most sem tud csendben maradni.
Margery csípősen nézett rá, félrelökte, és azt mondta:
- Csak mutassa meg, hogyan kell halat fogni, Gareth Beaumont.
Gareth horgot és kötelet vett elő az övére akasztott erszényéből, és hamarosan már egymás mellett ülve lógatták a horgukat a kis patak vizébe.
Gareth kifogott egy apró, ficánkoló pisztrángot. Margery hetykén felemelte az állát.
- Én ennél nagyobbat fogok majd.
- Hát, arra kíváncsi leszek - mondta Gareth, miközben alig tudta visszafojtani a nevetését.
Elkezdte sütni a halacskáját, de közben lenyűgözve nézte Margery próbálkozását. A lány türelmesen üldögélt, oda se figyelt Garethre, aki már nagy cuppogások közepette falatozott. A hal felét azért félretette Margerynek.
Felesleges volt. Nemsokára ugyanis ő is kifogott egy halat, ami persze nagyobb volt, ahogy azt ígérte. Leakasztotta a horogról, eltávolította a szálkáit, és még meg is sütötte magának, igaz, hogy az ujját megégette közben.
Aztán a patak partján térdepelve megtisztították a kezüket. Valami egyszer csak megcsillant a vízben. Gareth kivette a vízből a tárgyat, és közelebbről is szemügyre vette. Egy egyszerű kődarab volt, a közepébe viszont egy kristálydarab ágyazódott, az verte vissza a nap sugarait. Margery el volt ragadtatva tőle, nevetve kapott utána.
Sietségében azonban kiütötte Gareth kezéből. A kődarab a patak sziklás partjára esett és kettétörött. Ahogy Margery felemelte a két kis darabot, hirtelen sírva fakadt. Gareth tudta, hogy nem a kő miatt zokog.
- Nézze, Margery, még mindig ugyanúgy ragyog. És legalább mindkettőnknek jut egy darab, így eltehetjük emlékül.
Margery ránézett a két kődarabra, aztán az egyiket odanyújtotta neki. Gareth fájdalmas nyomást érzett a szívében, ahogy a lány kipirult arcára nézett.
- Örökké még fogom őrizni - mondta.
Egy kis mosolyt jelent még Margery szája szegletében, a kődarabot pedig szorosan az öklébe szorította.
Gareth tekintete a távolba meredt, a Wellespring kastély irányába. Próbálta leplezni az aggodalmát. Arra gondolt, hogy ha lefoglalná valamivel a lányt, talán megfeledkezne a félelméről.
Már három napja vártak, hogy valaki értük jöjjön. Éjjel lombágyon aludtak az alagútban, nappal túlélő játékokat játszottak. Gareth megtanította Margeryt csapdát készíteni, amivel apró állatokat ejthettek, és aztán megfőzték őket. Bújócskáztak az erdőben, próbáltak túljárni egymás eszén. Készítettek két kis erszényt, hogy abban hordhassák a kristálykövеiket. Margery lett Gareth legjobb barátja, s remélte, hogy nem fog ellene fordulni, ha egyszer megtudja, milyen átok ül a Beaumont néven.
A negyedik nap aztán hallották, hogy katonák közelednek feléjük. Elrejtőztek a kis erődítményükbe, amit egy fa tetejére építettek. A lovasok Margeryt szólították.
- Ezek a bátyáim!
Gareth azon kapta magát, hogy a kristálykövét dörzsölgeti, miközben várta, hogy Margery lemásszon a fáról. Érezte, hogy megint magára marad.
Margery ekkor megragadta a kezét.
- Akkor is a barátom marad, ha visszamegyünk?

- Örökké - mondta Gareth, és a szó úgy áramlott át a lelkén, mintha esküt tenne. A Margeryvel együtt töltött idő alatt felfedezte, milyen férfinak lenni, és gondoskodni valakiről.

Margery a bátyja, Reynold karjaiba omlott, aki csak három évvel volt idősebb Garethnel. James Markham, Bolton grófja - aki még a huszadik évét sem töltötte be - szúrós szemekkel figyelte Garethet, mikor ő is lemászott.

- Uraim - Gareth hűvösen meghajolt -, remélem, a kastélyban minden rendben van.

Senki sem válaszolt, Gareth akkor már tudta, hogy a ködös látomásai ezúttal is beigazolódtak. Margery elhúzódott Reynoldtól.

- Apám?

A bátyjai szomorúan néztek rá.

- Jaj, ne! És hol van Edmund?

- Ő jól van - mondta Reynold. Igyekezett eltakarni az arcát, de látszott, hogy zokog. - Apánk holttestét őrzi.

Gareth éles fájdalmat érzett a mellkasában, ahogy Margery keserves sírását látta. Reynold felemelte a húgát maga mögé a lóra, és elindultak hazafelé.

James gyanakodva nézett Garethre.

- Mikor hazaértünk az egész kastélyt átkutattuk Margeryt keresve, és megtaláltuk a nyitott alagutat. Hogyan szerzett tudomást róla?

Gareth feldühödött ekkora bizalmatlanság hallatán. Mindig is a felmenői alapján ítélték meg, nem pedig a tettei után. Mit mondhatott volna? Hogy a megérzései vezették?

- A mostohaapja mondta el, hol találom az alagutat, Lord Bolton. Megkért, hogy Margeryt menekítsem ki.

- Nos, ezért hálával tartozom - mondta James kelletlenül.

- Hogyan halt még a mostohaapja?

- Egy nyílvessző végzett vele. Őt katona is odaveszett, és sokan megsebesültek. De Hunter többé nem fog ránk támadni, mert a hűtlenségét felfedem a királyunk előtt is.

Gareth hamarosan kénytelen volt rájönni, hogy Margery testvérei nem nagyon hisznek neki. Egy hét múlva másik udvarba küldték, hogy ott nevelkedjen tovább. Gareth azt hitte, Margery elmondja a bátyjainak, mi történt, hiszen barátok voltak.

De sosem jöttek vissza érte.

ELSŐ FEJEZET

1487 júniusa

Gareth Beaumont levegő után kapkodott, felkönyökölt, és egy pillanat alatt ébren volt. Beverte a fejét a sátorrúdba, az eső az arcát áztatta. De nem törődött vele, a homályos sötétségbe bámult, az álomképei még mindig ott lebegtek a szeme előtt.

Margery.

A régi keserűség megint úrrá lett rajta. Margery és a bátyjai magára hagyták, s ezzel kétségbeesésre és magányosságra ítéltették az életét.

Mélyeket lélegzett, próbálta lecsillapítani heves szívdobogását. Ez csak egy álom, nem látomás.

De tudta, hogy ez nem igaz. Tompa fájdalmat érzett a homlokában, a gyomra furcsán émelygett. El kellett ismernie, hogy egy újabb látomása van - mégpedig Margery Wellsről, akit már tizenkét éve nem látott.

Margery megint veszélyben volt.

Gareth felült, arcát a kezébe temette. Nem kell vele foglalkoznia, ott vannak a bátyjai, akik gondoskodnak róla. Egyébként is, már bizonyára férjnél van, és gyermekei is vannak.

A múltján már úgysem változtathat, nem térhet vissza hozzá. Miért is akarna? Korán megtanulta, hogy csak magára számíthat. A későbbi nevelőházában is kigúnyolták, Hóbortos Varázslónak hívták a kezelhetetlen látomásai miatt. Hivatásos harcossá vált, hogy elismerést szerezzen. Ezzel legalább távol tartotta magától az embereket, és még is tudott élni belőle.

Csakhogy túl magas fokon művelte a mesterséget, és a nemesek egy idő után megelégelték a sorozatos vereséget. Aztán már nem engedték, hogy lovagi tornákon induljon, és senki sem akarta felbérelni, ezért el kellett hagynia Angliát. Az utóbbi években zsoldosként szolgált Franciaországban, de az átok itt is utolérte. Nem volt se földje, se családja, se pénze. Olyan szegény volt, hogy szinte a zsigereiben érezte az állandó nélkülözést. Egyedül a fegyverzetét és a lovát tartotta meg, mert azok nélkül esélye sem volt a megélhetésre.

Az ég szerelmére, miért kellett még ennyi év után is Margeryre gondolnia? El akarta hessegetni a fenyegető látomásait. Hiszen Margerynek van családja, nem szorul a segítségére.

Hirtelen felrémlett előtte az a pillanat, mikor Lord Welles mélyen a szemébe nézett. Ő volt az egyetlen ember, aki tisztességesen bánt vele.

És Gareth megígérte a férfinak, hogy mindig védelmezni fogja a lányát.

Dühösen szitkozódni kezdett magában, és visszafeküdt a takarójára. Lord Welles valóban kiérdemelte a hűségét, nem úgy, mint a gyermekei.

Valami mégis arra késztette, hogy megkeresse Margeryt, és megvédje a rá leselkedő veszélyről. Úgy gondolta, el kell mennie hozzá, hogy megtartsa a fogadalmát, és aztán majd csendben odébbáll.

A nap beragyogta Gloucestershire lankás domboldalait is kőfalait. Gareth a távolban egy pompás kastély csúcsát látta felvillanni a hegy tetején. A Hawksbury kastély. Mint mindig, Margery és családja a legjobb helyet birtokolta. Gareth megint keserűséget érzett, bár igyekezett elhessegetni a fájó emlékeket. Nem szabad a személyes érzéseivel törődnie, most a Lord Wellesnek tett ígéretére kell gondolnia.

Gareth megkönnyebbült, mikor belovagolt egy hűvös, erdős völgybe, mert innen legalább nem látta a kastély körvonalait. Wallace Desmondra pillantott, aki kivételesen nem gyanakodva fürkészte őt.

Gareth tudta, hogy nagy ostobaság egyedül nekivágnia egy ismeretlen, veszélyes küldetésnek, de gyűlölte, ha mástól kellett segítséget kérnie. Desmond viszont az adósa volt, mivel egy tornán Gareth megmentette az életét. Viszonzásképpen Desmond felajánlotta, hogy elkíséri a hosszú útra Angliába, és segít neki megmenteni a nőt, aki oly fontos volt Gareth számára.

Bár Anglia éghajlati viszonyaihoz képest különösen szép nap volt, Gareth érezte, hogy hirtelen egy fagyos áramlat fut végig a testén. Egész életében igyekezett megszabadulni ezektől az ijesztő figyelmeztető jelektől, most viszont összpontosított az érzésre.

Tudta, hogy közel járnak Margeryhez.

Megrántotta a kantárt, a lova lecövekelt, ló pedig az erdőt figyelte és hallgatózott.

- Desmond, te menj előre, már nincs messze a Hawksbury kastély.

Desmond a nyergére támaszkodott, és szúrós szemekkel nézett rá.

- Mi folyik itt, Beaumont?

- Semmi.

Desmond még nem vette észre, hogy látomásai vannak, és Gareth igyekezett is megtartani a titkát, ameddig csak lehetséges volt. Azon merengett, vajon miért van az, hogy egy család generációinak egész sora kell, hogy bűnhődjön egy ősük bűne miatt.

- Csak szükségem van egy kis időre, hogy átgondoljam, mit fogok mondani Margerynek.

- Ilyen ideges vagy egy nő miatt? - mosolygott Desmond.

Gareth nem válaszolt. Minél tovább utaztak együtt, Desmond annál beszédesebbé vált, szinte már barátjaként kezelte Garethet. De Garethnek nem volt szüksége barátokra.

- Jól van - mondta Desmond -, békén hagylak. Ki tudja, talán Margery majd megkedvel.

Margery Welles föl- le járkált a tisztáson, igyekezett távol tartani magától a vigyorgó Thomas Fogget. Ma már harmadszor átkozta magát az ostobaságáért. Miért is hitte azt, hogy ez a férfi más, mint a többi - más, mint Peter Fitzwilliam? A legnagyobb butaság volt a férfit a kedvenc, békés kis helyére hoznia. Most ki kellett védenie valahogy a férfi közeledését, hiszen ő csak egy kis beszélgetésre vágyott.

- Lord Fogge, azt hiszem ideje visszamennünk a kastélyba.

- Welles kisasszony... Margery - mondta behízelgő mosollyal, elfeketedett fogait elővillantva - annyira élvezem, hogy végre kettesben lehetek önnel. Így legalább lehetőségünk van közelebbről is megismerni egymást.

- Akkor foglaljon helyet uram, és társalogjunk. Lord Fogge ehelyett még közelebb hajolt hozzá.

Margery próbált elhúzódni tőle, de a férfi nem hagyta kitérni.

- Margery, úgy vágyom a csókjára. Csak egyetlen csókot szeretnék.

Margery kibújt az öleléséből és elfordította az arcát, de a következő pillanatban megint a nyakán érezte a férfi forró leheletét. Az utóbbi időben túl gyakran került hasonló, kínos helyzetekbe. Miért nem tudta már eddig megtanulni, hogy minden partiképes fiatalember Angliában el akarja csábítani? Másrészt viszont, hamarosan választania kell közülük, mert rohamos iramban teltek a napok, és a király a válaszára várt.

Elfintorodott, amikor a férfi ajkai a nyakát érintették. Legszívesebben jól térden rúgta volna őlordságát, hogy véget vessen ennek a megalázó közjátéknak. Ekkor Fogge váratlanul elengedte. Margery megkönnyebbülten dőlt hátra, és akkor vette észre, hogy a lord nem önszántából tett így. Egy idegen férfi ragadta még - a lordnál jóval magasabb és erősebb -, majd keményen gyomron vágta.

Fogge meggörnyedt és fájdalmas nyögések közepette leroskadt egy farönkre. Az idegen a kabátja hajtókájánál fogva felemelte, Fogge viszont csak nyöszörgött félelmében.

- Eressze el! - mondta az idegennek Margery. De az oda se figyelt rá. Úgy állón vágta Fogget, hogy az hanyatt vágódott a földön.

- Nem hallja? Elég legyen! - kiáltotta Margery. Megragadta az idegen karját, bár kissé maga is meg volt rémülve. - Már így is elég durván elbánt vele. Biztos vagyok benne, hogy tanult a leckéből.

Ettől végre lecsillapodott az idegen férfi. Lord Fogge nagy nehezen feltápászkodott, és vérző ajkát tapogatva elindult a fák felé, ahol a lovakat hagyták. Egy szót se szólt Margeryhez. Margery is egyből megfeledkezett róla, mikor az idegen megfordult és ránézett.

Megremegett a félelemtől. Most gondolt csak bele, hogy, ha nem avatkozik közbe, a megmentője talán megnyomorítja a lordot. Tehát benne még kevésbé bízhatott. A férfi magas és izmos volt, egy bőrzekét viselt fekete ingje felett. Fényes, szőke haja elég hosszú és bozontos volt, mintha már régóta úton lenne. Amikor a tekintetük találkozott, Margerynek elakadt a lélegzete.

Bármikor megismerte volna ezt a tüzes szempárt.

Gyerekkori játszótársa, Gareth Beaumont állt előtte.

A váratlan találkozástól Margeryn végigfutott a hideg. Egy hét sem telt el úgy, hogy ne gondolt volna arra, mi lehet Garethtel. Szinte öntudatlanul egyből az övén levő erszényke után nyúlt, és a vásznon keresztül megérintette a benne levő kristálykövet.

Sosem felejtette el, milyen különös, aranyló fénnyel csillogtak Gareth szemei. Most viszont furcsa hűvösséget tükrözött a tekintete. Már nem az a kisfiú volt, akit valaha ismert.

Margery hátralépett, még mindig csodálkozva nézte, micsoda érett férfivá vált Gareth. A bőre napbarnított volt, az arcának minden porcikája olyan kifinomultnak tűnt, mintha szobrász mintázta volna. Gyönyörű volt, mégis férfias, Margery zavarba jött a látványától. Egyszerre kicsinek, rossznak és bűnösnek érezte magát, aki még arra sem méltó, hogy egy ilyen tökéletes férfira tekintsen. Mit gondolna róla Gareth, ha megtudná a titkait?

Persze miért is kellene ezen rágódnia? Garethnek semmi közé sincs az életéhez. Már nem volt a gyerekkori barátja, csak egy idegen, aki épp erre járt. Aztán eszébe jutottak azok az aljas híresztelések, amelyek elüldözték Garethet a hazájából. Azt hallotta, hogy rettenthetetlen ellenfél, aki bármi áron győzni tud.

Gareth is hasonlóképpen szemlélgette őt, először az arcát, majd az egész testét. A pillantása tűzként égette a bőrét. Margery teljesen még volt döbbenve most, hogy Gareth nem csak az emlékeiben létezett, hanem itt állt előtte teljes valójában. Ebből is látszik milyen nővé váltam, hogy ennyire magával tud ragadni a vágy heve.

De hiszen minden férfi sóvárogva nézett rá, és csalódottan tapasztalta, hogy ez alól Gareth sem kivétel.

- Margery.

Margery összerezzent, mikor Gareth kiejtette a nevét.

- Gareth Beaumont, valóban maga az? Nem láttuk egymást már vagy...

- Tizenkét éve - Gareth hangja is elakadt, az arcára zavar ült ki.

Margery nagyot nyelt.

- És mit csinált ezalatt a hosszú idő alatt, mióta nem találkoztunk?

- Európában utazgattam - Gareth nem volt túl bőbeszédű.

Margery érezte, hogy Gareth nem szívesen beszél róla, rövid habozás után mégis rákérdezett:

- De mivel foglalkozott?

Gareth szótlanul állt, most különösen fagyos volt a tekintete. Végül azért csak kibökte:

- Lovagi tornákon vettem részt, és nemesek szolgálatában harcoltam. Ez is egy megélhetési mód.

Margery tudta, hogy Gareth szülei nem sokkal azelőtt haltak még egy tűzvészben, hogy odakerült hozzájuk, a kastélyba. A király az adósságuk miatt megfosztotta a Beaumont családot összes földjétől és vagyonától, így Garethnek se otthona, se pénze nem volt. Ha belegondolt, mellette ott álltak a bátyjai, akikre mindig számíthatott.

Egy darabig némán álltak egymással szemben, furcsa mód egyikük sem tudott mit mondani.

- Jobban tetszett Európa, mint Anglia? - kérdezte Margery, hogy megtörje a csendet, de nyomban el is átkozta magát meggondolatlanságáért.

- Igen.

Margery hallotta, hogy Gareth nem önszántából hagyta el a hazáját. Annyi mindent szeretett volna kérdezni tőle, ugyanakkor félt, hogy Gareth is kíváncsi lesz az ő életére, amit viszont nem akart felfedni előtte.

- Akkor miért tért vissza mégis Angliába?

- Mert tudom, hogy veszélyben van.

Ezt hallva, Margerynek meglepetésében tátva maradt a szája, és le kellett ülnie a padra, hogy összeszedje magát. Úgy megijedt Gareth szavaitól, hogy még a keze is beleremegett, de igyekezett nyugalmat erőltetni magára. Hiszen semmiről sem tudhatott!

Gareth továbbra is ott állt hátratett kezekkel, a tekintete félelmetesen hűvös volt, mintha valahol máshol járnának a gondolatai. Nem úgy nézett ki, mint aki segíteni akarna rajta.

- Ezt még honnan veszi? - suttogta Margery. Eszébe jutott apja halálának éjszakája. Gareth akkor is tudta, hogy veszélyben van.

- Hallottam egy s mást Londonban.

Margery kételkedett az őszinteségében. Merre járhatott Gareth? És mit csinálhatott? Azért mert egyszer megmentette az életét, még nem tudott feltétlenül megbízni benne. Senkiben sem bízhatott. Felsóhajtott.

- Igen, valóban sokat beszélnek rólam az udvarban.

- De miért?

- Nos, ez elég komplikált dolog. Mindenesetre biztosíthatom róla, hogy semmilyen veszély sem leselkedik rám. - Margery próbált meggyőzőnek tűnni, de érezte, hogy Gareth átlát rajta.

- Akkor miért üldözte az előbb az a férfi? - kérdezte ismét kimérten Gareth.

Margery elnevette magát.

- Hogy miért? Csak egy csókért. Biztosan maga is próbált már egy- két csinos lánytól csókot lopni. - Margery azt hitte, végre Gareth is elmosolyodik, ehelyett összeráncolta a homlokát.

- Eddig még nem volt szükségem rá.

Erre Margery is elkomorodott. Hát persze, hogy nem szorult rá, hiszen olyan vonzó férfi! De túl hűvös; mint egy angyal márványszobra.

Gareth még ennyi év után is pontosan tudta, hogy Margery nem mond igazat. Margery kerülte a tekintetét, mintha azt akarta volna éreztetni vele, hogy rangban felette áll.

Gareth nem értette, miért érez csalódottságot. Tudta, mire számíthat: Margery családja a kedvességet és segítőkészséget azzal viszonozta, hogy elüldözték. Ilyen neveltetés mellett vajon mit várhatott most Margerytól?

Margery felpattant a padról. A fákon átszűrődő napsugarak fényében egész különösnek hatott a megjelenése. Nem volt olyan kecses és nőies, mint általában, úgy járkált fel- alá, mintha magában lenne. Nyilvánvaló volt, hogy valamit megpróbál eltitkolni előle.

Azért Gareth nem tagadhatta, hogy lenyűgözte Margery szépsége, ahogy nézte a nő mozdulatait. Olyan határozottan lépkedett, hogy halványsárga szoknyája minduntalan felpördült, s így láthatóvá tette az alatta rejtőző finom vonalait. Gareth elképzelte karcsú lábait, érezte, hogy kezd folyni róla a víz. Pedig nem engedhette még magának az efféle gondolatokat.

Margery csinos ruhája szorosan simult törékeny derekára, a rafinált szabásvonal kiemelte formás kebleit. A kulcscsontja domborulata olyan volt, mintha egy madárka szárnyait mintázná, a fejét büszkén tartotta, tisztában volt a vonzerejével. A haja hosszú, egészen sötétbarna volt, egy sárga szalaggal volt hátrakötve.

És mindezek tetőzéseként, micsoda gyönyörű arca volt! Sötétkék szemei bájosan csillogtak kifinomult arcvonásai között. Gareth az ajkát bámulta, s közben igyekezett elhitetni magával, hogy nincs rá hatással a látvány. De a kislány, aki az emlékeiben élt, mostanra valóságos szépséggé változott - és ráadásul még nem volt férjnél!

Gareth ekkor döbbent rá, hogy Margery beszél hozzá.

- Mit mondott?

- Arra kértem, hogy ne meresztgesse így rám a szemeit - Margery csípőre tette a kezét, és közelebb hajolt hozzá.

Gareth egyenesen a szemébe nézett, próbálta leplezni, mennyire megigézte őt.

- Megváltozott, mióta nem láttam.

Margery arca elfehéredett. Hátrább lépett, karjait felemelve védekezve átölelte magát. Láthatóan megrémült, s ez még inkább felkeltette Gareth gyanúját, hogy valóban titkol valamit előtte.

- Pedig nem sokat változtam, ahogy ön sem - mondta Margery szárazon. - Egyből megismertem.

Gareth nyomatékosan végignézett Margery testén.

- Én nagyon sokat változtam, ezt ne felejtse el. Az egyetlen dolog, ami megmaradt a múltamból, az az apjának tett esküm. Akár elismeri, akár nem, tudom, hogy védelemre van szüksége.

- Gareth, én jól vagyok - mondta Margery a fogait csikorgatva. - Kérem, jöjjön el Hawksburybe, pihenjen meg, mielőtt tovább indul.

Gareth nem válaszolt. Margery a válla mögött hátránézett.

- A lovam a fák között hagytam. Lovagoljunk vissza a kastélyba, bizonyára éhes.

Ahogy az erdőben sétáltak, Gareth előtt felrémlett milyen ijedten nézett rá Margery, mikor azt mondta, megváltozott. A kastély védelmező falai mögött nyilván úgy érezte, a világ kegyetlensége nem érheti el őt. Milyen naiv volt!

Egyszer csak Margery olyan hirtelen megtorpant előtte, hogy majdnem nekiment. A fák között már látszott a kastélyhoz vezető út.

- A lovam... - kezdte volna Margery, de elhallgatott.

Lónak ugyanis híre- hamva sem volt. Gareth felvonta a szemöldökét.

- Gondolom, a kérője lovához volt kötve?

- Természetesen, de Lord Fogge nem vihette... - a hangja elvékonyodott, majd felsóhajtott.

- A lova valószínűleg már a kastélynál van. Margery megint csak egy kissé erőltetett mosollyal fordult felé:

- Úgy tűnik, ismét a segítségére van szükségem. Visszavinne a lován?

Gareth kelletlenül füttyentett, és szürke paripája máris felbukkant a bozót mögül. Margery igencsak meglepődött, de ezt nem akarta Gareth tudomására hozni.

- Igazán lenyűgöző - mondta szárazon. Gareth a kezét nyújtotta felé, hogy felsegítse a lóra, de Margery a kengyelbe akasztotta a lábát, és könnyedén átlendült a nyergen. A szoknyája úgy szétterült a lovon, mint egy takaró. A szoknya alatt férfi lovaglócsizmát viselt.

- Szálljon fel mögém - mondta büszke mosollyal, miután bemutatta hozzáértését.

Gareth ott állt mellette és eltűnődve nézett rá. A régi emlékék akaratlanul is előtörtek belőle, s ez kissé elbizonytalanította. Csendben így szólt:

- Emlékszik, mi történt legutóbb, mikor a lovamra ült?

- Igen. Emlékszem, hogy az apámtól kapott egy lovát, és persze én is lovagolni akartam rajta. Az a buta állat megbokrosodott, ledobott, én pedig fejjel a tóba estem.

Gareth fejében még élénken élt az emlék, ahogy Margery levegőért kapkodva megjelent a víz tetején, miután utánaugrott és kimentette. Érdekes módon minden Margeryhez fűződő emléke valamilyen menekítéssel volt kapcsolatban.

- Hát, ez többé biztosan nem fordul elő - Margery megsarkantyúzta a lovát és nekiindult az ösvényen.

Gareth nézte, ahogy ez a gyönyörű nő a ló nyaka fölé hajol. El kellett ismernie, milyen egyenletesen ringatja Margery a csípőjét, milyen szakértelemmel üli meg a lovát. Mindenesetre legalább nem egy céltalan, finnyás nő lett, ennyiben jó nevelést kapott.

Egy idő után megfordult, és egyenesen feléje kezdett vágtatni. Gareth meg se moccant, mikor Margery pont az orra előtt fékezte meg a lovát.

Arra gondolt, hogy Margery túl felelőtlen, pedig még magát se tudja megvédeni. Mindenképp szüksége volt egy oltalmazó férfikézre, s talán arra még inkább, hogy valaki megleckéztesse.

Gareth szó nélkül felpattant mögé. Miközben elhelyezkedett a nyeregben, hallotta, hogy Margery kapkodva veszi a levegőt. Meglehetősen intim közelségbe kerültek, mivel Garethnek át kellett ölelnie Margeryt, hogy kapaszkodjon valamibe. Gyengéden átfogta a derekát, s közben akaratlanul is megtapogatta a nő finom domborulatait.

Gareth igyekezett tisztességesen viselkedni, ugyanakkor magába szívta Margery hajának finom illatát. Testük melege egybeolvadt. Gareth tudta, hogy gyarlóság lenne tőle, ha belecsókolna Margery nyakába, mégis nagyon nehezen tudott ellenállni a kísértésnek. Pedig gyűlölte, ha nem volt képes kontrollálni magát, ha egy nő irányította. Most mégis gátat kellett szabnia az érzéseinek, mert nem akarta, hogy Margery bármit is észrevegyen.

Gyorsan megragadta a kantárt, s elindultak a kastély felé.

MÁSODIK FEJEZET

Margery minden egyes huppanáskor egyre közelebb csúszott Gareth combjai közé. Iszonyúan mérges volt. Az arca égett a megalázottságtól, de az még inkább dühítette, hogy Gareth látszólag teljesen érzéketlennek tűnt.

Megpróbált egyenesen ülni, hogy ne dőljön Garethnek, viszont a férfi túl nagydarab volt ahhoz, hogy ez lehetséges legyen. Gareth mellkasa a hátához ért, de egyébként is a nyakán érezte a férfi forró leheletét. Ráadásul még át is ölelte.

Ahogy Gareth a kantárt fogta, Margery a kezét nézegette. Erős és napbarnított volt, és tele volt karcolásokkal, nyilván a harci múltja miatt. A csizmája sarkantyúi a lovagi rangját bizonyították. Mégis, Margery semmit sem tudott róla. Nem tudta, mit gondoljon róla, kivéve, hogy nagyon felbosszantotta. Hogyan szerezhetett Gareth tudomást a problémáiról, főleg azokról, melyek a lelkét nyomták?

Margery egyre kellemetlenebbül érezte magát, ahogy a Hawksbury kastély látképe felbukkant a himbálózó faágak között. Nem akart ilyen intim közelségben mutatkozni egy idegennel. Persze valójában Gareth nem volt idegen számára, ezért nem kérhette meg, hogy szálljon le. Biztosan megbántotta volna.

A földút egyre meredekebben emelkedett, ahogy közeledtek a hegytetőn álló kastély felé. A meszes kőfalak között lenyűgöző tornyok nyúltak az égbe. Áthaladva a főkapun beértek a belső udvarba, ahol egész embertömeg sietett fel- alá a barakkok, istállók és a konyhakert között. Maga a főépület különösen impozáns látványt nyújtott. A különböző szárnyai és szintjei mind aprólékosan megtervezett, alapos munkáról tanúskodtak.

A katonák és a szolgák feléjük integettek, s bár nyilván kíváncsiak voltak az ismeretlen látogató kilétére, jól leplezték azt. Margery kicsit megnyugodott, mert gyönyörű otthonának birtoklása mindig büszkeséggel töltötte el. Igazán magáénak érezte a kastélyt, annak ellenére, hogy még csak néhány hete tartózkodott ott. Hátránézett Garethre, aki ugyan mindent jól szemügyre vett, de nyoma sem volt bármiféle érzelemnek az arcán.

Bates, a lovarda udvarmestere fogadta őket elsőként. Bates magas, robosztus férfi volt, s a tarkóján lógó néhány hajtincset leszámítva teljesen kopasz. Mikor meglátta őket, nyomban elmosolyodott.

- Úrnőm, a lova ön nélkül jött vissza. Már kezdtem aggódni.

Margery határozottan visszamosolygott rá.

Megkönnyebbült, mikor Gareth leszállt mögüle a lóról.

- Csak egy apró baleset, Bates. Hol van Lord Fogge?

- A kastélyban. Kérte, hogy nyergeltessem fel a lovát.

- Attól tartok, itthagy minket - Margery most már őszintén mosolygott. - Bates, az úr Sir Gareth Beaumont, gyerekkori ismerősöm.

Az udvarmester egy gyors pillantással végigmérte Garethet.

- Örülök, hogy megismerhetem, uram. Micsoda szerencse, hogy éppen akkor érkezett, mikor az úrnőm segítségre szorult.

Gareth odabiccentett felé. Aztán átkarolta Margeryt, és lesegítette a lóról, mint egy kisgyereket. Margery messzebb lépett tőle, nehogy félreértésre adjon okot. A fejőlányok egy csoportja már így is Garethet bámulta, és közben érezhetően róla sugdolóztak. A kötényüket és a fejfedőjüket igazgatták és kacarásztak.

Margery felsóhajtott.

- Gareth, jöjjön be. Mindjárt vacsoraidő van. Margery tudta, hogy Gareth őt nézegeti, miközben a nagyterembe követte, s ez büszkeséggel töltötte el. De jobban szerette volna, ha a tapétáit és az arany sótartóit csodálja, melyek azt igazolták, hogy férj nélkül is sikeres és önálló volt.

Aztán egyből bűntudatot érzett, mikor eszébe jutott, hogy Garethnek sokkal nehezebb sorsa volt, mint neki.

Sört kéretett a vendégeinek, aztán követte Garethet a kandallóhoz. Margery kérte, hogy üljön le, de Gareth szívesebben állt inkább. Csendben álldogáltak, Margery próbált beszélgetni, de Garethnek láthatóan nehezére esett vele társalogni. Kifürkészhetetlen kifejezéssel az arcán bámult maga elé.

Margery közben abban reménykedett, hogy sikerül meggyőznie Garethet a biztonságos életkörülményeiről, s reggel elhagyja majd a kastélyt.

Lord Fogge éppen ekkor vonult végig a termen egy csapat szolga kíséretében, akik a csomagjait cipelték. Hetyke fejtartása ellenére, bíborvörös arcpírja egyértelműen árulkodott a lelkiállapotáról. Az ajtó előtt megtorpant, és Margery felé fordult.

- Welles kisasszony - röviden meghajolt - remélem, hamarosan újra meglátogathatom.

Micsoda szemtelen alak! Margery legszívesebben nyíltan elmondta volna neki, mennyire felbosszantotta, különösen a lova miatt, de nem akart felesleges indulatokat kelteni. Egy dühös ember kétségbeesett tettekre képes; félt, hogy Lord Fogge esetleg meggondolatlan bosszút állna rajta. Inkább biccentett és udvariasan rámosolygott. Lord Fogge pedig távozott, miközben egy utolsó ideges pillantást vetett Garethre.

Gareth figyelte, ahogy a szolgák megterítik az asztalt, s közben a sörét kortyolgatta.

- Nem emlékszem, hogy ez a kastély a családja birtokában lett volna. Talán örökölte?

- Nem, Henry király ajándéka.

Gareth gyanakvóan nézett rá, Margery viszont nem érezte szükségesnek, hogy magyarázkodjon előtte, végül is a dolog nem tartozott Garethre.

- A családja nem hagyott önre hozományt? - kérdezte Gareth hitetlenkedve.

- Természetesen kaptam hozományt! - csattant fel Margery. Hiába próbált úrrá lenni az indulatain, szánalmas kudarcot vallott. - Számos birtokot örököltem az apámtól, és néhányat a bátyámtól, Reynoldtól is.

- Ön igazán szerencsés, Margery.

Gareth szavai egykedvűnek tűntek, de Margery érezte a mögöttük rejtőző érzelmeket, bár pontosan nem értette, mifélék lehetnek. Minél több időt töltött Garethtel, egyre inkább idegennek érezte, nem tudta, milyen érdekek vezérlik. Ráadásul a nézésével teljesen kihozta a sodrából.

Margery szándékosan kerülte Gareth átható pillantását, megpróbált a vendégekkel, a katonákkal és a szolgákkal foglalkozni, akik lassan kezdtek bevonulni az esti étkezésre. A főasztalhoz vezette Garethet, ahol a kastély lelkésze, Banbury atya, valamint Lady Anne és Lady Cicely Lingard foglaltak még helyet. Mindkét lány kedvesen rámosolygott, amitől Margery teljesen ellágyult. Ők voltak az igazi, szívbéli barátnői, akik a londoni zűrzavaros események után örömmel elkísérték új birtokára. Egy- két éven belül már ők is érett nővé válnak, s biztosan nem lesz hiányuk kérőkben. Margeryt megnyugtatta a tudat, hogy az ő védőszárnyai alatt fogják majd fogadni az udvarlóikat.

Közben Margery két kérője is betoppant, s kérték, hogy foglaljon helyet közöttük. Margery szerette volna megmondani nekik, hogy egyiküknek sem lesz a hitvese, de nem bánthatta meg őket. Ez okozta számára a legtöbb problémát. Mindenesetre Gareth és Banbury atya közé ült le.

Margery óntálján egy ruhába csomagolt apró tárgy feküdt. Sir Jasper, a kastély intézője épp akkor jelent meg.

- Egy újabb ajándék?

- Igen, úrnőm.

Margery trillázó szavaiból érezte, hogy az intéző alig tudja visszatartani a vigyorát. Bár csak pár hete ismerték egymást, Sir Jasper már most a hetedik lányaként emlegette Margeryt, s ennek megfelelően gondoskodott róla.

- És kitől van az ajándék?

- Sir Randolph White- től, úrnőm. Egyben hódolatát is küldi önnek.

- Értem. Akkor bizonyára megint egy bross lesz. Kérem, vigye az ajándékok szobájába.

- Ajándékok szobája?

Gareth kérdése meglepte Margeryt. Elfelejtette, hogy nem tudhatja, milyen kellemetlen helyzetben van, mindenesetre nem is akarta, hogy tudomást szerezzen a helyzetről. Gareth túlságosan közel ült hozzá, tekintetbe véve, hogy az asztaluk félig üres volt. Nyilván nem gondolhatta, hogy a saját otthonában is veszélyben van! Ennek ellenére Gareth könyöke érintette az övét.

- Az utóbbi időben rengeteg kedves ajándékot kaptam. - Margery igyekezett leplezni zavarát. - Sajnálatos módon azonban nem tudom mindnek hasznát venni.

Anne és Cicely, akik bár ikrek voltak, de a temperamentumuk meglehetősen eltért, most mindketten elmosolyodtak. Margery két kérője viszont kényelmetlenül mozgolódni kezdett a székében.

- Kérem, uraim. Nagyon örülök az önök ajándékainak is. De értsek meg, hogy bármilyen megható és megtisztelő rám nézve ez a sok kedves tárgy, mégsem tudok mit kezdeni velük. Ezért igyekszem a nálam kevésbé szerencséseken és a rászorulókon segíteni. Hálás szívvel mondhatom, hogy az önök nagylelkűsége sok ember életét tette jobbá.

Margery szándékosan nem nézett közben Garethre. Bizonyára érdekli, miért versengenek ilyen sokan a kegyeiért, de jobbnak látta, ha meghagyja a bizonytalanságában. Egyszerűen csak vendég volt nála, aki egy kicsit megpihen hosszú útján. Margery nem akarta, hogy mások foglalkozzanak az ő problémáival.

Vacsora után Gareth észrevette, hogy Wallace Desmond egyedül üldögél a kandalló melletti asztalnál. Mikor leült mellé, Desmond a kupája pereme felett gyanakvóan nézegette egy darabig, majd lassan letette az asztalra, és Gareth felé fordult:

- Megengeded, hogy kérdezzek valamit?

- Kérlek Desmond, ne légy ilyen rosszindulatú. - Gareth az egyik szolgálólány felé biccentett, aki máris ott termett, és pironkodva átnyújtott neki egy kupa sört. A lány aztán meghajolt és kuncogva ment tovább.

Desmond közelebb hajolt hozzá.

- Mi folyik itt? Bár személyesen még nem volt szerencsém Margery úrnővel beszélni, de így is még tudom állapítani, hogy nem igazán örül az ittlétednek. Szüksége van a segítségünkre, vagy sem? Mert ha nem, máris indulok a családomhoz.

Gareth hátradőlt a padon.

- Valami nyilvánvalóan nincs rendben, csak még nem sikerült megtudnom a részleteket. Hamarosan fel kell tárnia előttem az igazságot. Akár szeretné, akár nem, meg kell védenem őt. Nem volt gondod a kastélyba való megérkezésedkor?

- Akár szeretné, akár nem? Igazán nagyszerű, hogy eldöntöd, mire van szüksége. - Desmond döbbenten figyelte.

- Nem volt gondod a kastélyba való megérkezésedkor? - ismételte Gareth ridegen.

Desmond összeráncolta a szemöldökét.

- Nem, a nevem elég ismert. - Aztán Margeryre pillantott, aki vidáman nevetgélt a hódolói között.

- Nem úgy néz ki, mint aki bajban van. Gyönyörű, vagyonos, s feltételezem, intelligens is?

- Fejezzük ezt be mára - mondta Gareth szárazon. - Sikerült megfékeznem egy kérőt, aki rátámadt az erdőben. Valószínűleg ennek az esetnek köze van a veszélyhez, ami leselkedik rá.

- Szívesen megnéztem volna a levelet, amit kaptál. - Desmond egyenessége zavarba hozta Garethet.

- Akkor most még egyszer elmondom: nem tudom, ki küldte a levelet - Gareth próbálta fékezni az ingerültségét.

- Milyen különös! Tehát az egyik családtagja, vagy meghatalmazottja éppen egy olyan emberhez fordult segítségért, akit tizenkét éve nem láttak. De miért hozzád, s nem Margery valamelyik bátyjához? És honnan tudták, hol találnak? Ez rejtély számomra. - Desmond most már leplezetlen gunyorossággal beszélt.

Gareth fenyegető nézésére tovább folytatta:

- Bocsáss meg. Tudom, hogy semmi közöm a dologhoz, de mégis emiatt rángattál vissza Angliába. Sajnálom, hogy kíváncsi vagyok.

Garethnek egyre nehezebb volt Desmond előtt titkolóznia, mégsem akarta elárulni neki, hogy egész életében látomások gyötörték. Már így is eléggé megtanulta, hogy e tekintetben, senkiben sem bízhat.

- Honnan tudtad, hogy Margery az erdőben van? - kezdte újra a kérdezősködést Desmond.

Gareth belekortyolt a sörébe.

- Egyszerűen csak belebotlottam.

Desmond kérdései egyre kényelmetlenebb helyzetbe hozták Garethet, ezért igyekezett másra terelni a szót.

- Milyennek találtad a kastély védelmét, mikor megérkeztél?

- Gondatlannak. Épp őrségváltáskor értem a kapuhoz, s jó darabig senki sem figyelte az utat.

- Mit sikerült megtudnod?

- Nos, mivel olyannyira hangoztattad, hogy Margery veszélyben van, beszéltem néhány katonával. Elmondták, hogy nemrég új kapitány került az őrség élére, az előző ugyanis egy véletlen balesetben nem sokkal azelőtt meghalt. Egy halszálka akadt a torkán.

Gareth figyelmesen hallgatta, Desmond pedig élvezettel folytatta beszámolóját:

- Igen, kellemetlen, de nem gyilkosság. Most a rangban utána következő vette át a parancsnokságot, ő viszont még szinte gyerek. Bár nagyon igyekszik, de sokat kell még tanulnia.

- Akkor javasolni fogom Margerynek, hogy a te irányításod alatt sajátítsa el a szükséges ismereteket.

- Micsoda? - Desmond majdnem elejtette a kupáját. - Én, mint közönséges katona? Azt hittem, nincs szüksége segítségre.

- A biztonsága fontosabb, mint a kíváncsisága. Meg fogom győzni, hogy fogadja el a segítségemet. De nem akarom már ma szóba hozni a dolgot.

Desmond már nem rá figyelt, hanem mögé nézett. Olyan hirtelen állt fel, hogy még a padját is hátralökte.

Gareth is megfordult, Margery ott állt közvetlen mögötte. Ő is felállt, Margery szépsége láttán mind a ketten megrökönyödtek egy pillanatra.

- Sir Gareth, miért nem mutatott be eddig a barátjának? Ha nem ismerném oly régóta, azt hinném testvérek. A hajuk szinte ugyanolyan színű. - Margery bájosan mosolygott, de Gareth érezte, hogy közben a kíváncsiságát próbálja leplezni.

- Margery úrnő, engedje meg, hogy bemutassam Sir Wallace Desmondot. Együtt utaztunk Franciaországból.

- Desmond - ismételte Margery - azt hiszem, már hallottam önről.

Gareth izmai megfeszültek. Tudta, hogy mi fog következni.

Desmond viszont csak mosolygott, mikor Margery leült mellé.

- Tavaly találkoztam a bátyjával, Lord Boltonnal. A feleségét ugyanis gyerekkorom óta ismerem.

- Tudja, hogy nemrég született meg az első gyermekük? Elizabethnek hívják.

- Ezek szerint jól vannak?

- A lehető legjobban.

Margery hangja egészen ellágyult. Vagy lehet, hogy csak vágyakozott valami után? Talán szeretett volna férjhez menni? Mindenesetre kérőkben nem volt hiánya, hiszen rövid itt tartózkodásuk alatt már négyről hallott.

Gareth nem rejtette véka alá, hogy figyeli Margeryt. Margery egyre zavartabban pillantott rá, míg végül kimentette magát, hogy a barátnőihez csatlakozhasson.

Desmond felsóhajtott, megtörölte a homlokát, majd Gareth felé fordult.

- Hát te aztán igazán tapintatos tudsz lenni.

- Margery hazudik nekem. Minden lehetséges eszközt meg kell ragadnom, hogy kiderítsem az igazat.

- Még akkor is, ha nem igényli a segítségedet?

- Hidd el, hogy szüksége van segítségre - mondta Gareth mogorván, bár jobban örült volna, ha nincs igaza. Mióta a Hawksbury kastélyban voltak, egyre inkább előtört belőle Margery családja okozta keserűsége, pedig eddig igyekezett eltemetni magában a fájdalmat. Gareth életében nem volt helye felesleges érzelmeknek, így is elég gondot okozott neki a mindennapi megélhetés. - Gyere, inkább mutasd meg azt a szánalmas testőrséget.

Margery a hálószobája ablakából nézte, ahogy a lemenő nap utolsó sugarai Gareth bronzbarna testén tükröződnek. Látta, hogy néznek rá az emberek: a férfiak óvatosak voltak, a nők kíváncsiak. Igazán nem okolhatta őket az érdeklődésükért. Gareth még a királyi udvarban is feltűnő jelenség lett volna, mert döbbenetesen vonzó megjelenése nagyban ellensúlyozta szegényes öltözetét. Egyszerűen magával ragadta az emberek figyelmet, s Margery kénytelen volt elismerni, hogy még rá is hatással van.

Gareth és a barátja, Wallace a belső udvarban járkáltak, s közben a barakkokat és a lőréseket tanulmányozták. Látszott rajtuk, hogy komoly dolgokról beszélgetnek. Nyilván nem a Hawksbury kastély építészeti vonásait vitatták meg.

Margery tudta, hogy róla van szó. Ettől igencsak feldühödött. Honnan tudhatta Gareth, hogy veszélyben van? Lehet, hogy járt Londonban, s hallott valamit róla? De mit hallhatott?

Mindenképpen meg kell tudnia, miért gondolja Gareth, hogy védelemre van szüksége. Akár még azon az áron is, hogy az igazság egy részét felfedi előtte.

Margery végigsétált a fáklyákkal megvilágított hosszú folyosón. Egyszer csak zajt hallott. Hátrafordult, de senkit sem látott, mindenesetre felgyorsította a lépteit. Mikor a sarki toronyhoz ért, s éppen lefelé indult volna a körlépcsősoron, megint az előbbi hangra lett figyelmes. Valaki követte, bár egyszerre lépkedett vele, nehogy észrevegye.

- Ki van ott? - kérdezte felfelé nézve.

A hangja visszhangzott a folyosón, de senki nem válaszolt.

- Kérem, jöjjön elő! - szólt most határozottabban.

Először egy pár csizma tűnt fel éppen a feje felett, aztán egy arc homályos körvonalai jelentek meg a sötétben.

- Margery úrnő, nem akartam megijeszteni.

Sir Roger volt az, az egyik hódolója. Margery igyekezett nyugalmat erőltetni magára, de a teste egyszerűen nem engedelmeskedett. A férfi fölötte állt, s egy rossz lépes révén akár mindketten a torony aljába zuhanhattak volna.

- Ha tényleg nem akart megijeszteni, miért követett?

- Hogy egy percet kettesben tölthessek önnel. Egy kis meghittségre vágytam, hogy őszintén feltárhassam ön előtt az érzéseimet.

Sir Roger pár lepéssel közelebb jött hozzá, s ezzel veszélyesen megközelítette Margery fejét.

- Lent találkozunk - mondta Margery, s gyorsan elindult az első szint felé.

Sir Roger azonban utolérte, és elzárta előtte a toronyból kivezető utat.

- Margery - suttogta izgatottan a férfi - az ön szeme szebben ragyog, mint a nap...

- Nos, ez igazán kedves, de...

- A szépsége elhomályosítja a csillagokat az égen...

Egyre közelebb jött hozzá, míg végül Margery már a kőfal mellé szorult.

- Sir Roger, megtisztel a szavaival, de miért ez a heves sietség, hogy ilyen... intenzíven udvaroljon?

- Mert nem maradhatok itt tovább.

A karjait a falnak támasztotta Margery két oldalán. Margery gyorsan lehajolt, átbújt a férfi karja alatt, és nekiiramodott - csak éppen nem az ajtó, hanem a torony irányába.

- Miért ne maradhatna? Nagyon élvezem a társaságát. - Margery az utóbbi időben egyre könnyebben és gyakrabban hazudott.

- Sir Humphrey Townsend utasított, hogy hagyjam el a kastélyt, mire megérkezik a barátaival.

- A barátaival? - Margery hangja elcsuklott rémületében. - Hányan jönnek?

- Legalább fél tucatan. Ezért jöttem előbb, hogy megérthesse, milyen boldogok lehetnénk mi ketten.

A férfi feléje nyújtotta a kezét, hogy megérinthesse a haját. Margery gondolatai olyannyira kavarogni kezdtek a fejében, hogy nem is ellenkezett. Egy nagyobb csoport férfi érkezik hozzá? Hiszen még egynek vagy kettőnek a közeledését is alig tudta elhárítani!

Sir Roger az arcához hajolt, behunyt szemekkel csókra csücsörítette a száját.

- Elnézést, mennem kell - mondta Margery, miközben a könyökével gyomron ütötte a férfit.

Sir Rogernek elállt a lélegzete megdöbbenésében, a szeme pedig szikrákat szórt az elutasítás miatt.

- Jaj, olyan ügyetlen vagyok - mondta még Margery kifelé menet. - Kérem, bocsásson meg.

Margery végigsietett a nagytermen, s közben elképzelte, amint hamarosan kérők tömege foglalja majd le minden percét, hevesen udvarolva neki. Mintha a férfiak egy elnyerhető trófeaként kezelnék, s ettől csapdába esettnek érezte magát. Hogy tehette ezt vele a király?

Mikor végre kiért az udvarra, mélyen belélegezte a meleg, nyári levegőt. Nem szabad kétségbe esnem! Kell valami kiútnak lennie, ami megvéd ettől a támadástól!

Ekkor meglátta Garethet a barakkok mellett, amint éppen őt figyelte összeszűkült szemekkel. Úgy nézett rá, mintha belelátott volna a gondolataiba. és akkor Margery rádöbbent, hogy csak Gareth segítségére számíthat.

HARMADIK FEJEZET

Gareth elindult felé - az arckifejezése ijesztő és elragadó is volt egyben. Margery tudta, hogy talán félnie kellene tőle, de egyáltalán nem félt, bár nem értette, hogy miért. Igaz, hogy Gareth folyton elbizonytalanította, és zavarba hozta, de mégsem felejthette el, hogy egyszer régen megmentette az életét. Most egy magas, erős idegent látott benne, ahogy közeledett. Állítólag olyan kiváló harcos volt, hogy senki sem tudta legyőzni. Pont rá volt szüksége!

Az udvar közepén megálltak egymással szemben. Margery mondani próbált valamit, de elakadt a szava. Mindig képes volt a problémáit egyedül megoldani, és most legyőzöttnek érezte magát, amiért Gareth segítségét kell kérnie.

Gareth nem könnyítette meg a helyzetét. Keresztbe tett kézzel állt, nyíltan méregette, és várta, hogy Margery megtegye az első lépést. A lenyugvó nap fénye pont úgy esett rá, mintha lángra akarná lobbantani a haját. Olyan távoli és megkapó volt, mint Apolló, a napisten. Lehet, hogy sosem fogja kiismerni őt? Végül Margery csak rászánta magát, hogy belevágjon a mondandójába.

- Beszélnem kell önnel.

- Miről?

Margery most vette csak észre, hogy furcsa viselkedésükkel máris magukra vonták az udvar figyelmét.

- Jöjjön, üljünk le.

Margery a kert egy félreeső részében fekvő padhoz vezette Garethet. Leültek egymás mellé. Margery hátradőlt, Gareth viszont előrehajolt, karjait a térdén nyugtatva. Olyan közel voltak egymáshoz, hogy a térdük szinte összéért.

- Most már hajlandó elmondani nekem az igazat? - kérdezte Gareth.

- Igen. - Legalábbis egy részét, gondolta magában Margery. Neheztelt Garethre, mert most alárendelt helyzetbe került vele szemben. - Már mondtam, hogy a királytól kaptam a Hawksbury kastélyt. Múlt tavasszal elég sokáig időztem az udvarban, s a királyi pár megkedvelt - közben mosolyogni próbált. - Különösen Elizabeth királynéval töltöttem sok időt. Esténként együtt sétálgattunk karba öltve, miközben az élete örömét és bánatát megosztotta velem. Korábban nagyon magányos volt, nem hiszem, hogy sok igazi barátja lett volna előttem. A hosszú betegsége alatt is mellette maradtam. - Margery érezte, hogy elvörösödik. - Őfelsége ragaszkodott hozzá, hogy egy ajándékkal viszonozza a kedvességemet, persze nem mintha szükség lett volna rá. Nagyon meglepődtem, mert nem csak egy csinos ékszerdobozt vagy ékszert adott, hanem egy egész vagyont: a kastélyt és a hozzá tartozó uradalmat.

Gareth közben maga elé bámult, összekulcsolt ujjait tördelte. Miért nem nézett rá? Mire gondolhatott? Margerynek akkor jutott eszébe, hogy amíg őt nagylelkű ajándékokkal halmozták el, Gareth az életét tette kockára a megélhetéséért. Ettől igencsak elszégyellte magát.

- Ezzel még nincs vége, igaz? - kérdezte most Gareth.

Margery elkapta a tekintetét róla, tudta, hogy már nincs visszaút.

- E bőkezű ajándékon kívül azonban még valamivel megjutalmaztak, s ez utóbbi sok tekintetben megnehezíti az életemet. Szabad kezét kaptam, hogy magam választhassam ki a férfit, akihez hozzámegyek feleségül.

Gareth egy pillanatig némán nézett rá, aztán felsóhajtott.

- Margery, ez igazán nem tűnik olyan szörnyű dolognak.

- Gondolja végig a szavaimat, Gareth. A legtöbb esetben a szülők vagy a gyámok döntik el, kihez adják férjül a lányukat. Mivel én magam dönthetek a kérdésben, Anglia összes partiképes férfija engem ostromol, s ami még ennél is rosszabb, mindegyikük igyekszik meggyőzni róla, miért őt válasszam.

Végre Gareth is megértette a helyzetet. Felemelte a fejét, mélyen Margery szemébe nézett, s a tekintetén látszott, hogy veszélyt érez.

- Az a férfi az erdőben kompromittálni próbálta?

Margery megrázkódott.

- Nem tudom. Csak azt tudom, hogy a férfiak az utóbbi időben nem fogadják el az elutasításomat.

Ezután percekig csendben ültek, hallgatták a madárcsicsergést, és az udvaron szaladgáló kutyák ugatását. Margery igyekezett nem gondolni azokra a dolgokra, amelyeket még nem mondott el Garethnek. De nem tudta őket kiverni a fejéből.

Gareth viszont már így is túl sokat szedett ki belőle, arra hivatkozva, hogy segíteni szeretne rajta. Senkiben sem szabadott megbíznia, mert fennállt annak a lehetősége, hogy valami a király fülébe jut. Vajon ilyen hosszú idő elteltével számíthat még Gareth támogatására?

- Hol vannak a bátyjai? - kérdezte kis idő után Gareth.

- A király hadseregében szolgálnak, fenn északon.

- Ők tudnak a problémáiról?

- Hogy mondhatnám el nekik? Nem hagyhatják el a sereget miattam, s így csak rosszul éreznék magukat. - Margery nagyot sóhajtott, aztán kimondta, ami már elkerülhetetlen volt. - Gareth, azt mondta, azért jött ide, hogy segítsen nekem. Elvállalná, hogy itt marad személyes testőrömként, legalábbis addig, amíg választ adok a királynak?

Margery azzal nyugtatta magát, hogy ez csak egy átmeneti állapot. Nem engedhette meg magának, hogy egy férfitól függjön. Ha túl lesz ezen a kellemetlen időszakon, élete hátralevő részében már maga is elboldogul.

Gareth még nem válaszolt. A csend szinte már elviselhetetlennek tűnt Margery számára. Ugye, nem fogja Gareth visszautasítani?

- Talán váratlanul érte a kérésem, de nagyon el vagyok keseredve. Ígérem, hogy jól fogja érezni magát Hawksburyben.

- És ezt mire alapozza? - Gareth hangja kiábrándult volt. - Eddig sem számíthattam túl sok jóra az ön, illetve a családja részéről.

Margeryt megrázta Gareth válasza, érezte, hogy éles fájdalom hasít a mellkasába. Vajon mi történhetett Garethtel? Miért vádolja őt? Persze, ezekkel a dolgokkal később is ráér foglalkozni, ha sikerül rávennie Garethet, hogy maradjon.

- Gareth, hajlandó segíteni nekem?

Gareth felvonta a szemöldökét.

- Én, mint a személyes testőre? Érdekes ötlet. Azt hiszem, már eddig is kivettem a részem ebből a fajta munkából.

- Akkor a válasza igen?

- És hol aludna ez a személyes testőr?

- Gondolom, nem szeretne a barakkokban hálni? - kérdezte Margery, s közben mosolyogni próbált. Hiszen Gareth is nyilvánvalóan próbálta feloldani a közöttük lévő feszültséget.

- Nem. - Gareth nem mosolygott.

- Nagyon helyes. A hálószobám közelében lévő egyik szobát fogom a rendelkezésére bocsátani. Mert feltételezem, nem az ajtóm előtt fog aludni. Az túlságosan magától értetődővé tenné a helyzetet.

- Ha nem akarja, hogy kiderüljön, miért vagyok itt, mit vár tőlem? Miért akarja titokban tartani, hogy felbérelt valakit a védelmére?

- Ez... bonyolult. Nem juthat a király tudomására, hogy az ajándéka gondot okoz nekem.

- Talán attól fél, hogy visszavonja a kegyet? - Gareth nem is nézett rá, a szavai pedig különösen hűvösen csengtek.

- Nem, attól tartok, hogy az udvarba hivatna, hogy személyes ellenőrzése alatt tartson. Vagyis megfosztana a szabadságomtól.

Margery nyíltan Gareth kutakodó szemébe nézett.

- Megteszi, Gareth? Csak pár hónapról lenne szó. Természetesen már mostantól kapná a bérét.

- Nem, majd a végén megadja, amire rászolgáltam - egy kicsit elbizonytalanodott. - Vagy talán majd a férje kifizet.

- Rendben. - Margery megkönnyebbült, felé nyújtotta a kezét. - Tehát, akkor megegyeztünk?

Gareth nem fogadta el a kézfogását.

- Nem egészen. Ha a testőre leszek, mindig maga mellett kell lennem. Igencsak megnehezíti a dolgot, ha titokban akarja tartani a helyzetet. Mivel fogja magyarázni a vendégeinek és a szolgálóinak az állandó jelenlétemet?

Gareth látta az ijedtséget Margery szemében. Valóban elkeseredettnek tűnt. Viszont nem gondolta kellően végig a tervet. Gareth nem igazán tudta elhinni, hogy csupán az erőszakosan udvarló kérők miatt aggódik. Ahogy végignézett Margeryn, kénytelen volt elismerni, hogy nem okolhatja a férfiakat a hevességükért.

Margery belátta, hogy Garethnek igaza van.

- Akkor mondjon ön egy indokot, Gareth. Ön szerint mi lenne a legjobb megoldás?

- Nos, van még egy javaslatom a védelmével kapcsolatban. Nevezze ki Wallace Desmondot az őrség új kapitányának.

Margery felszisszent.

- De hát már van kapitányom.

- Egy tapasztalatlan ifjonc, nemde?

- Hát...

- Biztos vagyok benne, hogy megtiszteltetésnek venné, ha Desmond képezné ki.

Margery habozott, Gareth szinte olvasott a gondolataiban. Tudta, hogy egyetért vele, csak nem volt hozzászokva ahhoz, hogy megmondják, mit tegyen. Ezen majd változtatni fog.

- Rendben van, Gareth. Elfogadom az ajánlatát, feltéve, hogy Sir Wallace is egyetért vele.

- Ebben biztos vagyok.

- De kérem, engedje meg, hogy holnap bemutassam a katonáknak. Az intézőmmel majd megbeszélem a bérét.

- Helyes.

Margery felállt, Gareth pedig hátradőlt, hogy szemrevételezhesse őt. Gareth nyugodtan üldögélt, holott valójában torkában dobogott a szíve. Azt mondogatta magában, hogy ez is csak egy munka, amiért megfizetik. Másrészt élvezte, ahogy ez a gyönyörű nő ott áll előtte a napsütésben. Érezte, hogy a viselkedésével zavarba hozza Margeryt, de kedvét lelte a dologban.

- Épp ma érkezett egy mutatványos társulat. Jöjjön be megnézni az előadásukat - mondta Margery távozóban.

- Igen, mindjárt megyek. Hiszen tudja, hogy most már nem hagyhatom magára.

Gareth szándékosan emlékeztette őt a kérése következményeire. Margery arca megfeszült, miközben udvariasan feléje biccentett.

Gareth próbálta elhitetni magával, hogy sikerült felülkerekednie a dühén, amelyet Margery családjának korábbi bánásmódja okozott. Itt van Hawksburyben, hogy elvégezzen egy feladatot, aztán továbbindul. Viszont Margery bosszantásában nagyon is kedvét lelte.

Ahogy ott üldögélt az esti csendben, hirtelen remek ötlet jutott eszébe azzal kapcsolatban, hogy hogyan maradhat feltűnés nélkül Margery közelében. Tudta, hogy Margeryt idegesíteni fogja a dolog, de kénytelen lesz megtanulni, hogy kettőjük viszonyát nem irányíthatja.

Margery nem tudott az előadásra figyelni. Folyton elkalandoztak a gondolatai. A távolba merengett, és a döntései következményein töprengett. Lehet, hogy ostobaság volt tőle éppen Garethtől segítséget kérnie? Hiszen alig lehetett szóra bírni, mostantól viszont mindig a nyomában lesz. Mintha egy meghatározhatatlan, nyugtalanító árny lebegne folyton a feje felett.

Gareth is belépett a terembe. Igaz, hogy az öltözéke sokkal szerényebb volt a többi jelenlévő vendégnél, de megnyerő külseje így is felhívta magára a figyelmet. A felszín alatt viszont egy mogorva ember rejtőzött, elfedve keserű tapasztalatok tömkelegével.

A főasztal felé indult, ahol Margery ült két hódolójával. A két férfi szánalmas próbálkozások közepette igyekezett elnyerni Margery kegyeit, mivel utolsó estéjüket töltötték a kastélyban.

Gareth leült közvetlen Margery mellé, olyannyira, hogy a szoknyája széle beakadt Gareth lábai közé. Mielőtt még Margery bármit is szólhatott volna, Gareth finoman a kézfejére csúsztatta a kezét. Margery meglepetésében eltátotta a száját, majd Garethre nézett. Ő pedig tüzesen izzó szemekkel nézett vissza

rá. Egy gyengébb nő biztosan elalélt volna a gyönyörűségtől, bár szó, mi szó, Margery is megfeledkezett magáról egy pillanatra.

- Margery úrnő - Gareth hangja mély volt, szavai viszont olyan édesek, mint a méz. Egész közel hajolt Margeryhez, aki szinte teljesen a hatása alá került.

- Az ajándékszobáján gondolkodtam. Remélem, az én ajándékaimat sosem fogja arra a helyre száműzni. Azok ugyanis a szépsége iránti hódolatom tanúsítványai.

Margery két kérője keresztbe tett kézzel figyelte az eseményeket, s felháborodásukban szinte egyszerre kiáltottak fel:

- Margery úrnő!

Margery felemelte a kezét, miközben le sem vette a szemét Garethről. Gareth erre megfogta Margery másik kezét, és gyengéd csókot lehelt az ujjaira. Margery most már végképp összezavarodott. Mit művel Gareth? Ő is csak azért jött ide, hogy megostromolja? Vagy azt hitte, hogy a testőreként már szabadon udvarolhat neki?

Margery iszonyú csalódottságot érzett magában, elfordította a fejét. Úgy látszik, nem a megfelelő személyre bízta a sorsát.

A kezét is elhúzta Garethtől, mert eszébe jutottak azok a szóbeszédek, amelyeket korábban hallott róla. A bátyja, James egyszer elkezdte neki mesélni, miért vált Gareth kegyvesztetté, és miért kellett elhagynia az országot. Akkor nem hitt neki, de most azt kívánta, bárcsak jobban odafigyelt volna rá.

Belenézett Gareth elbűvölő, aranyló szemébe. Egészen összehúzott szemekkel nézett vissza rá, mintha tanulmányozná őt. Talán a gyenge pontjait próbálta kifürkészni?

Úgysem találna egyet sem. Ő is csak egy újabb férfi volt, aki csatlakozott a kérői hosszú sorához. De egyikükhöz sem fog hozzámenni.

A szomorúság egyre inkább hatalmába kerítette Margeryt, ahogy az élete értelmetlenségén gondolkodott. Ezekben az utóbbi, megpróbáltatásokkal teli hónapokban megtanult erősnek lenni, vagy legalábbis annak tűnni. Most ebből próbált erőt meríteni. Bátran rámosolygott Garethre.

- Milyen kedves öntől, hogy ajándékokat ígér nekem, Sir Gareth. De a leghatározottabban állíthatom, hogy ezzel sajnos még nem lehet elnyerni a szívemet.

Margery már gyerekkorában is érezte Gareth mosolyának lenyűgöző erejét. Most viszont jól látta, mi célt szolgált: olyan érzelmeket tettetett vele, melyeket valójában sosem élt át.

Mikor az előadás befejeződött, Garethet a szobájába kísértette. Néhány perccel később maga is elbúcsúzott a vendégeitől, s a szobájába vonult vissza. De Gareth viselkedése még mindig nyugtalanította. Egy darabig fel- le járkált a kandallója előtt, aztán kikukucskált a folyosóra. Senkit sem látott.

Lábujjhegyen elosont Anne és Cicely szobája előtt, s már ott is volt a Gareth számára kijelölt szobánál. Az ajtóra tette a fülét, úgy hallgatózott, de semmit sem hallott. Aztán egyszerűen benyitott, vagy inkább berobogott a szobába.

Gareth kivont karddal állt vele szemben. Mikor meglátta Margeryt, megkönnyebbülten csúsztatta vissza a hüvelyébe.

- Margery, ilyen őrültséget ne csináljon többet! Ha hasonló, meggondolatlan hibákat követ el, egész életére segítségre szorul majd.

Gareth az ágyra dobta a nyeregtáskáját, s föléje hajolt, hogy kinyissa.

- Ezt nevezi maga védelemnek? - Margery csípőre tett kézzel állt előtte. - Jó lenne, ha eldöntené, mit akar. Mert ha udvarolni, magától is meg kell védenie valakinek.

Ahogy Gareth felegyenesedett, hirtelen olyan magasnak és vadnak tűnt, mint amilyenek viking ősei lehettek egykoron. Margery hátrább lépett. Lehet, hogy nem kellett volna egyedül idejönnie?

- Tőlem kellene megvédenie magát? - szólt dühösen Gareth. - Arra kért, hogy legyek a testőre. Nem gondolta, hogy... - Egy pillanatra Margeryre nézett. - Attól tartottam, hogy nem jól játszom a szerepemet. Eddig sosem kellett udvarolnom a nőknek - közben lassan végignézett Margery gyönyörű testén.

Szerep? Margery érezte, hogy elvörösödik a dühtől. Tehát, mikor az ujjait csókolta, és a szépségét dicsérte, csak szerepet játszott?

- Arra kért, hogy tartsam titokban ittlétem okát - mondta hűvösen Gareth. - Azt fogom tettetni, hogy én is udvarolok önnek. Hogyan másként maradhatnék a közelében, hogy megvédhessem az önre leselkedő veszélytől?

Margery visszagondolt Gareth tüzes tekintetére, ajkai érintésére az ujjain. Hát persze, hogy csak megjátszotta a dolgot! Kimérten a férfira mosolygott, igyekezett eltemetni a szívében felbukkanó apró fájdalmat.

- Valóban azt kértem, hogy ne fedjük fel az itt- tartózkodása okát, de erre igazán nem gondoltam.

- Elfogadja az ötletemet?

Margery habozott.

- Jobbat sajnos én sem tudok kitalálni. - Gareth közben a táskájából pakolta ki a ruháját. - Gareth, ezeket a ruhákat viselve szeretne udvarolni nekem?

Gareth némán nézett rá, a tekintete viszont annál beszédesebb volt. Margery érezte, hogy hibát követett el.

- Mindazért, amim van, keményen megdolgoztam.

- Igen, tudom - mondta gyorsan Margery, hogy helyrehozza a meggondolatlan kijelentését. - De most lepleznie kell magát. Megkérhetnem a bátyámat, Reynoldot, hogy küldjön egy pár ruhát. Lehet, hogy egy kicsit nagyok lesznek önre, James viszont sosem válna meg a ruháitól.

Gareth megrázta a fejét.

- Azt hiszem arra a Jamesre gondol, akire én is emlékszem.

- Ne legyen olyan dühös rá. A házassága óta sokat változott, mégpedig javára.

Gareth az ágy lábának támaszkodva, karba tett kézzel álldogált.

- Nem gondolja, hogy a bátyjai gyanakodni kezdenének, ha jó minőségű férfiruhákért küldetne hozzájuk?

- Erre valóban nem gondoltam - Margerynek el kellett ismernie, hogy Gareth sokkal megfontoltabb nála.

- Azt fogom mondani mindenkinek, hogy egy tengeri viharban elvesztettem a ruháimat.

- Hát, sosem volt erőssége a történetek mesélése.

- Ha akarom, egész jó társaság tudok lenni, higgye el. - Gareth hangja végre kissé felvidult. - Gyerekkorunkban egyszer a régi intézőjük gyömbérkenyérrel vesztegetett meg, hogy tartsam önt távol az istállóktól, mert nem tudtak magától dolgozni. Akkor vajon mivel szórakoztattam, míg végeztek a munkával?

Margery erre nem emlékezett. Váratlanul azonban könnyek szöktek a szemébe. Milyen gondtalan volt akkoriban az élete! Azzal töltötte a napjait, hogy Garethet követte, igyekezvén felkelteni az érdeklődését. Azóta minden megváltozott. Most Gareth követte őt, viszont ez idegesítette.

- Akárhogy is, mindenképpen szüksége lesz új ruhákra - mondta kényelmetlenül Margery, miközben kifelé indult. - Beszélek a varrónőimmel.

- Várjon!

Margery szomorúságán a haragja kerekedett felül.

- Nem vagyok a katonája!

- Igen, a katonáim bizonyosan meggyőződnének róla, nem látja- e meg őket valaki, mikor elhagyják a szobát.

Gareth már megint meg akarta mutatni az ostobaságát. Majdnem kisétált az éjszaka közepén egy férfi szobájából, anélkül, hogy körülnézett volna. Gareth kinyitotta az ajtót, kinézett a folyosóra, majd megint becsukta.

- Rendben.

- Köszönöm. - Margery nagyot nyelt. Gareth az ajtófélfának támaszkodott, túlságosan is közel hajolva hozzá. Megint azzal a hűvös nézésével tanulmányozta, amit annyira gyűlölt.

- Talán egy ajtónálló őrre is szüksége lenne.

Margery igyekezett úrrá lenni a fájdalmán, ami belehasított Gareth szavai hallatán.

- Nem azért fizetem, hogy inzultáljon. Álljon félre az ajtóból!

Miután Margery már elment, Gareth azt mondogatta magában, hogy Margery minden kegyetlen megjegyzését megérdemelte. Hiszen ő és a családja úgy dobták el maguktól, mikor már nem volt szükségük rá, mint egy legyengült állatot. S mindezek után, Margery még az öltözékét is kifogásolta. Margery ugyanaz az elkényeztetett kislány maradt, aki mindig is volt. Szegénynek, biztosan "szörnyű" gondot okozhatott a megfelelő kérő kiválasztása. Ha tényleg azt hitte, hogy ez egy nagy probléma, akkor semmit sem tudott az életről.

Mivel azonban esküt tett Margery apjának, hogy megvédelmezi a lányát, nem bújhatott ki a feladat alól. De most legalább megfizetik érte.

NEGYEDIK FEJEZET

A Garethtel való vitájuk után Margery képtelen volt elaludni. A hálószobája látványa általában megnyugtatta: tele volt színes tapétákkal, függönyökkel és drapériákkal, amelyeket mindig magával vitt, ha elutazott valahová. Bár már elfogadta, hogy élete hátralevő részében egyedül kell majd hálnia, ma este különösen szomorúnak és csalódottnak érezte magát emiatt. A király adománya teljesen megváltoztatta az életét, csak sajnos nem a javára, ahogy azt korábban gondolta.

Ugyanakkor Henry király biztosan azt hitte, hogy ő is azok közé az átlagos fiatal nők közé tartozik, akik egy odaadó férjre vágynak. Nem tudhatta, hogy sosem akar megházasodni.

Hogyan mondhatná el ezt neki, anélkül, hogy felfedné a bűneit? Hogyan mondhatná el, hogy ő és Peter Fitzwilliam...

Margery zokogni kezdett. Az ökleit a mellére szorította, így próbálta visszaszorítani azt az iszonyú fájdalmat, amitől nem tudott megszabadulni.

Hogy lehetett ilyen ostoba? Minden nő irigyelte a csodálatos családjáért és a vagyonáért. Ráadásul megkapta azt a kegyet, hogy maga választhat a kérői közül, és neki pont Peter Fitzwilliamet kellett választania, akiről kiderült, hogy egy gazember, és valójában jobban érdekelték a családja érdekei, mint Margery.

Peter jó megjelenése és finom modora teljesen elbűvölte őt, és hagyta magát elcsábítani.

Margerynek hirtelen eszébe jutott, ahogy ott feküdt meztelenül a kertben, a férfi pedig nézegette őt.

Beleborzadt a megalázottságába. Emlékezett az édes, szívből jövő vallomásaira - vagy legalábbis Margery annak hitte őket. Minden szabad percüket együtt töltötték, az eljegyzésről, családról, és gyerekekről ábrándoztak. Akkor azt gondolta, hogy a már amúgy is tökéletes élete, egyre jobbá és jobbá válik Peter mellett.

Egy átkozott, hiszékeny bolond volt! Mikor Peter már az eljegyzésüket sürgette, mondván, hogy apja visszatért Londonba, Margery beleegyezett, hogy éjjel a kertben találkozzanak. Annyira szerelmes volt, hogy azt gondolta, nem kell a hivatalos bejelentésig várniuk, és hagyta, hogy Peter elvegye a szüzességét.

A legnagyobb szégyen az volt, hogy még élvezte is a dolgot. Most belesüppedt a karosszékébe, és a karjait dörzsölgette, mert úgy érezte, többé nem lesz képes ugyanazt a melegséget átélni. A könnyei úgy záporoztak, hogy nem tudta őket megállítani, hiába törölgette egyfolytában a szemét. Peter olyan figyelmes és udvarias volt vele, hogy nem is volt zavarban. Mikor kérte, hogy újra találkozzanak titokban, ő örömmel teljesítette a kérését. Egyre ritkábban tudtak találkozni, de Margery a nap minden percében csak rá gondolt. Végtelen boldogságot érzett, amiért hozzámehet a férfihez akit szeret, miközben a barátnői kénytelenek voltak elfogadni a számukra kiválasztott kérőt. Ráadásul, nagy szerencséjére, nem esett teherbe, így nem kellett aggódnia, hogy kettejük idő előtti intim viszonya kiderülhet.

Milyen naiv volt! Mikor Peter megkérdezte, nem vár- e gyermeket, ő megkönnyebbülten mondta, hogy nem. És akkor egyszerre az egész világ megváltozott körülötte, mélységes szakadékba sodorva őt. Peter ugyanis közölte, hogy nem vehet el egy meddő nőt, mert örökösökre van szüksége, akik továbbviszik a családja nevét.

Margery emlékezett, milyen döbbenten nézett ezek után a férfira, s milyen iszonyatosan érezte magát a megalázottsága miatt. Nem tudta, hogy igaza volt- e Peternek, hiszen se anyja, se egy bensőséges barátja nem volt, akiknek őszintén feltárhatta volna bűneit.

Margery a párnájára borulva zokogott. Tehát kénytelen volt elengedni Petert. Egy férfi, aki ilyet mond neki, nyilvánvalóan nem szerethette. Az, hogy Peter ilyen gonoszul becsapta őt, olyan volt, mintha hátba szúrták volna. Ő a szerelmét, a bizalmát, a testét és a lelkét, egyszóval mindenét neki adta! Peter viszont mindezekre nem tartott igényt, mert nem akart csalódást okozni a családjának.

Először arra gondolt, hogy el kellene mesélnie a történteket a bátyjainak, és a segítségükkel elvetetnie magát Peterrel, ha már elvette az ártatlanságát. De a bátyjai bizonyosan meg akarták volna ölni Petert a tettéért, s akkor mindenki tudomást szerzett volna a szégyenletes esetről. Az emberek kitárgyalták volna a bűneit, ők pedig Peterrel életük végéig gyűlölték volna egymást.

Ezért inkább igyekezett összeszedni magát, és belenyugodni, hogy sosem megy férjhez. Még így is sokkal szerencsésebb volt sokaknál, hiszen több uradalommal és tehetős vagyonnal rendelkezett. Elhitette magával, hogy egyedül is boldogan élhet.

És akkor a király még több földet és vagyont ajándékozott neki, és a kegyet, hogy kiválaszthassa, kihez megy férjhez. Hogyan utasíthatta volna vissza? Nyilván nem mondhatta el neki az igazat. Tehát most itt tartott, igyekezvén kibújni a házasság alól, amelyre egész életében vágyott, s most mégis le kell mondania róla. Egyetlen férfinak sem kellett volna, amit egy másik férfi hátrahagyott. Ha mégis megpróbálná letagadni a történteket, és hozzámenne valakihez, a férje előbb- utóbb úgyis rájönne a dologra. Ezek után érvényteleníttetné a házasságukat, s megint csak mindenki tudomást szerezne a bűnéről. Ha pedig tényleg igaz lenne, hogy meddő, nem hitegethetne egy férfit azzal, hogy gyermeket szül neki.

Akármilyen bűnbánóan imádkozott az istentiszteleteket, akárhányszor vezekelt a bűneiért, sehogyan sem szabadulhatott meg a szívét hasogató fájdalomtól. Ráadásul állandóan attól rettegett, hogy Peter esetleg elkottyantja valakinek sötét titkukat.

Most pedig felbérelte Garethet, s ezzel egy újabb embert ki kellett játszania. Mindössze két hónapja maradt, hogy valami megoldást találjon, a király ugyanis legkésőbb október elejére választ várt, máskülönben ő fog helyette választani.

Margery már napkelte előtt felébredt. Álmatlanul feküdt az ágyában, próbálta felkészíteni magát a következő szörnyű napra. Egy újabb nappal kevesebb, hogy megoldja a problémáját.

Meg kellett valahogy birkóznia Garethtel.

Nagy sóhajok közepette végül kibújt a takarója alól, és felegyenesedett.

Azért azt nem tagadhatta, örömmel tölti el a tudat, hogy Gareth él és egészséges. Azok után, amit gyerekkorukban érte tett. Ő volt az egyetlen férfi, akiben úgy érezte, megbízhatott. De Gareth is megváltozott. Az az óvatos éberség, ami már gyerekként is oly jellemző volt rá, mostanra még inkább elhatalmasodott rajta.

Nem igazán voltak ínyére az elkövetkező napok, hiszen nem csak Gareth eszén kellett túljárnia, de kénytelen lesz a családjának és a barátainak is hazudni. Ebben a kastélyban lassan teljesen érzéketlenné vált, napról napra halogatta a döntéshozásának felelősségét. Néha szinte meg is feledkezett róla, hogy a király rendeletének súlya állandóan ott lebeg a feje felett.

Miért érezte mégis azt, hogy Gareth jelenléte változtathat a helyzetén?

Miután megmosdott és felöltözött, elhagyta a kastélyt, hogy részt vegyen a reggeli istentiszteleten, amelyet a belső udvar eldugott zugában levő békés kis kápolnában tartottak. Ahogy a földúton sétált, még érezte a talpai alatt a tegnapi nap meleget. Hallgatta a reggeli kakaskukorékolást és a kutyák barátságos ugatását.

Mikor belépett a kápolnába, a magasan a falba vágott üvegablakra tekintett. Ha beszűrődött a napfény, az ember úgy érezte magát az ablak alatt állva, mintha Isten szeretetének melegségében, s annak mágikus színeiben fürödne. Most viszont, a hajnali szürkületben az ablak is olyan élettelennek tűnt, mint amilyennek Margery magát is érezte. Néha szinte fojtogatta a bűntudat.

A mise végén Margery bemutatta Sir Wallacet, a garda új parancsnokát a Hawksbury kastélyban szolgáló katonáknak és lovagoknak. Miután véget ért a szertartás, Margery észrevette Garethet, aki láthatóan rá várt. Margery lelassította a lépteit, melyen a szemébe nézett. Gareth tekintete semmilyen érzelemről sem tanúskodott, viszont a nézése kiszolgáltatottá és sebezhetővé tette Margeryt. Ha Gareth tudná, miféle nő, biztosan azt mondaná, hogy megérdemelte a sorsát.

Gareth megvárta, amíg a többiek elmennek mellettük, aztán mély, mérges hangon Margeryhez fordult:

- Azt hiszem, tisztáznunk kell a szabályokat.

- Nem is tudtam, hogy vannak szabályok - mondta hetykén Margery.

Gareth mellé állt. Az emberek odaköszöntek Margerynek, aki kedves mosollyal viszonozta azt.

- Azért béreltem fel magát, hogy egy szolgálatot teljesítsen nálam - mondta csendben Margery.

- Azért bérelt fel, hogy megvédelmezzem. Ha azt akarja, hogy sikeresen teljesítsem a feladatomat, mindig tudnom kell, hogy hol van. Nem hagyhatja el a kastélyt anélkül, hogy szólna nekem.

Margery az ajkába harapott és óvatosan ránézett. Gareth egyenesen előre tekintett, az udvart fürkészte a szemével. Legalább komolyan vette a feladatát; biztosan megfelelően fog törődni a védelmével.

- Sajnálom - suttogta Margery - igaza van. Túlságosan hozzá vagyok szokva, hogy magam irányítsam a sorsomat.

- Azt hittem, ez a bátyjai feladata.

Margery megint érezte a Gareth hangjában megbúvó keserűséget, de az arca semmit sem árult el.

- A bátyáim bíznak bennem. Bíznak az ítélőképességemben. - bár rosszul teszik - gondolta magában.

- Tehát, milyen programunk van mára? - kérdezte Gareth.

- Nekünk?

- Oda kell mennem, ahová ön megy.

Margery felsóhajtott.

- Hát, először is reggelizünk, mert majd' éhen halok.

Gareth meghajolt, és udvariasan felé emelte a karját. Margery egy pillanatig zavartan nézte.

- Belém kellene karolnia - mondta Gareth mogorván. - Tudja, a kérője vagyok.

- Ja igen. Természetesen.

Rövid habozás után, Margery átcsúsztatta a karját Gareth könyöke felett, és finoman a karjára helyezte a kezét. Gareth a mellkasához emelte a kezét, ezzel szinte magához szorítva Margeryt. Mintha éreztetni akarta volna vele, micsoda erő szunnyad benne, kitörésre várva. S mindezt Margery csak magának köszönhette.

A főasztalnál Gareth ragaszkodott hozzá, hogy Margery mellett üljön. Margery két kérője, akik Gareth- hez képest kicsinek és jelentéktelennek tűntek, egymással sugdolóztak, és grimaszoltak, ezzel juttatva kifejezésre ellenszenvüket.

Gareth viszont teljesen közönyösen fogadta a féltékenységüket. Csak akkor evett, mikor Margery is, egyébként egyfolytában védencén tartotta a szemet. Anne és Cicely érdeklődéssel figyelte az eseményeket, a szájukat eltakarva, köhögést színlelve próbálták leplezni a kuncogásukat. Gareth végül rájuk mosolygott, s még Margery is látta, ahogy a két lány arca ellágyul, a tekintetük pedig ábrándozóvá válik. Gareth ritkán mosolyodott el, talán ezért is volt olyan hatásos fegyver.

Mikor az étkezés befejeződött, Margery elköszönt a kérőitől. Meglépetten látta, hogy a két férfi felvont szemöldökkel, sértődötten nézett rá, miközben kilovagoltak az udvarból. Aztán megfordult, s akkor vette észre, hogy Gareth ott áll közvetlenül mögötte hátratett kezekkel. Az arcára diadalmas kifejezés ült ki.

Margery undorral nézett a távozó férfiak után, majd méltóságteljes léptekkel elindult visszafelé. Gareth megragadta a karját, és megállította.

- Mi a baj? - kérdezte fülig érő szájjal.

- Úgy éreztem magam, mint egy játékbaba, akit önök kedvük szerint adogatnak kézről kézre - aztán lerázta magáról Gareth kezét, és dühösen odébb lépett.

- Én csak a megadott szerepemet játszottam. - mondta csodálkozva Gareth.

- Túlságosan is jól. Mi lesz, ha visszajönnek, hogy elvágják a torkát?

Gareth megint elmosolyodott, bár a szemei nem ragyogtak.

- Szerintem még kettőjüknek együtt sincs annyi bátorága.

- Minden férfit az ellenségemmé akar tenni, aki udvarolni próbál nekem? - Margery csípőre tett kézzel állt előtte, megfeledkezve róla, mennyire magára vonta az udvar figyelmet. - Mert akkor önnek is szüksége lesz egy testőrre.

- Azt mondta, maga választhatja ki a férjet. De ez a két...

- És úgy gondolja, hogy önnek kell döntenie helyettem? Ezek szerint jobban tisztában van az érzéseimmel, mint én magam.

Gareth nem válaszolt.

- Csak tegye, amit kérek. - Margery hirtelen elnémult, mert akkor vette észre, mennyire elcsendesült az udvar. Az emberek mind őket nézték, cseppet sem titkolták, milyen jól szórakoznak. - Hagyja, hogy a magam útját járjam. Tudom, mit csinálok.

- Rendben, igyekszem nem beleavatkozni az életébe, amíg nem kerül veszélybe - bólintott Gareth.

- Én nem...

Margery mér éppen letorkolta volna Gareth- tet, mikor eszébe jutott, hogyan üldözte őt Lord Fogge az erdőben.

Gareth mindig emlékeztette rá, hogy milyen nehéz időszakot él át. Akárhányszor ránézett, látta maga előtt az egyre sokasodó kérők áradatát, akikkel szemben Garethnek meg kellett védenie őt.

Sajnos nem tudhatta, mire számíthat még az elkövetkező hónapokban. Csak azért imádkozott, hogy Peter Fitzwilliam ne bukkanjon fel újra az életében.

Margery próbálta elfojtani a viszolygását. Legszívesebben felült volna a lovára, és végigvágtatott volna a Severn völgyön, hogy maga mögött hagyja a problémáit. A szüzessége elvesztésével viszont a szabadsága és a választási lehetőségei is odavesztek.

Miért nem tudta tovább tettetni, hogy maga is képes boldogulni és élni a saját életét? Miért nem hagyhatták magára, hogy egy kicsit megnyugodhasson?

Gareth túlságosan is a mélyére látott azoknak a dolgoknak, amelyekhez valójában semmi köze sem volt. Ennyire még Peter sem fosztotta még az önállóságától.

Ahogy Gareth elsétált Margery mellett, látta, hogy valami nagyon nyomja a lelkét, mert igencsak eltöprengett. Margery most is úgy hordta a haját, mint kislánykorában, hátrafogott hosszú, göndör tincsei a vállára és a melleire omlottak. A fejét pedig büszkén felfelé tartotta. Gareth gyorsan elfordította róla a tekintetét.

Nem értette Margeryt. A Hawksbury kastély igazán lenyűgöző volt, és az emberei már most, pár hét után is láthatóan tisztelték. Elégedettnek kellene lennie ekkora vagyon birtokában, amit mások biztosan irigyelnek tőle.

Gareth észrevette, hogy valami nagyon nyugtalanította Margeryt, valami, amit mélyen elrejtett magában, hogy senki se tudhassa meg. De addig, amíg Margery gyerekes titkai nem zavarták a feladata teljesítésében, nem foglalkozott velük. Egyébként is, mi lehet olyan szörnyű egy ilyen nyugodt életben?

Mikor a kastély főbejáratához értek, Margery megállt, és udvariasan rámosolygott.

- Van néhány elintéznivalóm, Sir Gareth.

- Csatlakozom önhöz.

- De ez női munka. Biztosan unatkozna.

- Hát, akkor unatkozom.

Margery egy pillanatig elgondolkozva tanulmányozta Garethet. Gareth úgy érezte magát mint egy kisfiú, akit rajtakaptak, hogy a fejőlányt követte. Arra gondolt, hogy ő csak a feladatát végzi, ezért nem kell zavarba jönnie, de megkönnyebbült mikor végre elindultak a belső udvar hátsó része felé. Egy hatalmas kertbe értek, tele négyszögletes ágyásokkal, ahol konyhai fűszereket és zöldségeket termesztettek. A konyhakert végében csodálatos díszkert húzódott árnyas fákkal, virágokkal, kavicsos ösvényekkel és szőlőlugasokkal. A két kertrészt egymásba fonódó, alacsony mogyoróbokrok választottak el egymástól.

Margery kinyitotta a kertkaput és elindult a rá várakozó hölgyek felé. Gareth mozdulatlanul állt, annyira lenyűgözte a látvány. A törékeny hajtások a női lélekre, főleg Margeryre emlékeztették.

De elutasította magától az ábrándos gondolatait. Margery csak egy probléma volt az életében, melyet meg kellett oldania, hogy visszatérhessen a hőn áhított katonai szolgálatba.

- Sir Gareth?

Margery szórakozottan nézett rá. A két hölgy, az ikrek, akiket Gareth eddig észre sem vett, szokás szerint leplezetlenül kacarásztak a helyzeten.

- Sir Gareth, talán valamilyen megmagyarázhatatlan félelme van a kertekkel szemben?

Gareth a fogait csikorgatva válaszolt:

- Nem, csak gyönyörködtem a kilátásban. Margery elfordult, és továbbindult az ösvényen. Gareth kinyitotta a kaput, és maga is belepett a kertbe. Az ikrek már vártak.

- Talán vezetőre van szüksége ebben az útvesztőben - mondta egyikük.

Aztán a két vörösesszőke lány karon ragadta Garethet, és így vezették tovább a kertbe.

- Azon gondolkozik, hogyan lehet megkülönböztetni minket? - kérdezte a másik.

Gareth egyáltalán nem erre gondolt, de nem látta érelmét, hogy ellenkezzen. A bal oldalán lévő hölgy sandán rápillantott ragyogó zöld szemeivel, melyek sziporkázó humoráról tanúskodtak.

- Én vagyok Lady Anne, Sir Gareth, bár attól tartok, úgysem lesz képes megkülönböztetni minket. Ugyanis már sokan hiába próbálkoztak.

A Garethet jobb oldalról karoló iker döbbenten hallgatta testvérét. Ő nyilvánvalóan sokkal higgadtabb és felelősségteljesebb volt.

- Én Lady Cicely vagyok - közben korholóan nézett ikertestvérére. - Kérem, bocsássa meg Anne modortalanságát, Sir Gareth. Nem hiszem, hogy tisztában van vele, hogy milyen félreérthetőek lehetnek a szavai.

Lady Anne erre kinyújtotta a testvérére a nyelvét.

- Hölgyeim, ezzel mindent elmondtak magukról, ami alapján meg tudom majd különböztetni önöket - mondta szárazon Gareth.

Néhány ágyással odébb, Margery csinos kis köténykében térdepelt a földön, és olyan ügyesen húzkodta ki a gyökereket, mint akármelyik konyhalány. Gareth egy árnyékos fa alatti padhoz vezette a kuncogó ikreket, aztán visszatért Margery mellé. Nem gondolta volna, hogy a gyomláláshoz fog asszisztálni neki.

Gareth megállt fölötte, és meglepetten figyelte a ténykedését. Mikor Margery meglátta a fölé magasodó árnyékot, hátrafordult.

- Sir Gareth, nem szórakoztatná inkább Anne- t és Cicelyt, amíg végzek?

- Ön nem olyan gonosz, mint ők - mondta Gareth, miközben leült mellé.

- Ennek most örülnöm kellene? - kérdezte kedvesen Margery.

Gareth már majdnem elmosolyodott, de végül visszafogta magát.

Margery folytatta a munkát.

Gareth igyekezett lenyelni az undorát, amíg összeszedte magát, hogy kitépjen egy gyökeret a földből.

- Az egy petrezselyem. - Margery elnevette magát.

- Ó - Gareth gyorsan visszatemette a gyökeret, s közben próbálta elhitetni magával, hogy az arcát égető érzést csak a nap melege okozza, és nem vörösödött el.

- Nem is olyan egyszerű, mint amilyennek látszik. Ön nem túl gyakran gyomlál, igaz?

- Vagy megveszem, vagy felszolgálják nekem az ételt. Nem az én dolgom, hogy megtermeljem.

- Ezek szerint a gazdálkodást méltóságon alulinak tartja?

Garethet elöntötte a düh ekkora képmutatás hallatán.

- Nekem semmi sem méltóságon aluli. - Összeszorította a fogát, nehogy elveszítse az önuralmát. - De ön miért végez ilyen alantas munkát? A szolgálói nyilván maguk is boldogulnának a feladattal.

- Ebben biztos vagyok, látva a kertek gondozottságát. Viszont szeretnék a kastélyban mindenkivel jó viszonyban lenni. Azt gondoltam, ha segítem a munkájukat - még ha csak pár órára is - talán könnyebben elfogadnak majd.

Margery lehajtotta a fejét, miközben beszélt. Ebből Gareth arra következtetett, hogy valamilyen önző indok állhat a cselekedete hátterében.

Egy darabig csendben dolgoztak. Margery elmagyarázta Garethnek, melyik gyökerek voltak gyomok, amiket ki kell húzkodni. A nap erős sugarai égették a hátukat, a méhek zümmögése az ikrek suttogó hangjával keveredett mögöttük. Gareth közben egészen megnyugodott a fizikai munkától, tulajdonképpen semmire sem gondolt, még majdnem azt is elfelejtette, hogy miért van itt.

Egyszer csak, minden előjel nélkül, keserű hányinger kezdte gyötörni Garethet. Alig tudta visszatartani a zihálását. Mikor becsukta a szemét, hullámzó színek vad forgataga jelent meg előtte, amelyek mintha egy képpé próbáltak volna összeállni. Csak ne most, ne akkor, mikor Margery itt van mellette. Gareth a fejére szorította a kezét, és az orrát dörzsölte, hogy valahogy elüldözze a kialakulóban lévő látomását.

A feje megfájdult, s hirtelen a színek egységes képpé formálódtak: Margeryt látta lovagolni, mögötte egy férfival. Aztán a kép olyan váratlanul, ahogy jött, el is tűnt, anélkül, hogy Gareth látta volna a férfi arcát, vagy leolvashatta volna Margery érzelmeit. Még azt sem tudta eldönteni, hogy vajon veszélyben volt- e. Miért kellett ilyen használhatatlan víziókkal küszködnie? Az önutálata szinte fojtogatta.

- Gareth?

Mintha Margery egészen távolról szólította volna. Nagy erőlködések közepette végül sikerült felé fordítania a tekintetét, bár a nap fénye legalább olyan élesen hasított bele, mint a fejfájása.

- Gareth, rosszul érzi magát? Teljesen elsápadt. Gareth látta, hogy Margery tényleg aggódik érte.

- Semmi bajom. Csak azt hittem, megint kivégeztem egy petrezselyempalántát.

Margery viszont tudta, hogy nem mond igazat. Hiszen Gareth szinte falfehér volt, és a szeme sarkában felbukkanó ráncok is valamilyen váratlan feszültségről árulkodtak. A tekintete megfoghatatlannak tűnt, mintha nem látná sem őt, sem mást.

ÖTÖDIK FEJEZET

- Gareth, sosem találkoztam még olyan férfival, aki hajlandó lett volna kertészkedni, főleg az egész kastély szeme láttára.

Margery először azt hitte, Gareth nem is fog válaszolni. Mikor végül megszólalt, úgy tűnt, valahol máshol járnak a gondolatai.

- Mindig is szerettem a szabadban lenni.

Margery feladta. Ha nem akar beszélgetni vele, ő sem fogja erőltetni. Olyan magányosnak érezte magát, és olyannyira nyomasztottak a gondjai, hogy szinte beleszédült. A nap forrón tüzelt rá, rekkenő hőség volt, és már Gareth jelenléte is nyugtalanította.

Margery felállt, s Gareth is követte. A gyökerekkel teli kosarat odanyújtotta az egyik konyhalánynak. A lány elejtette a kosarat, mert Gareth- en felejtette a szemet. Mikor Gareth is észrevette őt, és ránézett, majdnem elvesztette az uralmát a kosár felett.

Margery csalódottan felsóhajtott a történtek láttán, és kimasírozott a kertből, anélkül, hogy megkérdezte volna Anne- t és Cicelyt, nem akarnak- e csatlakozni hozzá. Iszonyúan dühösnek, szánalmasnak és legyőzöttnek érezte magát, és még az ikreket is Gareth hozzáértő kezeire bízta!

Aztán ahogy hátrafordult, látta, hogy Gareth szorosan a nyomában van, igaz, hogy ő csak egyet lépett, amíg Margery kettőt. Nagyon eltökéltnek tűnt, és ráadásul olyan jóképű volt, hogy túlragyogta a napot. Margery arra gondolt, hogy talán sosem lesz többe egy nyugodt perce sem. Felgyorsította a lépteit, kettesével szedve a nagyterembe vezető lépcsősor fokait.

Az emberek érdeklődő tekintetéből ítélve, Gareth minden bizonnyal még mindig követte őt. Elindult egy félreeső folyosón, és az első kanyar után már a nagyterem zajai is elvesztek. Egyedül maradt Garethtel, aki természetesen egy lépessel sem maradt le mögötte. Olyan közel volt hozzá, hogy még azt is hallotta, ahogy levegőt vesz.

Margery hirtelen úgy érezte, nem bírja tovább. Akárhányszor Garethre nézett, mindig csak a problémái jutottak eszébe. Egy mindenható páncélzatra vágyott, ami mögé elrejtőzve, legalább egy időre, megszabadulhat a gondjaitól.

Megpördült, és Gareth mellkasára helyezte a kezét.

- Nem követhet mindenhova. Az embereim pletykálni fognak, és amit mondani fognak, nem lesz túl hízelgő rám nézve.

Gareth úgy tolta el magától Margery kezet, mintha egy támadást verne vissza.

- A testőre vagyok. - Szinte megrögzötten ragaszkodott a kötelességéhez. - Megfogadtam önnek és az édesapjának is, hogy megvédelmezem. Mindenhova követni fogom, ahová csak szükségesnek tartom.

Gareth szavai hallatán Margery úgy érezte, mintha elárultak volna. Csak egy teljesítendő feladatot jelentett Gareth számára, nem pedig a hús- vér nőt, vagy a régi barátját látta benne. Nem értette, mitől változhatott még ennyire Gareth. Lehet, hogy még az is nehezére esett, hogy a közelében legyen?

De akkor miért állt olyan szorosan mellette, hogy a nyakán érezze a leheletét? Margery nem volt egy alacsony nő, Gareth viszont olyan magasnak és erősnek tűnt hozzá képest, hogy szinte teljesen föléje hatalmasodott. A sötét folyosón nem nagyon látta Gareth arcát, de az intenzív nézése így is rabul ejtette. Egyáltalán nem olyan volt, mint a kérői, akik a kegyeiért epekedtek.

Miért nem tudta elfordítani a szemet Gareth perzselő tekintetétől? A testet megmagyarázhatatlan forróság öntötte el, amitől megborzongott. Mi történt vele?

Margery hátrébb lépett, hogy véget vessen ennek a váratlan és akaratlan közelségnek, ami hirtelen kialakult közöttük.

- Margery - mondta rekedten Gareth - megígérem, hogy nem követem mindenhova, ha ön is megígéri, hogy nem hagyja el a kastélyt anélkül, hogy előtte szólna nekem.

- Rendben. Nem lesz semmi baj, ezek itt mind az én embereim.

- Csak néhány röpke hónapja ismeri őket. Nem engedheti még magának, hogy feltétlen megbízzon bennük.

Gareth elkísérte Margeryt a konyhába, aztán a nagyterembe ment, hogy egy kicsit lehűtse magát a nagy melegben. Alighogy leült, az egyik szolgálólány máris megjelent egy kupa sörrel a kezében, aztán egy másik étellel kínálta, amit azonban visszautasított. Mikor végre magára hagyták, Gareth alaposan körülnézett a teremben, de néhány takarítót leszámítva senkit sem látott.

Próbálta elhitetni magával, hogy dühös Margeryra a meggondolatlan cselekedetei, és a túlzott büszkesége miatt, de valójában le volt nyűgözve tőle. Be kellett látnia, hogy mióta megérkezett, egyre inkább felszínre tört benne a Margery iránti vonzalma. Mikor a folyosón a mellkasára tette a kezét, úgy érezte, mintha egy hatalmas láng lobbant volna fel benne, ami előbb- utóbb felemészti majd.

Tulajdonképpen korábban is előfordult vele, hogy a nem megfelelő nőbe szeretett bele. Mindig is ez volt a gyengéje, s úgy látszik ez alól most sem tett kivételt. Általában a tapasztalt, érett nőket részesítette előnyben, akik nem vártak el semmit tőle. A fiatal lányokat, akik házasságról ábrándoztak, kerülte.

Az egyik szolgálólány zavarta meg elkalandozott gondolataiban. Egy kancsó sörrel a kezében állt előtte.

- Még egy kis sört, uram? - kérdezte szégyenlősen.

Gareth odatartotta elé a kupáját. Miközben a lány a sört töltötte, látta, milyen tisztelettel néz rá. De azt gondolta, nyilván belőle is csak a férfias külseje váltotta ki ezt a reakciót. Nem tudta, meddig tudja még titokban tartani ittléte okát, főleg, hogy a nevét már ismerték. Csak abban reménykedhetett, hogy a Hóbortos Varázsló története nem terjed el idáig a déli partról. Mert akkor a lányok mind elmenekülnének előle, a férfiak pedig ellene fordulnának.

De mi okozta egyáltalán ezeket a furcsa látomásokat? Mielőtt Margeryvel újra találkozott volna, gyakran hónapokig normális életet élt, mindenféle vészjósló víziók nélkül. Most viszont, néhány hét leforgása alatt, túl sok érthetetlen képpel és érzelemmel találkozott.

Azt tudta, hogy Margery veszélyben van, de a látomásai nem csak, hogy nem segítettek a rejtély megfejtésében, hanem inkább még jobban összezavarták. Emiatt pedig egyre bosszúsabb és csalódottabb volt.

Mikor látta, hogy megint egy szolgálólány közeledik felé, gyorsan elhagyta a nagytermet. Csak egyetlen olyan hely volt, ahol a kitörni készülő érzelmeivel megbirkózhatott.

A bajvívótér a belső udvarnak majdnem a felét elfoglalta. A férfiak és a lovak állandó küzdelmei miatt a tér szabályos porfelhőben úszott. A csapatok és a katonák itt gyakorolták az íjászatot és a kardvívást, és gyakran lélegzetelállító mutatványokat mutattak be lóháton. Gareth úgy látta, egész ígéretes társaságnak tűnnek, főleg mióta egy olyan szakavatott személy, mint Wallace Desmond irányítása alá kerültek.

Desmond csak néhány perccel később bukkant fel. Csupa izzadság is piszok volt, de láthatóan elégedett volt a munkájával. Odaintegetett a fejőlányoknak, akik együtt kacarásztak az udvar végében.

Gareth hátratett kézzel állt mögötte, nehezen tudta visszafogni a rosszallását.

- Latom sikerült egy jó pozíciót szereznem neked. Már nincs is bűntudatom, hogy magammal hoztalak.

- Pedig lehetne. Te egy külön szobában alszol, míg én a barakkban a többiekkel.

Egy fiatalember szaladt hozzá túlméretezett katonaruhájában.

- Elnézést, Sir Wallace. Az íjászoknak szüksége lenne a segítségére.

- Egy pillanat, fiam. - Desmond megvárta, amíg a fiú elsétál, aztán Garethez fordult. - Tegnap még ő volt a gárda kapitánya.

- Csodálkozom, hogy az úrnőnek eddig még nem esett semmi baja ilyen védelem mellett.

- Tudtad, hogy úgy egy hónappal ezelőtt egy férfi megpróbálta őt és a hölgyeket rabul ejteni az erdőben?

Gareth érezte, hogy összeszorul a gyomra. De csakis a Margery titkolózása miatti dühében - legalábbis ezt bizonygatta magának.

- Ő ezt nem is említette nekem.

- Talán azért, mert mielőtt még a férfi bármi bajt okozhatott volna, Margery úrnő egy jó erőset a lába közé rúgott, s így mindnyájan megmenekültek.

Desmond grimaszolt, ahogy elképzelte a történteket, de Gareth nem találta mulatságosnak a dolgot.

- Most már elég megbízható a védelem?

- Igen, a kaput egy percre sem hagyjuk felügyelet nélkül. És mondd csak, elmesélte már Margery úrnő, hogy milyen veszély leselkedik rá?

- Egy részét, de még nem mindent.

- És? - Desmond kíváncsian közelebb hajolt hozzá.

- A problémái csak rá tartoznak. Nem kürtölhetem szét az egész udvarnak.

Desmond elkomorodott.

- Azt hiszed, én továbbadnám egy nő titkait?

Gareth nem válaszolt.

- Tudom, hogy nem vagyok a barátod - mondta hűvösen Desmond. - De én vagyok itt az egyetlen ember, akiben igazán megbízhatsz. Hogyan tudnék segíteni, ha nem tudom, mire kell figyelnem?

Gareth melyen a szemébe nézett. Hosszú évek óta senkiben sem tudott bízni, akiről nem tudta biztosan, hogy ellenség- e, vagy sem. Desmond valóban nem volt érdekelt Margery problémájában, és megbízható is volt - legalábbis eddig.

Gareth a kerítésre támaszkodott, és közelebb intette Desmondot.

- A király nem olyan régen ajándékozta ezt a hatalmas birtokot Margerynek. Azt is megengedte, hogy maga válassza ki, kihez akar hozzámenni. Azóta már többen is kompromittálni próbálták. Mivel a bátyjai a király seregében harcolnak, egyedül kell szembenéznie a dologgal.

- Csak nem azért vagyunk itt, hogy bábáskodjunk a házassága felett? - kérdezte hihetetlenkedve Desmond.

- Nem. Margery a személyes testőrének bérelt fel engem. Viszont nem akarja, hogy kiderüljön, milyen kétségbeesett a helyzete. Ezért, hogy feltűnés nélkül a közelében lehessek, azt kell tettetnem, hogy én is egy kérője vagyok.

Desmond elvigyorodott.

- Tehát mikor reggel a kertben térden állva láttalak...

- Csak a szerepemet játszottam - mondta kényelmetlenül Gareth.

- Udvaroltál már valaha nőnek?

Miért is kellett elmondania mindezt Desmond- nak! Tudhatta volna, hogy idióta.

- Olyan elképzelhetetlen?

- Én eddig úgy vettem észre, hogy a nők epekednek utánad. Bár sosem értettem, hogy miért akarjak annyira felolvasztani ezt a hűvös külsőt, mikor itt vagyok én, a kedves, vidám Desmond.

Gareth ökölbe szorította a kezét.

- Várj még itt, amíg hozok egy kardot. Desmond szórakozott pillantással figyelte.

- Egy kicsit.. .idegesnek tűnsz.

- Csak mert nem gyakorolhattam mostanában.

- Nem hiszem, hogy attól.

Desmond már kivont karddal álldogált, mikor Gareth visszatért a fegyverraktárból egy életlen karddal. Gareth azonnal rátámadt. Desmond egy jól irányzott mozdulattal kivédte a csapást, és félreugrott.

- Te aztán nem vesztegeted az időt - mondta Desmond, és hirtelen előreszúrt egyet.

Most Gareth mozdult ki a támadás elől.

- Nem, ha egyértelmű a szándékom. Te viszont túl sokat beszélsz.

Gareth hagyta magát elmerülni a rá nehezedő érzések súlya alatt. A düh, csalódottság és keserűség olyannyira elhatalmasodtak rajta, hogy szinte megháromszoroztak a kardjában lévő erőt. Egész a bajvívótér végéig szorította vissza Desmondot.

Nagyon összpontosítania kellett, hogy még ne sértse az ellenfelét. A katonák és a lovagok mind köréjük gyűltek, és figyelemmel kisérték a küzdelmüket. Ezek után már biztosan senki sem mert volna szembeszállni Gareth- tel, látván szinte megfékezhetetlen dühét.

Gareth arcán és mellkasán patakokban folyt a verejték. Mikor félrelépett Desmond újabb ütése elől, és megfordult, meglátta Margeryt.

Margery a kastély egyik oldalsó bejáratához vezető lépcsősor tetején állt, a tekintete egészen fagyos volt, mintha már egy ideje figyelne őket.

Biztosan megrémült. Nem baj - gondolta Gareth - hadd féljen tőlem, legalább nem kockáztatja meg még egyszer, hogy hozzám érjen. Gareth kiegyenesedett, és egyenesen Margery szemébe nézett. Büszke volt a jártasságára, s hogy ezzel megfélemlíthet másokat.

Margery viszont nem futott el, még csak el sem fordult. Egy darabig megfejthetetlen kifejezéssel figyelte Garethet. Aztán lesétált a lépcsőn. Valamit hozott a kötényében. Ahogy kiért a kastély nyújtotta árnyék alól, a napra emelte a tekintetét, amely aranyló sugaraival koronázta meg szépségét A lépéseivel egy időben a szoknyája is hol jobbra, hol balra lengedezett, és ezzel apró porfelhőket kavart maga körül a száraz földön. Aztán kotyogtatni kezdte a nyelvét, mire tyúkok tucatjai jelentek még körülötte. Margery gabonát szórt nekik, a tyúkok pedig a nyomdokaiban csipegettek utána a földről.

Gareth rengeteg nemesi származású nővel találkozott már, akik a legpompásabb ruhaköltményeikben mutogatták magukat, estélyeket adtak, és hajtóvadászatokat rendeztek. Az ő világuk kifejezetten taszította. Margeryt látva viszont, ahogy a szolgálók legalantasabb munkáját is készséggel elvégzi, teljesen összezavarodott. Egyszerűen nem értette őt.

- Gareth!

A neve hallatán Desmondhoz fordult.

- Már háromszor szólítottalak! Úgy tűnik, bármit is csinál Margery úrnő, te egyszerűen nem tudod levenni róla a szemedet.

- Az a feladatom, hogy megvédjem - mondta hűvösen Gareth.

Desmond csak mosolygott.

- Édes Istenem, miért akarsz belőlem bolondot csinálni! Azt hiszem, te valamit érzel iránta.

Gareth mérgesen nézett rá.

- Ha elfelejtetted volna, azt kell játszanom, hogy udvarolok neki. Egy kérő biztosan bámulná őt.

- Egy kérő virágokkal is elhalmozná!

- Micsoda? - Gareth döbbenten figyelte Desmond mesterkedését.

- Egy kérő virágokkal is elhalmozná, és persze értékes ajándékokkal, ékszerekkel is. - Desmond hunyorított felé. - A nők ugyanis imádják a virágokat és az ékszereket.

Gareth már majdnem megmondta neki, hogy mit gondol a kéretlen hozzászólásairól, de Desmondnak tulajdonképpen igaza volt.

- Majd észben tartom a dolgot. - Aztán felemelte a kardját, és újra indította a támadást.

Bar Margery háttal állt nekik, a fegyverek csörömpölését a gerincében érezte visszhangozni. Még több gabonát szórt szét, a közben azt mondogatta magában, hogy nem érdekli ez az ostoba, férfias versengés, ami a háta mögött zajlik. A nők érdekes módon sosem versenyeztek maguk között, hogy eldöntsek, ki a legerősebb, vagy a leggyorsabb.

A férfiak persze egészen mások.

Aztán a válla fölött mégis csak hátratekintett. Látta, hogy Sir Gareth és Sir Wallace egymásnak feszülve, kardjukkal a fejük felett küzdenek. Sir Wallace végül megtántorodott, és hátraesett, de jót kacagott saját vereségén.

Gareth viszont egyáltalán nem nevetett, sőt, még magasabbra emelte a kardját. Bárki más örülni tudott volna a győzelemnek, de Gareth, úgy tűnt, ebben is kirí a többiek közül.

Mintha valami elemi szükségszerűség hajtotta volna Garethet a győzelemre, hogy bizonyítson valamit. Minden szem rászegeződött, mintha az ő kezében lett volna az irányítás, mintha nem is Sir Wallace volna a gárda kapitánya, hanem ő.

Margery teljesen megfeledkezett a munkájáról, észre sem vette, hogy figyelik. Ott állt gabonával teli kötényével a kezében és Gareth Beaumontot bámulta.

HATODIK FEJEZET

Margery egy levelet kapott délután, amely tudatta, hogy londoni kérői másnap reggel érkeznek. A hír hallatán sötét felhők kezdtek gyülekezni a feje felett. Miközben a háztartási előkészületeket irányította, úgy érezte, mintha még mindig kislány lett volna. Ugyanolyan magányos és védtelen volt, mint gyerekkorában, mert a bátyjai messze voltak tőle. Persze, most is volt, aki védelmezze, de ez mit sem enyhített a kétségbeesésén.

Az esti étkezéskor a hölgyek társaságában foglalt helyet, Garethet igyekezett minél távolabb tartani magától. Egyfolytában cseverésztek az ikrekkel, de amint egy pillanatra megszakadt a társalgás menete, egyből eszébe jutott a reggeli jelenet a folyosón. Újra átélte magában a percet, ahogy csendben álltak, néztek egymást, s aztán megérintette Garethet. Szinte látta maga előtt a tekintetét, amely ugyanazt az éberséget tükrözte, mint amit ő is érzett.

Aztán végigfutott rajta a döbbenet, tudta, hogy nevetségessé tette magát. Gareth eltolta magától, és igaza volt. Senki sem akarna egy ilyen nőt, mint ő. Sosem fog férjhez menni.

Margery hirtelen elszégyellte magát. Nagy könnyelműség lenne a részéről, ha pont egy olyan férfihoz kezdene vonzódni, aki őt és a családját is megveti.

Mégsem tudott ellenállni a kísértésnek, és Gareth felé pillantott, aki az asztal végében ült. Már meg sem lepődött, mikor látta, hogy Gareth őt figyeli. Szokás szerint, szúrós szemekkel nézett rá. Aztán lassan elmosolyodott, ami mulatságos és ijesztő is volt egyben. Margery érezte, hogy az egész testét forróság önti el.

Gareth nyilván megint csak a szerepét játszotta. Végül is azért volt itt, hogy teljesítsen egy feladatot, amiért megfizetik. Margery sértődötten megemelte a fejét, hűvösen visszamosolygott Garethre, aztán elfordította a tekintetét, mintha nem is érdekelné a dolog.

Margery a vacsora után is az ikrekkel maradt, leültek a kandalló elé, hogy ott folytassak a beszélgetést. Élvezte azt a viszonylagos nyugalmat, ami most, a kérői távozása után honolt a kastélyon. Leszámítva persze Gareth jelenlétet, és a tényt, hogy holnap újabb kérők érkeznek. Szinte védőbástyaként tartotta maga körül Annet és Cicelyt. A lányok biztosan észrevették, hogy furcsán viselkedik, de mindenesetre nem tették szóvá. Az egyikük a lantot pengette, a másikuk pedig édes, lágy hangján énekelt hozzá.

Margery olyannyira elmerült gyerekkori élményeiben, hogy az ölében fekvő hímzést teljesen érintetlenül hagyta. Csak azokra a régi időkre akart gondolni, amikor még az élet nagyon is ígéretesnek tűnt számára. De rögtön bekerült a képbe Gareth, aki már akkor is ott volt, hogy megmentse őt.

Bár ezen az estén sikerült Garethet távol tartania magától, mégis folyton ott bujkált a gondolataiban. Az érzéseit még így is felkavarta, hiába próbálta elterelni a figyelmet róla. Most a délutáni kardvívás járt az eszében, látta maga előtt Gareth szilaj tekintetét, ahogy megállíthatatlanul lerohanta Sir Wallace- t.

Aztán egy csapásra visszatért a valóságba, mert Gareth megjelent előtte. Szinte teljes természetességgel odahúzott egy széket, hogy csatlakozzon a társaságukhoz. Margery kerülte Gareth tekintetét, igyekezett az ikrekkel foglalkozni. De mindhiába. Gareth le nem vette a szemét róla, és egyébként is túl közel ült hozzá. Margery végignézett az öltözékén. A nadrágja kopott volt, a zubbonya foszladozott a varrás mentén. Egyszerű, fehér ingjén is látszott, hogy jó pár napot megélt mar. Arra gondolt, hogy még soha életében nem volt ilyen nincstelen udvarlója.

Aztán gyorsan emlékeztette magát, hogy nem erről van szó. Gareth csak egy katona volt, akit felbérelt, semmi több. Margery elhúzta a lábait Gareth mellől. Erre Gareth megint közelebb húzódott hozzá, mintha egy gyerekes játékot űzne - vagy mintha a figyelmet próbálná felkelteni, ahogy a többi kérője is tette.

Margery nem értette, mitől olyan feszült, hiszen Gareth viselkedése nem jelentett számára semmit. De mégis csak meg kell tanulni uralkodni magán, mert holnap már igazi kérői jönnek, akiktől nem lesz könnyű megszabadulni. Akkor majd hálás lesz Garethnek, amiért megvédelmezi őt tőlük.

Cicely még mindig a lanton játszott, Anne viszont abbahagyta az éneklést. Margeryre pillantott, aztán megszólalt:

- Sir Gareth, azért jött a Hawksbury kastélyba, hogy közelebbről is megismerhesse Margery úrnőt?

Gareth összekulcsolta maga előtt a karját.

- Igen, hölgyem - mondta mély, tiszteletteljes hangon.

Margery szíve vadul dobogni kezdett a váratlan kérdés hallatán. Azt ugyanis nem beszéltek meg Garethel, milyen történettel álljanak elő az ismeretségüket illetően. Gareth most bármilyen mesével előállhat, és ő nem tehet ellene semmit.

- Tehát még régebbről ismerik egymást? - folytatta Anne.

- Igen. Gyerekként a Wellespring kastélyban, Margery úrnő családjánál nevelkedtem egy darabig.

Az ikrek összenéztek, látszott rajtuk, hogy jól szórakoznak a hallottakon. Gareth pedig csak adta alájuk a lovát.

- Mivel pár évvel idősebb vagyok Margery úrnőnél, egy kicsit gyerekesnek éreztem a játékait.

Az ikrek kuncogtak, Margery viszont dühösen nézett rá, mert nem gondolta, hogy Gareth képes kigúnyolni őt.

- Mindenhová követett - Gareth sandán rápillantott. - Be kell vallanom, hogy gyakran már szándékosan rejtőztem el előle.

Margery legszívesebben leintette volna, hogy megvédhesse magát, és megesküdjön, hogy Gareth hazudik. Ugyanakkor el kellett gondolkodnia, hogy vajon Gareth valóban így érzett- e. Lehet, hogy tényleg idegesítette őt? Még ha így is volt, nem ez lehetett az egyetlen oka annak, hogy Gareth ennyire elutasítóan viselkedett vele.

Gareth aztán előrehajolt, és megfogta Margery kezét. Margery megpróbálta elhúzni a kezét, de Gareth olyan erősen megszorította, hogy az szinte már fájt. Lehet, hogy megint valamilyen gonosz játékot űz vele?

- Margery úrnő, most már tudom, hogy igazságtalanul bántam önnel.

Margery mondani próbált valamit, de egy hang se jött ki a torkán. Gareth keze érdes és bütykös volt a kemény fizikai munkától, de a melegsége teljesen felhevítette Margeryt. A nézése pedig egyszerűen rabul ejtette, olyannyira, hogy Margery nehezen tudta elhitetni magával, hogy Gareth most is csak szerepet játszik.

Már Cicely is letette a lantot, hogy figyelemmel kísérhesse a történéseket. Anne pedig tovább kíváncsiskodott.

- Sir Gareth, ha Margery családjánál nevelkedett, miért nem látogatta meg őt már korábban? Talán attól félt, hogy még mindig gyerekesnek találja?

Gareth a kérdés hallatán akaratlanul is végignézett Margeryn. Margery abban bízott, hogy Gareth nem veszi észre, mennyire izgatott.

- Nem, nem ez volt az oka. Az utóbbi négy évben Európában éltem. Nagyon sok nővel találkoztam, de közben mindig eszembe jutott, mi lehet a gyerekkori barátommal. - Gareth megint Margeryt nézte.

Margery érezte a gunyorosságot Gareth hangjában. Biztos volt benne, hogy egyáltalán nem gondolt rá.

- Pedig az előbbiekből úgy tűnt, hogy inkább csak kínoztam önt.

Mind elnevették magukat, még Margery is magára erőltetett egy halvány mosolyt.

- De ez nem azt jelenti, hogy nem értékeltem a szellemességét - vágott vissza Gareth.

Gareth végül elengedte a kezét. Margery érezte, hogy gyöngyözik a homloka a verejtéktől. Szerette volna letörölni magáról az izgatottsága nyomát, s mindazokat a jeleket, amelyek a Garethez fűződő viszonyáról árulkodnak. Milyen megalázó, hogy épp egy olyan férfi van rá hatással, aki csak kötelességből van vele. Bárcsak ne adta volna oda Peter Fitzwilliamnak az ártatlanságát, bárcsak jobban átgondolta volna a tette következményeit!

- És miért tért vissza Angliába? - kérdezte Cicely Garethet, miközben félretette a lantot.

Margery pontosan tudta, hogy mire megy ki a játék. Az ikrek azt szerették volna megtudni, hogy Gareth vajon csak azért jött- e vissza, mert hallott a király rendeletéről. Margery visszatartotta a lélegzetét, mintha ő sem ismerné a választ, s most kíváncsian várná Gareth indokát.

- Nyugtalannak éreztem magam Franciaországban. A csaták és a lovagi tornák már nem nagyon csábítottak, ezért úgy gondoltam, ideje végre megtalálnom a helyem az életben, és egy jóravaló angol lányt feleségül vennem.

Margery érezte, hogy megint elvörösödik. Gareth egyfolytában hazudik. Hiszen sosem tudná őszintén elkötelezni magát valaki mellett.

- Kérem hölgyeim, ne gondolják, hogy méltónak véltem magam Margery úrnő kegyeire. - Gareth előrehajolt a székében, egészen elmelyítette a hangját, és egyenesen Margery szemébe nézett. - De tudtam, hogy látnom kell önt.

Margery látta, hogy az ikrek is felsóhajtanak Gareth szívhez szóló vallomása hallatán.

Tudta, hogy egy szó sem igaz mindabból, amit megtévesztésképpen előad, mégis, szinte csüngött Gareth szavain. Leghőbb vágya volt, hogy egy férfi végre önmagáért szeresse, nem pedig a vagyonáért vagy a rangjáért.

Ugyanakkor igaz, hogy Peter sem ezekért szédítette. Ő a testét akarta meghódítani, meg akarta mutatni, mennyire megbolondíthatja néhány kedves szóval. S, még ha csak színlelték is most a helyzetet, nem engedhette meg, hogy megint azt hihesse egy férfi, hogy könnyen le lehet venni a lábáról.

- Mégis, hogyan talált rám, Sir Gareth? - Margery maga is meglepődött, milyen hűvösen cseng a hangja.

Gareth felvonta a szemöldökét, aztán kényelmesen visszasüppedt a székébe.

- Először Londonban jártam, és ott kérdezősködtem ön felől az udvarban.

Margery érezte, hogy most először sikerült elbizonytalanítania Garethet. Ugyanakkor élvezte ezt a veszélyes játékot, amit az igazság megkerülésére találtak ki.

- És mit mondtak önnek?

- Azt, hogy nemrég egy új birtokot kapott, s most ott tartózkodik.

- És, mit hallott még?

Gareth most elfordította a tekintetét is zavartan fészkelődni kezdett. Vajon ez is része volt a színjátéknak? Miért érezte úgy, hogy Gareth valamit rejteget előle?

- Margery úrnő, én...

- Csakis az igazat, Sir Gareth! - Margery majdnem elnevette magát a saját kijelentésén.

- Azt hallottam, hogy a király önre bízta a döntést, hogy kiválassza, kihez szeretne férjhez menni.

Gareth hirtelen térdre borult Margery előtt, gyakorlatilag a szoknyáján térdepelt. Anne és Cicely felsikoltottak meglepetésükben, s hangosan kacarászni kezdtek. Gareth megragadta Margery kezet, s az ujjbegyeit kezdte csókolgatni.

- Margery úrnő - Gareth szinte suttogva beszélt, s közben mélyen Margery szemébe nézett. - Őszintén bevallom, hogy örültem, mikor megtudtam, hogy éppen férjet keres. De hát nem okolhat érte. Én ugyanis éppen egy hozzám illő feleséget keresek. Kislányként jól ismertem, és ezért arra gondoltam, szeretném tudni, milyen lehet most. - Gareth hangsúlyosan végignézett rajta tetőtől talpig. - El kell ismerném, hogy ön a leggyönyörűbb nő, akit valaha láttam.

- És ráadásul gazdag is vagyok - mondta Margery cinikusan.

Gareth megmerevedett. Margery elhúzta tőle a kezét, és megvárta, míg feláll. Gareth föléjük tornyosult hatalmas, erős termetével. Már az ikrek sem kacarásztak, mindannyian őt figyelték.

- Csak nem gondolja, hogy egy szélhámos haszonleső vagyok? - kérdezte döbbenten Gareth.

- Nem tudom, mit higgyek.

- Még azok után sem, ami gyerekként történt kettőnk között?

- Az emberek változnak. - Margery ezt tapasztalatból tudta. És azt is, hogy a férfiak hazudnak.

Gareth olyan erőteljesen lépett hátra, hogy a széke majdnem felborult.

- Be fogom bizonyítani önnek, hogy tisztességesek a szándékaim. Mit kíván, mit tegyek önért?

- Sir Gareth, azt csak az idő képes megválaszolni, hogy valóban tisztességes- e.

Zavarba ejtő csend támadt, ahogy elhallgattak. Gareth ott állt hármójuk között. Túlságosan nagynak és oda nem illőnek tűnt a lant és a hímzés mellett. Margery egészen különös képeket látott maga előtt, mikor ránézett. Mintha egy hatalmas tűz égne a vadonban, vagy egy csapdába ejtett ragadozó üvöltene keservesen fájdalmában. Ugyanakkor melegséget és biztonságot is sugárzott, amire különösen szükség volt mostanság a kastélyban.

Anne megköszörülte a torkát.

- Margery, lenne kedve játszani egyet velem?

Margery gyorsan elhessegette a fantáziaképeket, és rábólintott az ötletre. Legalább egy kicsit eltereli a figyelmét az egyre veszélyesebb és bűnösebb képzelgéseiről. Anne közben előhozta a játéktáblát, és előkészítette a bábukat.

Gareth meg sem szólalt, csak nézte Margeryt, aki viszont a tűzbe meredt. Garethet elbűvölte Margery szellemessége és intelligenciája. Bármennyire is igyekezett összezavarni őt, mindig volt egy találó válasza. Talán még életében nem találkozott ilyen nővel, akivel ennyire élvezte volna a társalgást.

Soha nem érezte olyan elveszettnek magát, mint mikor Margery szemébe nézett. A tekintetében volt valami érdekes, távoli fény, mintha sokkal több minden bújna meg mögötte, mint amit elárul.

Gareth arra gondolt, talán egyszerűen csak túl régen volt dolga igazi úrinővel, s ezért hiszi Margeryt olyan különlegesnek.

Margery váratlanul felállt az asztaltól. A válla súrolta Gareth mellkasát, a szoknyája a lábat érintette. Gareth megfogta a könyökét, magához húzta, és a fülébe suttogott:

- Ezt a játékot még én tanítottam önnek. Emlékszik? - Gareth próbálta visszatartani a lélegzetét, nehogy megszédítse az a finom rózsaillat, ami Margery bőréről és ruhájából áradt.

- Akkor is a kandalló előtt játszottunk? - Margery láthatóan habozott, nem mert Garethre nézni.

- Igen, hason fekve. Margery tagadóan rázta a fejét.

- Erre nem emlékszem.

Margery megint visszaült az asztalhoz, Gareth viszont úgy döntött, Lady Anne háta mögül figyeli a játékot. Mivel az asztal egy emelvényre volt helyezve, éppen Gareth mellkasáig ért, a feje pedig egy magasságba került a hölgyekével.

Margery kezdte a játszmát. Gareth teljesen elmerülten figyelte, ahogy kecses ujjacskáival ügyesen pörgeti a kockát. Igazán szórakoztató volt látnia, milyen erősen koncentrál a játékra - vagy legalábbis úgy tett. Szerencséje is volt, és taktikusan is játszott, így természetesen ő nyert.

Mintha mindent, amit kipróbált, képes lett volna megnyerni, akárcsak a családja. Gareth jókedve hirtelen elszállt, helyette fékezhetetlen dühöt érzett. Már megint az a mérhetetlen üresség lett úrrá rajta, ami azóta nyomasztotta, mióta Margery családja elüldözte őt.

Gareth fellépett az emelvényre Lady Anne mellé.

Mikor a lány éppen elmozdította volna az egyik bábut, Gareth odasúgta neki:

- Ne, ne azzal lepjen.

Mindhárman ránéztek, Gareth viszont egyszerűen vallat vont. Margery sértődötten meresztette rá gyönyörű, mélykék szemeit.

- Sir Gareth, miért nem nekem segít inkább?

- Önnek nincs szüksége a segítségemre. Gareth most már pontosan látta, hogyan érte el Margery a céljait. Szerette volna nyíltan a szemébe mondani, hogy a gondjait nem fogja tudni egy csábos szemrebbentéssel megoldani. Egyelőre azonban beérte azzal is, hogy alaposan megleckézteti a játékasztalnál.

Merészen nézegette Margeryt, s nem csak az arcát, bár bizonygatta magának, hogy csupán azért teszi, hogy megzavarja a játékban, a tekintete mégis többször Margery keblének finom domborulataira tévedt. Már nem egészen haragot érzett.

Gareth különböző instrukciókat súgott Lady Anne fülébe, és hamarosan megfordult a helyzet a játék állásában. Közben a katonák és lovagok egy része is odasereglett, és fogadásokat kötöttek a győztes személyére.

- Anne, ön teljesen körbebástyázott engem - mondta viccesen Margery, miközben végignézett a férfiakon.

A katonák hangosan nevettek, Desmond volt a legvidámabb közöttük.

- Gareth - kiáltotta oda - ne hagyd, hogy elveszítsem a napi béremet Margery úrnő miatt!

- Inkább Lady Anne-re kellene fogadnod! - mosolygott Gareth. - Kérőkent még nem sikerült meggyőznöm Margery úrnőt a tisztességes szándékaimról, de a játékban való jártasságomat nem tagadhatja.

Mindenki jól szórakozott a küzdelmükön, Margery és Gareth között viszont már nem csak a játszma megnyerése volt a tét. Margery kezdte elhinni, hogy nem elég ravasz Gareth-hez képest.

Mégis, végül sikerült megnyernie a játékot, és diadalittas mosollyal fogadta a lovagok elismerő gratulációit. Gareth félretolta a játéktáblát, és igyekezett leplezni csalódottságát.

Aznap este Gareth egyedül üldögélt a szobájában. Egy gyertyatartót állított az asztalara, és az ablakból figyelte az udvar csendjét. Mivel a nyári éjszakák elég enyhék voltak, Gareth nem gyújtatta be a kandallót. A szobája szinte teljes sötétségbe borult, csak a gyertyák lángja vetett rá nemi fényt.

Egészen kitárta a redőnyöket, hogy magába szívhassa a levegő melegét. Még csak két napja volt a Hawksbury kastélyban, de máris kezdett hozzászokni az itteni jómódhoz. Ez az élet elpuhította.

Kint a félhold bevilágította a meredek hegyoldalakat, az erdős völgyeket és a hatalmas termőföldeket. Tőlük délkeletre még a Cotswold hegység égig érő csúcsai is látszottak.

Margeryn járt az esze. Nem egészen értette, miért volt olyan fontos számára, hogy megverje a játékban, és miért volt olyan csalódott, miután kikapott tőle. Hiszen csak egy hétköznapi úrinő volt, akit jó fizetség fejében védelmezett. Csak a régi fogadalma - amit még az apjának tett - tartotta itt a kastélyban.

Gareth hirtelen egy tompa zörejre lett figyelmes, amely mintha a nagyterem felől jött volna. Hallgatózott, de nem ismétlődött meg.

Mindenesetre kisietett a szobájából. A folyosó sötét, csendes és üres volt. Elsétált Margery szobája felé, az ajtónak támaszkodva fülelt. Az előbbi sejtelmes hang odabentről jött.

Lehet, hogy valaki van Margerynél?

Épp a kilincs után nyúlt, mikor meghallotta, hogy a nagyterem felől valakik közelednek. Remélte, hogy csak az őrök lesznek azok, akiket Desmond aznap nevezett ki az éjszakai szolgálatra.

Amikor a két férfi befordult a sarkon, Gareth odabiccentett feléjük, s lassan tovább sétált. Talán azt hittek, hogy nem tud aludni.

Amint azonban elhaladtak mellette, egyből berontott Margery szobájába.

HETEDIK FEJEZET

Iszonyú lomhának és kimerültnek érezte magát, miközben átöltözött a hálóköntösébe. Az éjjeliszekrényére és a kandallópárkányra is gyertyákat állított, hogy a fény egy kicsit jobb hangulatra derítse. A kandalló előtti párnákra heveredett, a ropogó tűz mellé.

Egyre hevesebb fejfájás gyötörte. Holnap újabb kérői érkeznek. Hat hónappal ezelőtt, mielőtt még meggondolatlan kalandba keveredett volna Peterrel, biztosan élvezte volna, hogy ennyire körülrajongják, s hogy férjet választhat magának. Most viszont egyszerűen bénultnak érezte magát. Belefáradt, hogy állandóan udvariaskodnia kell, miközben igyekszik távol tartania magától a kérői hadát. Ráadásul, előbb-utóbb választania kell. Mintha már rég nem a saját életét élné, mintha nem maga irányítaná a sorsát. Valamilyen megoldásnak csak kell lennie!

De nem volt ideje tovább elmélkednie a helyzeten, mert a szobája ajtaja hirtelen bevágódott. Margery ijedtében felugrott, és meglépetten látta, hogy Gareth áll az ajtóban egy tőrrel a kezében. Az arca egészen eltorzult az indulattól. Aztán becsapta az ajtót, és gyanakodva körbetekintett a szobában. Margery az első sokk után gyorsan összébb húzta a hálóingét, és megigazította a haját.

- Gareth, mi...

- Zajt hallottam a nagyterem felől. - Gareth közben tovább pásztázta tekintetével a helységet. - Nem jött be valaki önhöz?

- Nem.

Gareth benézett a függönyök mögé és az ágy alá. meg akart bizonyosodni róla, hogy Margery tényleg igazat mondott. Aztán odalépett melle a kandallóhoz. Margery karba tett kézzel és meglehetősen dühösen figyelte a váratlan eseményeket.

- Csak nem gondolta, hogy rejtegetek valakit? Gareth lassan visszacsúsztatta a tőrt az övébe.

- Nem voltam benne biztos, hogy saját akaratából válaszolt, vagy sakkban tartja valaki.

Margery egy kicsit ellágyult, bár továbbra is igyekezett megtartani az illő távolságot.

- Igen, azt hiszem ez érthető. Köszönöm, hogy ilyen éberen vigyáz rám.

Margery várta, hogy Gareth elköszönjön és elmenjen, ő azonban ehelyett a szoba berendezését tanulmányozta, különösen a kandalló előtt heverő párnákat.

- A hálószobája igazán... igazán szépen díszített - mondta végül Gareth.

Margery azt hitte, gúnyolódik vele.

- Talán még sosem járt női hálószobában?

- Ezt nem mondtam - Gareth felvonta a szemöldökét.

- Nem, természetesen nem - Margery színpadiasan összecsapta a kezet. - Hogyan is vonhatnám kétségbe a férfiasságát?

- Az Isten szerelmére, miről beszél, Margery?

- Ó, nem fontos. - Közben belehuppant a kandalló előtti karosszékbe. - Ne is foglalkozzon vele. jó éjszakát, Gareth.

Gareth viszont nem mozdult. Itt voltak kettesben Margery hálószobájában, az éjszaka középen. Margery megkérhette volna, hogy távozzon, de nem tette. Korábban, másokkal mindig ezt tette, de abból csak baja származott. Úgyhogy most inkább nyugodtan üldögélt félig behunyt szemekkel, és várta, vajon mit fog tenni Gareth.

Gareth leült a mellette lévő székre. Margery visszafojtott lélegzettel nézegette izmos testet. Gareth pedig őt nézte, mégpedig olyan behatóan, mintha átlátna a vékony hálóingjén. Ahogy a tűzhöz hajolt, hosszú, szőke haja előrehullott, s Margery szinte ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy beletúrjon és hátratűrje.

Gareth úgy érezte, bolondot csinált magából. Úgy rontott be ide, mint egy felbőszült fenevad, holott betolakodónak nyoma sem volt a szobában. Ráadásul ahelyett, hogy elment volna már, most itt ül némán Margery mellett. De miért?

Csak az lehet az oka, hogy fizikailag vonzódik Margeryhez, s ez még inkább bosszantotta Garethet. Igen valóban gyönyörű nő, testének minden porcikája tökéletes. Most, összekuporodva a székében, a vékony hálóingjében különösen törékenynek tűnt.

De mindez a sugárzó nőiesség elkényeztetett, önző szívet takart. Ő és a családja az egész világtól elvártak, hogy meghajoljon az akaratuk előtt. A végletekig kihasználták az embereket, ahogyan Margery most is a szépségével igyekezett rabul ejteni őt. Hiszen pontosan tudta, milyen ellenállhatatlannak tűnt, ahogy a kandalló fénye megvilágította almos tekintetét.

Gareth hallotta, hogy Margery felsóhajt. Maga alá húzta a lábát, és a karjára fektette a kezét, úgy pihent félálomban. Gareth már nagyon régen nem volt ilyen intim helyzetben egy nővel. Ráadásul Margery igencsak alulöltözött volt. Gareth akaratlanul is az ágy felé tekintette, amely most különösen nagynak és feltűnőnek látszott.

Muszáj volt valahogyan megfékeznie a gondolatait. Visszagondolt az első éjszakára, amit az erdőben töltött, miután elküldték a Wellespring kastélytól. A hideg eső teljesen átáztatta a ruháját, és eláztatta azt a kevéske élelmet is, ami nála volt. De azóta nagyon sok idő eltelt mar. Most már igazi férfivá érett, s így nem tagadhatta le, miféle gondolatok járnak az eszében, mikor Margeryre néz.

- Szóval... - Margery meglepően kedvesen szólt hozzá. - Mivel foglalkozik, mikor nem dolgozik?

- Edzem.

De az ugyanolyan, mintha dolgozna. Úgy értettem, hogy van-e valami, ami érdekli, azon kívül, hogy... - Margery habozott. - Másokat támadjon?

Gareth csodálkozva nézett rá.

- Ebből élek, és ön is ezért bérelt fel engem. Nincs időm festegetni, vagy a költészettel foglakozni. Ha nem gyakorolnék eleget, talán már nem is élnék. De ezt egy nő nem értheti.

Margery megragadta a szék karfáját és mérgesen válaszolt.

- Hát persze. Megjegyzem, az egyik bátyám felesége kitűnő kardvívó.

- Nem hiszek önnek - felelte tagra nyílt szemekkel Gareth.

- Tehát már nem csak felelőtlen vagyok, de hazug is?

Margery nyilván nem várhatta tőle, hogy megbízzon benne, hiszen Gareth már így is tudta, hogy valamit titkol a múltjával kapcsolatban.

- Na jó. Melyik bátyja feleségéről van szó?

- James feleségéről.

- Az a nagyképű...

- Gareth!

- Amennyire emlékszem Jamesre, azt gondolnám, hogy egy szende úrinőt vett el, akinek még önálló gondolatai sincsenek.

Gareth látta, hogy Margery elmosolyodik a szavain.

- Igen, valóban ezt akarta volna. De Henry király Izabelt szemelte ki a számára, aki viszont legalább olyan jól bánik a karddal, mint ő.

Gareth előtt felrémlett, milyen volt James, mikor utoljára látta. Még félig gyerek volt akkor, de már olyan arrogánsan viselkedett vele, mint azok a pökhendi nemesek, akik azt hiszik, hogy a kék vér felsőbbrendűvé teszi őket. Nyilvánvalóan nem tartotta Garethet méltónak a barátságára vagy a bizalmára.

Az a keserűség, ami mindig is nyomasztotta Garethet, most megállíthatatlanul előtört belőle.

- És a többi bátyja? - Gareth szeretett volna úgy nézni Margery szemébe, hogy ne a vonzalma, hanem a bosszú jusson az eszébe róla.

- Edmund néhány evvel ezelőtt meghalt. Súlyos sebet kapott egy csatában - mondta szomorúan Margery.

- Sajnálom - Edmund gyenge fizikumú volt és papnak készült. Nem sok közös volt bennük, de Edmund tanította meg olvasni. Viszont ő sem ellenkezett, mikor elküldtek a Wellespring kastélyból, tehát egyetértett a bátyjai döntésével.

- Reynold is házas, bár először ő vette át Edmund helyét a kolostorban.

- Akkor hogyan találkozhatott a jövendő feleségével?

- A feleséget a zárdába börtönözték be. Reynold megmentette, és egymásba szerettek.

- Tehát, a bátyjai mind nyugodt életét élnek. - Garethnek minden szavat jól meg kellett fontolnia, mert érezte, hogy a dühe bármikor kitörhet belőle.

- Hát, hosszú időbe tellett, de valóban boldogan élnek.

Margery rámosolygott. Nem vette észre, micsoda vihar rejtezik Gareth lelkében. Pedig szinte ott zihált benne a támadásra váró vadállat.

Hát persze, hogy mind boldogan élnek! Hiszen megvan mindenük: vagyon, hatalom, és megbízható feleség. Hamarosan Margery is választ magának egy megfelelő férjet.

Gareth magában azon elmélkedett, hogy neki is normális élete lehetett volna, ha Margery családja meg nem szabadul tőle. Lassan Margeryre nézett, egész finoman fordítva feléje a fejét, mintha attól felt volna, hogy egy erőteljesebb mozdulat hatására mindent elsöprő hurrikán tör elő belőle.

Ahogy jobban szemügyre vette ezt a szép kis arcocskát, hirtelen minden világossá vált számára. Margery volt a válasz, oly rég áhított bosszújára.

Margery tartozott neki.

Fizetségképpen elveszi őt feleségül.

Tehetős vagyona majd megóvja a felesleges éhezéstől, a rangja pedig visszaadja a méltóságát, amitől Margery családja megfosztotta. Végül is, férjet keres, s keresve se találhatna jobbat. Ő megvédi Margeryt, Margery pedig a testével és a pénzével fizet cserébe. Később örökösöket is nemzenek, de ezzel még ráér foglalkozni.

Egyedül voltak a hálószobában, egy karnyújtásnyira a szépen vetett ágytól. Gareth arra gondolt, hogy talán most rögtön elvehetné Margery szüzességet, reggel pedig össze is házasodhatnának. S mire Margery bátyjai visszatérnének, már nem tehetnének semmit ellene.

De... ha kivárja a megfelelő időt, amíg Margery beleszeret, és saját akaratából választja férjenek, még édesebb lesz a bosszúja.

Gareth most először engedte meg magának, hogy őszintén elbűvölje Margery szépsége. Hamarosan az öve lesz. Talán már ma este belekezdhetne a tervébe: egy finom érintés, egy szerelmes pillantás, s Margery biztosan ellágyulna tőle. Ennél többre nem is vágyhatott volna.

Margery viszonozta a pillantását, de lefagyott a mosoly az arcáról.

Gareth felegyenesedett és közvetlen Margery elé lépett, olyannyira, hogy a térdük összeért.

Ekkor kopogtak az ajtón, ami mindkettőjüket megijesztette.

NYOLCADIK FEJEZET

Egy pillanatig döbbenten néztek egymásra, de amikor újra kopogtattak, Margery felugrott, és rémülten keresni kezdte, hova rejtőzhetne el Gareth. Ha ugyanis itt találnak őt, az mindkettőjük életét tönkretenné, s ezt Margery nem engedhette meg magának.

- Egy pillanat! - kiáltotta, miközben megfogta Gareth kezét, és az ablak felé húzta.

Margery felvonta a függönyöket, hogy Gareth mögéjük bújhasson. Gareth szórakozottan figyelte, milyen kétségbeesetten igyekszik Margery, nehogy akár csak a csizmája orra is kilógjon a drapéria alól. Aztán gyorsan az ajtóhoz sietett, vett egy mely lélegzetet, és kinyitotta.

Anne álldogált a sötét folyosón. A haja kibontva omlott a vállára, a hálóingjét pedig egy takaróval fedte el. Felvont szemöldökkel nézett Margeryre, aztán az agya felé.

- Már aludt? Nem akartam felébreszteni.

- Nem, még fenn voltam - mondta, s álmosan ásított. - Miben segíthetek?

Anne besétált a szobába. Margery lemondóan csukta be mögötte az ajtót, és figyelte, ahogy a lány elhelyezkedik a székben, melyben az imént még Gareth ült.

- Anne, elég fáradt vagyok. Nem várhatna dolog holnapig? - Margery biztos volt benne, hogy Anne meghallotta Garethet. Lehet, hogy megmozdult a függöny?

- Ígérem, nem tart tovább egy percnél.

Aztán Anne az egyik fiatalemberről kezdett beszélni, akit reggelre vártak a kastélyba. Margery megpróbált mosolyogni hozzá, de közben aggodva a függönyre pillantott Anne válla felett.

Most rémlett fel előtte, hogy Gareth még hasznot is húzhatna a helyzetből. Hiszen ő egy szegény lovag, s ha most előlépne a rejtekéből, Anglia egyik legtehetősebb örökösét szerezhetné meg magának, mert a történtek után egybe kellene kelniük. Margery azon kapta magát, hogy idegességében még lélegezni is majdnem elfelejtett, s egyfolytában az ablakot figyeli.

Garethet tetőtől talpig beborította a drága drapéria, a saját forró leheletét lélegezte be, miközben igyekezett mozdulatlanul állni. Kezdett elzsibbadni a merevségtől, a feszültségtől pedig egyre erősebben verejtékezett.

Csak elő kéne lépnie a függöny mögül, vagy inkább úgy tennie, mintha tüsszentene. Az egész véletlennek tűnne, és Margery sosem tudna meg, hogy valójában szándékosan tette.

De ezzel megalázna őt, s talán Margery nem tudna megbocsátani neki, amiért megfosztotta a választási lehetőségétől. S akkor ő sem tudna igazi bosszút állni a testvérein.

Nem, bőven van még ideje. Margery szabad akaratából fog férjhez menni hozzá.

- Margery - mondta Anne - látom, hogy nagyon fáradt, egész üvegesek a szemei.

- Bocsásson meg - Margery inkább zavartnak tűnt, mint idegesnek - mit is mondott az imént?

- Ha Lord George nem nyeri el a tetszését, kérem, engedje át nekem az élvezetet, hogy közelebbről is megismerhessem. és mindenképpen nekem, nem pedig Cicelynek.

- Anne, ön egy gróf lánya, akármelyik fiatalembert megkaphatja Angliában. Biztos vagyok benne, hogy Lord George el lesz ragadtatva öntől.

- Ön igazán kedves, Margery. Be kell vallanom, hogy az új kérője egész vonzó férfi.

- Sir Gareth?

Margery hangja kissé erőltetettnek tűnt, Gareth érdeklődését viszont annál inkább felkeltettek a hallottak.

- Szédítően jóképű férfi, nem gondolja?

- Nem hiszem, hogy a "szédítően" a helyes...

- Hiszen tudja, hogy értettem - szakította felbe Lady Anne. - Kár, hogy csak lovag. Az apám legalább egy grófot szeretne férjemül. De ön szabadon választhat.

- Néha azt kívánom, bárcsak hagytam volna a bátyáimat választani helyettem annak idején.

Gareth érezte a szomorú sóvárgást Margery hangjában, és megint azon gondolkozott, vajon mit titkolhat előle a múltjából.

- Hagyom aludni - mondta Lady Anne. - Sir Gareth udvarlása biztosan kimerítette.

- Nem mondanám.

Amint Gareth meghallotta, hogy az ajtó felé indulnak, rögtön kidugta a fejét, hogy vegyen egy mély lélegzetet.

- Jó éjszakát, Margery.

Gareth még várt egy pár másodpercet, miután az ajtó becsukódott, aztán megkönnyebbülten kilépett a függöny mögül. Margery az ajtónak támaszkodva állt, valamin töprengett. Aztán felnézett, és most egymást figyelték a szoba két sarkából.

- Felesleges veszélybe sodortam önt azzal, hogy idejöttem - mondta Gareth.

- Veszélybe?

- Ha Lady Anne észrevett volna...

Margery felemelte a kezét.

- De nem vette észre. Egyébként pedig ön csak arról akart meggyőződni, hogy biztonságban vagyok-e.

Gareth tudta, hogy most valami kedveset kellene mondania, ami közelebb hozhatja őket egymáshoz. Csakhogy soha életében nem kellett még megkedveltetnie magát egy nővel. A nők általában csak egy valamit akartak tőle, ugyanazt, amit ő tőluk. Ilyen egyszerű volt az egész. Aztán megköszörülte a torkát.

- Tehát, nem vagyok szédítően jóképű?

Margery erre elnevette magát, de rögtön a szája elé tette a kezét, hogy visszafogja magát.

- Anne még nagyon fiatal. Nem bátoríthattam a kislányos csodálatát.

- Akkor mégiscsak szédítően jóképű vagyok?

- Most már menjen - mondta Margery, miközben mosolyogva az ajtóra mutatott.

Gareth az ajtónak támaszkodott, hogy kikémlelje, nem járkál-e valaki a folyosón, ehelyett viszont azt vette észre, hogy Margery egész közel áll hozzá. Áttetsző, finom bőrét csak egy vékony hálóing fedte, ami sejtetni engedte az alatta levő domborulatokat. Gareth tudta, hogy hamarosan mindez az övé lesz. Most, hogy elhatározta, feleségül veszi Margeryt, nehezen tudta palástolni a vonzalmat.

- Gareth, tényleg mennie kell - suttogta Margery.

- Addig nem, amíg az őrök el nem haladtak a folyosón.

- Honnét tudja, hogy mikor jönnek?

- Én magam terveztem meg az útvonalukat. Erre Margery elhallgatott, Gareth pedig igyekezett a folyosóra koncentrálni. Az őröknek óránként el kell haladniuk Margery szobája előtt. Gareth még egy darabig csendben hallgatózott, aztán megfordult.

Margery az egyik kandalló melletti székben feküdt összekuporodva. Már aludt. A feje előrebicsaklott, a karjai petyhüdten lógtak lefele. Gareth odament az ágyához, és félrehúzta a takarót.

Mintha valami puha melegség hívogatta volna. Aztán visszament Margeryhez, és átölelte. Szinte beleborzongott, ahogy megérintette törékeny testet. Ilyen közel még sosem érezte magához. Most, hogy kieszelte a házasságuk tervét, teljesen hatalmába kerítette a vágy.

Gareth az egyik kezét Margery háta, a másikat a térdei alá csúsztatta, és óvatosan felemelte. Margery felsóhajtott, de nem nyitotta ki a szemet. Álmában átölelte Garethet. Gareth arra gondolt, milyen meggondolatlan Margery. Egy nap majd megtanulja, hogy senkiben sem bízhat.

Gareth az ágyra fektette Margeryt, és betakarta. Margery az oldalara fordult, a fejét a kezére támasztotta, a homlokán pedig apró ráncok jelentek meg. Vajon, miféle gondjai lehetnek, amelyek még az álmában is elkísérik?

Ahogy Margery hajnalban öltözködött, nem is a problémái, hanem az előző éjszaka járt a fejében. Arra még emlékezett, hogy leült a székbe, amíg Gareth az ajtónál hallgatózott, hogy nem jönnek-e az őrök.

Aztán az ágyában ébredt. Biztosan Gareth vitte oda, de akkor már aludt. Meglepődött, hogy Gareth milyen gondoskodó tud lenni.

Úristen, micsoda bolond volt, hogy már megint rá gondolt! Hiszen Gareth senkiben sem bízott, még a családjában sem, akinél évekig nevelkedett. Csak a pénz miatt maradt itt, s mikor elvegezte a dolgát, továbbáll, ő pedig sosem lesz se feleség, se anya. Minél előbb túlteszi magát a dolgon, annál könnyebben el tudja majd fogadni a király akaratát. A házasság számára úgyis egyenértékű lesz a börtönnel.

A lehetséges jövendőbelije pedig már ma érkezik.

Gareth magasan a feje fölé emelte a kardját, az egész teste izzadságban úszott. Aztán keményen lesújtott fegyverével. Desmond viszont elhárította a támadását, és félrelökte a feléje irányuló kardot.

Gareth hátrább lépett, de rögtön készen állt az újabb csapásra.

Desmond lehajolt, a térdére tette a kezét, és levegőért kapkodott.

- Elég volt! Olyan vagy, mintha az ördög szállt volna meg!

Gareth is felegyenesedett. A szíve hevesen vert, de örömmel üdvözölte a kimerültséget, amely legalább elterelte a gondolatait Margeryről.

- Mostanában nem edzettünk eleget. Már nagyon szükségem volt rá.

- Mármint, te nem edzettél eleget. Én ugyanis mást se csináltam.

Desmond letette a kardját, és a közeli víztartó után nyúlt, ami egy póznára volt felfüggesztve. Miután eloltotta a szomját, Gareth felé nyújtotta a tartót. Gareth is belekortyolt, de meglépetten tolta el magától.

- Víz?

- Ma érkeznek Margery úrnő újabb kérői, úgyhogy minden erőmre szükségem van.

Gareth feszülten hallgatta Desmondot.

- Kik érkeznek ma?

- Te nem hallottad? - Desmond szándékosan csóválta a fejét. - A tehetséged kezd kihagyni, Sir Gareth.

- Csak mondd mar.

- Fiatal udvarlók egész csoportja várható ma Londonból.

- Hányan jönnek? - Gareth egyre dühösebb volt Margeryre. Miért nem tudatta őt egy ilyen fontos dologról, ami a biztonságát is veszélyeztetheti?

Desmond megvonta a vállat.

- Fél tucat, tucat. Ki tudja, hányan próbáljak meg elnyerni a tehetős Margery úrnő kezét?

Gareth a kapu felé pillantott, ahol éppen egy csomagokkal megrakott szekér bukkant fel.

- Már itt is vannak?

- Ezek valószínűleg még csak a szolgák. Szerintem az uraságok még valahol vidéken fosztogatnak.

- Te is egy ilyen "uraság" vagy - figyelmeztette Gareth.

Desmond felsóhajtott.

- Ez csak egy véletlen egybeesés. Ezek a fiatal urak messze felettem állnak rangban az udvarnál, amire minden bizonnyal készséggel emlékeztetni is fognak majd. - Desmond felkapta a kardját. - Inkább folytassuk. Nehogy még a kardvívásban is felénk kerekedjenek ezek a kölykök.

- Rám biztosan emlékezni fognak, bár már jó pár éve nem jártam Londonban. - Gareth remélte, hogy csak a csatákban bizonyított kitartása és a legyőzhetetlensége hagyott nyomot bennük.

- Ne légy már olyan aggodalmas. Vagy őket, vagy a bátyjukat, esetleg az apjukat már valószínűleg megverted a harctéren. Szerintem már a hírneved elijeszt egy-kettőt közülük.

Gareth és Desmond még órákon keresztül fárasztották egymást és a katonákat a bajvívótéren. Gareth közben éberen figyelte a kaput, és időnként beküldött egy apródot a kastélyba, hogy ellenőrizze, mivel foglalkozik Margery. Margery serényen készülődött a vendégek fogadására: a takarítást és a sütést-főzést irányította.

Éppen ebédidő előtt egy csapat fiatalember vágtatott be lóháton a kapun. Az udvarban is föl-le nyargaltak, kiabáltak, s hatalmas porfelhőt kavartak maguk körül. Nyilván a figyelemfelkeltés volt a céljuk, tisztában voltak a rangjukkal, és elég kellemetlen alakoknak tűntek.

Gareth és Desmond egymás mellett állva figyelték őket.

- Hiszen épp hogy pelyhedzik az álluk - mondta némi elégedettséggel a hangjában Gareth.

- Hát, Gareth, Margery úrnő egy gazdag, fiatal hölgy. Természetes, hogy minden házasodni készülő férfi...

- Fiú.

- ... férfi udvarolni szeretne neki. Te azért vagy itt, hogy megvédd őt a gátlástalanabbaktól. Ezért fizetnek.

A kérők most a baromfiudvar felé vágtáztak, alaposan ráijesztve az állatokra és a szolgálólányokra. Az egyik fiatal lány sikoltozva ugrott felre ijedtében.

Margery is megjelent, a kastélyba vezető lépcsősoron lépkedett lefelé, nyomában a hölgyekkel. Élénkzöld nyári ruhát viselt, hosszú, göndör tincseit pedig virágokkal díszítette. Gareth észrevette, hogy azokat a százszorszépeket tűzte a hajába, amelyeket még ő hagyott ott reggel a tányérja mellett. Ez megelégedéssel töltötte el. Desmondnak igaza volt a virágokat illetően.

Amíg a fiatalemberek lekaszálódtak a lóról, Gareth elindult Margery felé. Hamarosan a kérők is Margery köré gyűltek, aki viszont bár mosolyogva, de mégiscsak tartotta a néhány lépés távolságot tőlük.

Gareth izzadtan ás piszkosan állt a finom selyembe és bársonyba öltözött hölgyek mellett. A kérők megemelték a kalapjukat, miközben mindannyian átnyújtottak egy-egy ajándékot Margerynek.

Margery mosolygott, aztán elpirult. Az ajándékokat a hölgyek kezébe adta, ő pedig látható élvezettel sütkérezett a jómódú uraságok csodálatában.

Gareth biztosan tudta, hogy egyikük sem fog megfelelni Margerynek.

Margery érezte, hogy az arca hamarosan elárulja, mit gondol valójában. Hát nem látják, milyen erőltetett a mosolya, és milyen kellemetlenül érzi magát? Ő egy csaló, egy bűnös volt, nem pedig egy ártatlan lány. Legszívesebben világgá kürtölte volna a vétkeit, hogy végre mindenki békén hagyja, és békés magányában zokoghasson bánatában.

A kérők buzgó tekintete szinte egybeolvadt a szeme előtt. Még mindig az ajándékaikkal és a bókjaikkal halmoztak el őt. A közelségük, és furcsán csilingelő hangjuk mintha teljesen megfullasztotta volna.

Épp mikor arra gondolt, hogy sikoltozva elmenekül előlük, meglátta Garethet, aki egyedül álldogált a tömeg mögött.

Mint az érettség szigete a gyerekes arcok tengerében. A kérők még Margerynel is cifrábban voltak öltözve, Gareth viszont csak egy ujjatlan bőrmellényt viselt, és úgy fogta a kardját, mintha az is erős karjához tartozna. A kemény munka verejtéke gyöngyözött a testén, vonzó, napbarnított arcát pedig enyhe borosta borította. Margery szívesebben nézte volna őt, minthogy a kérőire mosolyogjon erőltetetten. Szerette volna megérinteni a hajába tűzött virágokat, mert tudta, hogy azokat Garethtől kapta.

Mar megint ostobán viselkedik! Nem igazán tudta, mire vágyik. Ezek az uraságok csak a pénzéért imádták, és küzdöttek érte. Gareth viszont olyan hűvösen bánt vele, mintha csak a munkaadóját látná benne.

Margerynek elege lett mindenből. Egyfolytában azon aggódik, hogy nem tudja a férjenek adni a szüzességet, miközben ezek a férfiak meg sem érdemeltek, hogy törődjön velük. Ők csak értékes díjnak tekintettek, akit egy szerencsés pályázó elnyerhet. Az érzései már egyiküket sem érdekelték.

Aztán hirtelen mintha meglátta volna a megoldást, s ettől kicsit jobb kedvre derült. Miért kellene amiatt aggódnia, hogy már nem szűz? Nem valószínű, hogy a jövendő férje életében ő lesz az első nő. Akkor neki miért ne lenne joga ugyanúgy viselkedni?

Mikor először szeretkezett Peter Fitzwilliammel, kicsit kellemetlenül érezte magát. Ezt a nászéjszakáján is el tudna játszani. Ha pedig mindenképpen véresnek kell lennie a takarónak, azt is el lehet intézni valahogy.

A lelkiismerete hevesen tiltakozott a gondolatai ellen, de nem foglalkozott vele. Bár Petertől nem esett teherbe, de ez még nem jelentette azt, hogy sosem lehet gyereke. Ezt a kockázatot viszont minden házaspárnak fel kell vállalnia. Miért kellene kirekesztenie magát a társadalomból, mikor a kérői még a megbecsülésére sem voltak méltóak.

Margery hónapok óta először érezte, hogy fellélegezhet. A kétségbeesés súlya, mely olyannyira nyomta a lelkét, egy csapásra elillant. Még mindig meg kell találnia azonban a megfelelő férjet, de legalább már volt egy terve.

A szerelem kérdése meg sem fordult a fejében. Egyszer már volt szerelmes, de az csak fájdalmat okozott neki. Egy férfi sem fogja többe a hatalmába keríteni. Azt a férfit fogja választani, akinek a leghasznosabb tulajdonságai vannak, a szerelem nem számít.

Ha emiatt elutasítónak kell lennie, hát legyen.

KILENCEDIK FEJEZET

Miután a kölcsönös udvariassági formaságokon túlestek, Margery szólt, hogy az ebédet hamarosan találjak, s megkérte a vendégeket, hogy fáradjanak be a kastélyba. A kérők egymást túlharsogva, nevetgélve vonultak a nagyterembe. Egyedül Lord George Wharton maradt kint a lova mellett.

Mikor meglátta Garethet, aki szinten ott álldogált még, felsőbbrendűségét éreztetve így szólt hozzá:

- He, ember! Vigye a lovamat az istállóba, mert a fegyvernököm felszívódott.

Margery feszülten figyelte, ahogy Gareth arca lassan eltorzul a dühtől. Mérgesen tolta vissza a kardját a hüvelyébe, de nem mozdult.

Aztán Margery látta Lord George tekinteten, hogy hirtelen felismerte Garethet. A lord annyira megijedt, hogy majdnem megbotlott, amikor hátrahőkölt a megilletődéstől. Vajon mit tudhat Garethről?

- Sir Gareth! - mondta gyorsan Margery. - Természetesen ön is velünk ebédel.

- Igen, úrnőm - Gareth feje fölül egyből eloszlottak a viharfelhők, ahogy Margeryre nézett. - De kérem, ne várjanak rám. Még meg kell mosdanom, és át kell öltöznöm.

- Meg fogjuk várni, Sir Gareth. Már küldettem fel forró vizet a szobájába.

Lord George szinte rohanva sietett a kastélyba, anélkül, hogy Margeryre nézett volna. Margery remélte, hogy Gareth hírneve még inkább távol tartja majd a kérőit. Ugyanakkor nem tagadhatta, hogy nagyon kíváncsi, vajon mivel rémisztette el Gareth a lordot.

Az ebéd katasztrofálisra sikerült. A kérők egymást lökdösve igyekeztek Margery közelébe férkőzni. Anne és Cicely pedig folyton ostobaságokat suttogtak a fülébe, csak az érdekelte őket, hogy melyik kérdnek van a legmagasabb rangja.

Margery azt vette észre, hogy a körülötte lévő emberek mind azzal foglalkoznak, hogy megházasítsák őt, ő pedig teljesen elhatárolódott ettől a zsibongó sokaságtól. De nem számított. Sokkal erősebbnek is kiegyensúlyozottabbnak érezte magát, mióta megtalálta a megoldást a problémájára. Többé nem kell végigszenvednie a napjait, és kétségbeesetten várnia, hogy a király akarata eldöntse a sorsát. A saját feltételei szerint fog férjet választani magának!

Az étkezés után Margery hímzéssel töltötte az időt, majd bemutatkozott újonnan megismert hódolóinak, illetve felszínes társalgásba kezdett azokkal, akiket már ismert. A férfiak közben kártyáztak és kockáztak. Úgy tűnt, semmittevéssel akartak elütni az időt. Margery viszont olyan férjet akart, aki nem lebzsel céltalanul, hanem képes hasznos dolgokkal elfoglalni magát. Nem vágyott olyan férfira, aki mindig csak kiszolgáltatja magát.

Azonban arról sem feledkezhetett meg, hogy Anne és Cicely hamarosan szinten férjhez mennek. A lányok nagyon élvezték a férfiak feléjük irányuló érdeklődését. Anne együtt kártyázott velük, és még a szégyenlős Cicely is könnyed csevegésbe kezdett.

Margery úgy döntött, kihasználja az alkalmat arra, hogy közelebbről is megismerje a kérőit. Először is át kellett gondolnia, pontosan milyen típusú férfit keres.

Rámosolygott Sir Humphrey Townsendre, aki a legfeltűnőbb volt közülük. Most is épp az egyik hőstettét ecsetelte, mellyel - elmondása szerint - nagy szolgálatot tett Henry királynak. Közben többször Garethre sandított, aki viszont egyedül üldögélt az asztalánál, egy könyvvel a kezében. Gareth nem játszott a férfiakkal, tulajdonképpen tudomást sem vett róluk. Margerynek eszébe jutott, hogy ígérete ellenére még mindig nem varratott új ruhákat Garethnek, s emiatt nagyon hálátlannak érezte magát, főleg mindazok után, amit Gareth érte tett.

Sir Humphrey végül rákérdezett:

- Ki az a szegény fickó, aki olyan elmélyülten forgatja azt a könyvet?

Margery kicsit megriadt a váratlan kérőestől.

- Sir Garethre gondol? Ő is azért van itt, amiért önök. Egyébként megengedtem neki, hogy használja a könyvtáramat.

Gareth ekkor felemelte a fejét, és feléjük pillantott. Máskor aranylóan ragyogó szemei most fagyos elutasítást sugároztak.

Sir Humphrey szándékosan felemelte a hangját.

- És mi a teljes neve?

Mintha egy rossz előjel futott volna végig a jelenlévőkön. Margery nem értette miért, de mindenki Garethre nézett. Gareth becsukta a könyvet, és karba tett kézzel hátradőlt a széken. Nyugodtan figyelte Sir Humphreyt, a felszín alatt viszont egy vulkán készülődött kitörni belőle. Sir Humphrey nagyon ostoba volt, ha nem látta.

- Az úr Sir Gareth Beaumont - mondta Margery.

A kérők összenéztek a név hallatán, ami tovább fokozta Margery idegességet. Margery nem sejtette, mi fog történni, de azt érezte, hogy van valami, amit rajta kívül mindenki tudni vélt Garethel kapcsolatban.

- Gareth Beaumont - mondta hangosan Sir Humphrey. - Margery úrnő, tudja ön, miféle ember ő? És ráadásul még udvarolni is merészel önnek!

Gareth hűvösen tanulmányozta Sir Humphreyt.

- Nincs rejtegetnivalóm. Mondja csak ki, amit akart.

Margery letette a hímzésmintát, és próbálta lecsillapítani a két férfi közti feszültséget, miközben magát is nyugtatni kellett.

- Az én kastélyomban minden jó embert szívesen látok.

- Még azt is, aki el van átkozva? - mondta önelégülten Sir Humphrey.

A kérők egy része diadalmasan, a többiek zavartan néztek. Margery emlékezett, hogy a bátyja, James is ugyanezt mondta Garethről. Miért is nem kérdezte meg tőle már korábban, mit is jelent ez?

- Micsoda feltételezés ez, Sir Humphrey? - mondta hűvösen Margery. - Mindenkiről ilyet igazságtalanul ítélkezik?

Sir Humphrey megrázta a fejét. Hosszú, egyenes haja is előre hullott a hirtelen mozdulattól.

- Én csak a biztonsága miatt aggódom, úrnőm. Ön nem tudja...

- Ahhoz képest, hogy a biztonságomért aggódik, elég jókedvűnek tűnik.

A férfi erre elsápadt egy pillanatra, de aztán öntelten elmosolyodott.

- Ismeri ön Sir Gareth családi hátteret?

- Sir Garethel régóta ismerjük egymást. - Margery szándékosan kerülte Gareth tekintetét, amíg beszélt. - Azt hiszem, az ön felmenői felől sem kérdezősködtem.

- Pedig talán körültekintőbb is lehetne. Biztosra vettem volna, hogy a bátyjaitól már hallott a Beaumont átokról.

Margery mely levegőt vett, s ezúttal nem tudta elkerülni, hogy Garethre ne nézzen.

- Sir Humphrey, én nem adok hitelt mindenfele haszontalan szóbeszédnek - Margery hangja meglehetősen fagyosan csengett.

- Ez nem szóbeszéd, úrnőm, hanem tény. Nem hallott arról, hogyan haltak meg Sir Gareth szülei és nagyszülei?

Lehet, hogy Gareth hazudott neki, mikor azt mondta, hogy a szülei egy tűzvészben haltak meg? Mindenesetre nem hagyhatja, hogy a jelenlétében ilyen aljas szóbeszédekről essen szó. Gareth majd a megfelelő időben és helyen elmagyarázza neki, mi is történt a múltjában.

- Margery úrnő. - Gareth mélyen a szemébe nézett.

Margery nem akarta ezeknek a jelentéktelen lovagoknak a kezére játszani Garethet, mert tudta, mennyire örömüket lelik mások fájdalmában. Ugyanakkor, mint mindenki más, Margery is döbbenten figyelte az eseményeket, és várta, vajon mit fog Gareth mondani.

- Nem titok, hogy a szüleim egy tűzvészben haltak meg, mikor még kisgyermek voltam.

- És ki okozta azt a tüzet? - kérdezte Sir Humphrey.

- Sosem derült ki.

- Egy szemtanú szerint az apja igencsak felöntött a garatra aznap. Talán...

- Az apám mindennap ivott. - szakította félbe dühösen Gareth. - Akárcsak önök. Azt állítja, hogy valaki látta, amint az apám meggyújtotta a tüzet?

Margery tudta, hogy Gareth az érzéketlennek tűnő hangja mögött, nagyon is szenved. Tehát ez volt az az átok, ezért híreszteltek róla mindenfele rosszat. Margery gombócot érzett a torkában.

Sir Humphreyt viszont nem hatotta meg Gareth válasza.

- Vagyis ön szerint semmi gyanús nincs az esetben, még akkor sem, ha a nagyszülei halálát is számításba vesszük?

Gareth olyan erősen szorította a söröskupáját, hogy teljesen belefehéredtek az ujjai, de az arca nem árulkodott az érzelmeiről. Margery el sem tudta képzelni, hogyan bírja elviselni ezt a sok megaláztatást.

Gareth felegyenesedett és határozottan a férfiak szemébe nézett. Úgy viselkedett, mintha nem lennének rá hatással az elmondottak. A terem hirtelen elcsendesedett, csak a tűz ropogása, és a szolgák távoli kacarászása hallatszott. Margerynek a torkában dobogott a szíve.

- Az ükapám megölte a nagyanyámat. - mondta szárazon Gareth. - A nagyapám önmagát okolta a felesége haláláért. Ehhez a dologhoz viszont nekem semmi közöm. Ha ön másképp látja a történteket, várom a bajvívótéren.

Sir Humphrey felugrott, de két barátja megragadta a kezet. Gareth mozdulatlanul várta a választ, miközben elhúzta a száját.

Sir Humphrey mérgesen próbált kiszabadulni a barátai szorításából.

- Ön nem irányíthatja a sorsát, Sir Beaumont. Mi gazdagságra, tiszteletre és jó házasságra vagyunk rendeltetve - közben győzedelmesen Margeryre pillantott. - önre csak az őrület vár.

Erre mindenki felszisszent, mintha ettől a kijelentéstől Gareth máris megvetendő emberré vált volna.

Gareth lehajtotta a fejét.

- Ha valóban csak őrületre vagyok ítéltetve, igazan meglepő, hány barátjukat és családtagjukat győztem már le a lovagi tornákon. Szeretne ön is csatlakozni hozzájuk? Bármikor hajlandó vagyok próbára tenni a sorsomat az önével szemben.

Sir Humphrey harsányan hahotázni kezdett, mintha esélytelen kihívásról lenne szó. Margery azonban látta rajta, hogy az aggodalmat igyekszik titkolni.

Gareth könyörtelennek tűnt, látszott, hogy semmitől, és senkitől sem fél. Margery még emlékezett, hogy gyerekként is sok sérelmet kellett elszenvednie, még ő is sokszor meggondolatlanul, és lekezelően bánt vele. Sosem kérdezte a családjáról, vagy az érzéseiről. Most gondolt bele, hogy mindig csak a saját problémáival foglalkozott, s az önzése miatt nagyon kellemetlenül érezte magát.

Gareth visszaült a székére, és megint kinyitotta a könyvet. Margery felvette a hímzést, de közben Garethet figyelte elgondolkodva.

- Margery úrnő - Lord George Wharton jött oda hozzá.

Margery felnézett arisztokratikus arcára, vékony orrát is arrogáns tekintetét tanulmányozta.

Képtelen volt elfelejteni, mennyire megijedt a férfi, mikor felismerte Garethet.

- Igen, Lord George?

- Az apám, a herceg azt mondta, hogy már csak két hónapja van, hogy bejelentse, kihez kíván férjhez menni. Valóban így van?

Lord George magas rangú felmenőjére való szándékos célzása hallatán a jelenlévők mind nevetni kezdtek. Még az öccse, Lord Shaw is elkerekedett szemekkel bámult rá.

Margery most már nem volt megrémülve a jövendőbelijének említése hallatán. Mivel megvolt a terve a helyzet megoldására, csak a tökéletes férfit kellett megtalálnia. Igaz, hogy még nem döntötte el, hogy pontosan milyen férfira is vágyik.

Közben Garethre pillantott, aki összehúzott szemekkel, szúrósan nézett vissza rá. Lehet, hogy elfelejtette megmondani neki, hogy a király nem fog örökké várni a válaszára? Talán olyannyira zavarban volt, mikor a problémáját feltárta előtte, hogy megfeledkezett a dolog leglényegesebb pontjáról?

- Október első napjáig kell megneveznem a férjemet - válaszolta barátságosan mosolyogva Margery.

- És megvan már a választottja?

Erre a kérőesre aztán minden férfi szempár rászegeződött. Úgy nézegettek a testet, mintha még akarnak vásárolni. Margery kihúzta magát. Hadd nézzenek, úgyis én fogok választani.

- Nem, uram. De nehogy azt mondjak, hogy csak azért jöttek ide drága uraim, hogy ezt megtudják!

Margery szellemes válaszán újra kacagni kezdtek az urak.

- Azért jöttünk, hogy megünnepeljük a huszadik születésnapját - mondta Lord George. - A királynő sajnálja, hogy nem lehet önnel e szép napon, de mindenképpen ragaszkodott hozzá, hogy egy rangos összejövetellel rójuk le tiszteletünket ön előtt. A saját énekesét is elküldette.

Nagyszerű! Egy születésnapi összejövetel, amit magának kell megszerveznie. Margery néha nem tudta eldönteni, hogy a királynő, vagy az urak tudatlanabbak, és nemtörődőbbek-e.

Margery már nem tudta tovább elviselni a kérői jelenlétét, pedig még csak most érkeztek. Magához kérette a hölgyeket, hogy vacsora előtt egy kicsit visszavonuljanak. Érezte, hogy Gareth le sem vette a szemet róla, miközben kisétált a teremből, de szándékosan nem nézett rá. Biztosan vele akart volna menni, de Margerynek egy időre elege volt a férfitársaságból.

Végre hármasban maradtak a hölgyekkel. Margery az ablaknál állva gyönyörködött a Severn völgy síkságaiban. Anne és Cicely ott álltak mellette.

- Margery - szólalt meg végül Anne.

- Hmm?

- Mi baja? Hiszen örülnie kellene, hogy ennyi férfi verseng a kegyeiért.

- Talán úgy tűnik - mosolygott rá Margery. - De nem feledkezhetem meg róla, hogy ezek a férfiak mindenekelőtt egy olyan feleséget keresnek, aki még több tekintélyt és vagyont szerezhet a családjuknak. Ennek pedig nem sok köze van a személyiségemhez. Néha úgy érzem, mintha csak egy megszerzendő haszon lennek.

- Ó, nem - mondta most Cicely, miközben megérintette Margery karját -, nem szabad így gondolkodnia.

- Próbálok - Margery elnevette magát. - Ezért kértem, hogy jöjjenek velem. Meg kell terveznem a stratégiámat.

- A stratégiáját? - ismételte Anne. - Ez úgy hangzik, mintha háborúra készülne.

- Így is van. Pontosan tudnom kell, milyen férfit keresek.

- Nahát, ez igazán egyszerű! - Anne összecsapta a kezét. - Legyen jóképű, kedves, jómodorú, erős...

Margery félbeszakította.

- Kettővel egyetértek. Természetesen egy kedves és erős férjet szeretnek, aki megfelelően gondoskodik a családunkról. De a külsőségek és az beszédstílus nem olyan fontos számomra.

Cicely elszontyolodott.

- Hölgyeim, a házasság egy egész életre szól, a szépség pedig mulandó. Már gondolkodtam rajta, hogy mit szeretnék. Először is, a férjemnek nemes embernek kell lennie.

- Igen, természetesen - bólogatott Anne. Cicely is egyetértett.

- De csak azért, mert azt szeretném, ha az év nagy részét az udvarban töltse.

Anne egy kicsit zavartan nézett, aztán elmosolyodott.

- Értem, a tekintély miatt.

- Nem. Már megszoktam, hogy magam vezetem a háztartásomat, és nem akarom, hogy bárki is beleszóljon abba, amit teszek. Másrészt, nem tűrném, hogy a férjem ivászattal és játékkal üsse el az időt, azt akarom, hogy hasznos dolgokkal foglalja el magát.

Cicely zavartan hallgatta Margery mondandóját, ezért inkább leült egy kipárnázott székre. Margery pedig folytatta.

- Ezenkívül legyen intelligens, de nem túl határozott. Egy férjnek elsősorban a családjával kell törődnie, nem pedig ostoba csatározásokban bizonygatni a férfiasságát.

- De Margery - kérdezte Anne puhatolózva -, mi lesz a szerelemmel?

Margery az ikrek ártatlan tekintetét figyelte, aztán hátat fordított nekik, és kibámult az ablakon. Nem akarta kiábrándítani őket.

- Egyszer már elkövettem ezt a hibát. Mostantól, nem ez lesz az elsődleges szempont az életemben.

Közben arra gondolt, hogy többe sosem lesz szerelmes. Peter Fitzwilliam mellett teljesen elvesztette az önkontrollját, csak az foglalkoztatta, hogy vele lehessen. Peter kezében volt az irányítás, uralta a kapcsolatukat, s ezzel majdnem tönkretette őt.

Ha nem eszmél fel időben, magányos vénkisasszony maradt volna Peter miatt. Most viszont már rájött, hogy a legtöbb férfi semmiben sem különbözik Petertől. Ezúttal ő fogja megszabni a feltételeket.

Jó feleség lesz, a férje nem fogja megbánni a választását. Persze valójában nem rajta múlik majd a döntés.

Margery nem sejtette, hogy Gareth a közelben ácsorogott, és kihallgatta a beszélgetésüket. Teljesen meg volt döbbenve Margery szavai hallatán. Margery hidegvérű terve is azt igazolta, hogy mindig is igaza volt vele kapcsolatban. Azt hitte, hogy minden tekintetben uralhatja az életét - és az övét is. Margery még csak említést sem tett neki arról, hogy ma kérői érkeznek, és azt sem mondta el neki, hogy a király rendelete értelmében, meghatározott időn belül férjet kell választania.

Férjnek pedig egy gyenge, befolyásolható férfit keresett, aki minden kívánságát teljesíti. Talán havonta egy-két alkalommal megengedi majd, hogy együtt haljanak, de akkor is az általa kiválasztott pózban.

Margery eddigi élete tapasztalatai alapján azt hitte, hogy bármit megszerezhet. De majd ő gondoskodik róla, hogy ne így legyen.

Gareth vacsora közben is Margeryt figyelte, ahogy az ételt csipegette. A kérőit az asztal túloldalára ültette, hogy kellő távolságban tartsa őket, és kedvesen cseverészett velük. Az arca élénk érdeklődést mutatott, de a szemei feszültségről árulkodtak.

Gareth még mindig annyira dühös volt rá, hogy legszívesebben kirángatta volna az udvarra, hogy magyarázatot követeljen a hazugságaira. Hogyan várhatta el tőle, hogy megvédje, ha nem is tudott róla, mi történik vele?

Margery merengve a távolba bámult, Gareth pedig próbálta leküzdeni a feléje irányuló vágyat, ami fura mód még mindig hevesen lángolt benne. A szolgák már kezdték leszedni az utolsó fogást az asztalról. Miközben a vendégek felkeltek az asztaltól, Margery gyorsan kislisszant a folyosóra. Talán az egyik kérőjével találkozott titokban?

Gareth utána ment.

Margery kisietett az udvarra, és az esti szürkületben eltűnt a kápolna irányában. Gareth az istállók melletti szénarakás mögé rejtőzött, hogy ott varja meg, amíg Margery visszajön. Senki mást nem látott. Vajon mit csinálhat Margery odabent?

A nap már lement, mikor Margery felbukkant. Lassan közeledett lehajtott fejjel és összekulcsolt kezekkel. Gareth odalépett elé.

Margery meglepetten állt meg, még a szája is tátva maradt.

- Gareth, valami baj van? Mit csinál itt?

- Önt követtem.

Gareth közben igyekezett megnyugtatni magát, nehogy elárulja, mennyire feldühítette őt Margery. Végül is el kell nyernie a tetszését. Margery felsóhajtott, és maga elé bámult.

- Ma éjszaka nincs szükségem a védelmére. Egyszerűen csak kimerített ez a sok vendég.

- És ilyenkor a kápolnába megy, ahelyett, hogy a szobája békés magányában keresne megnyugvást?

Margery vallat vont, és továbbsétált. Gareth szorosan mellette maradt, ahogy rákanyarodtak a kerthez vezető kavicsos ösvényre. Beléptek a kapun. Az alma- is barackfák felderítettek a halovány égboltot.

- Higgye el, Gareth, igazán hálás vagyok ezeknek a fiúknak az érdeklődésükért.

- Fiúknak? - ismételte Gareth. Margery elmosolyodott.

- Bocsánat, férfiaknak. Csak éppen pont úgy néznek ki, mint a kisfiúk, akik egy új játékért versengenek.

- Igen, azt hiszem ez találó megnevezés. - Gareth igyekezett nyugodtnak tűnni. - Nem tudtam a király óhajáról, hogy hamarosan férjet kell választania.

Margery megint csak vállat vont, és nem válaszolt. Mintha nem is érdekelné, mit gondol a hazugságairól. Gareth ki akart szedni belőle a teljes igazat. Margery viselkedéséből ítélve, biztosan takargatott még valamit.

Margery elfordult tőle, és leült egy harangvirágokkal övezett kis padra. A szoknyáját igazgatta, hogy Gareth is elférjen mellette, de sehogy sem sikerült jól elhelyezkednie. Gareth inkább leült mellé a földre.

- Gareth, mindjárt csinálok helyet önnek. A föld túl nyirkos.

Gareth ehelyett felkönyökölt a padra, a kezeit pedig Margery szoknyája közelében lóbálta. Margery odahajolt hozzá, s ezzel betekintést engedett neki a keblei közé. Gareth dühe egyből lecsillapodott, már nem is volt olyan nehéz megfeledkeznie róla.

Gareth már arra sem emlékezett, hogy miről beszélgettek. Margery parfümje teljesen elbódította, és már nem vágyott másra, minthogy megérintse, és magáévá tegye ezt a szépséges nőt.

TIZEDIK FEJEZET

Margery felállt, az arcának körvonalai elvesztek a félhomályban.

- Kérem, bocsásson meg, amiért nem szóltam a király rendeletének határidejéről.

Gareth maga elé nézett, Margery szoknyáját figyelte, ami a keze mellett lengedezett. Kénytelen volt hazudni, hogy beteljesíthesse a bosszúját.

- Nincs mit megbocsátanom. Igazán furcsa dolog ez, amit Henry király kért öntől.

- Csak segíteni akart nekem. Azt hitte, ezzel boldoggá tehet. Biztos vagyok benne, hogy azt gondolta, ha határidőt szab, hamarabb találom meg a jövendőbelimet. Bár valószínűleg az is közrejátszott benne, - tette hozzá szomorkásán - hogy nem hagyhatja felügyelet nélkül a földbirtokaimat, amit tőle kaptam.

Gareth finom selyemszoknyáját simogatta. Hihetetlen, hogy még Margery ruhájának érintése is felizgatta.

- Ehelyett viszont kérők sokaságának céltáblájává tette.

Margery elismerően bólintott. A szája szélét harapdálta, és a szoknyáját nézegette. Gareth már majdnem megsajnálta.

- Tehát nekem kell megvédenem önt.

- Nem szeretem, hogy csak egy feladatot jelentek az ön számára.

Margery most olyan halkan beszélt, hogy Gareth alig hallotta a szavait.

- Nem akarom, hogy úgy tűnjön, csak azért vagyok itt, hogy teljesítsek egy feladatot. Most lenne esélyünk megújítani a barátságunkat, és felidézni életem nyugodtabb pillanatait.

- Azt hiszem, nem sok örömben volt része az utóbbi időben.

Gareth őszinte együttérzést érzett Margery hangjában, s ettől összeszorult a gyomra. Szerette volna elmondani neki, hogy az ő családja keserítette meg az életét. Bár ez nem teljesen volt igaz. Tulajdonképpen a saját családi átka is nagyban befolyásolta minden cselekedetét.

- Gareth, Sir Humphrey kegyetlensége elviselhetetlen. Meg fogom kérni, hogy hagyja el a kastélyt. Én...

- Nem büntetheti azért, mert kimondta az igazságot. Vannak dolgok, amiket még nem tud rólam. A nagyapáim így, vagy úgy, de valóban megölték a feleségeiket. Az apám pedig... - Gareth hangja elcsuklott. Túl sokat árul el magáról, ami nem is tartozik Margeryre. - Nem tudom, mi okozta azt a tüzet. De nem szabadott volna otthagynom őket. Tudtam, hogy az apám túl sokat ivott.

Gareth meghökkent, és dühös is volt magára, amiért olyan dolgokat is elmondott Margerynek, amiket nem akart. Általában jól tudta kontrollálni az érzelmeit, sikerült eltemetnie magában a fájdalmát. Ezek az akaratlanul kimondott szavak most elgyengítették.

Gareth gyűlölte, ha sajnálják. Még az is jobb lett volna, ha Margery fél tőle, vagy megveti. Margeryn iszonyú szomorúság söpört végig.

- Gareth, hiszen csak nyolcéves volt akkor! Annál többet nem tehetett a szüleiért, minthogy jó fiúként viselkedett. Ráadásul megmentette az életemet, amiért biztosan büszkék lennének önre a szülei.

A kertre közben szinte teljes sötétség borult. Bár már csak egymás körvonalait látták, Gareth haja mintha még mindig csillogott volna. Lassan Margeryre nézett. Minden egyes porcikáját behatóan tanulmányozta. Margery beleborzongott, mikor Gareth tekintete megakadt a keblein.

Ezt nem szabadott volna! Margery teste felhevült az izgatottságtól, a fejében pedig bűnös gondolatok kezdtek kavarogni. Vadnak és felszabadultnak érezte magát, pedig megfogadta, hogy többé nem engedi eluralkodni magán ezeket az érzéseket.

Hiszen ez Gareth volt, a testőre! Ha az egyik kérőjéről lett volna szó, már megkérte volna, hogy távozzon. Ráadásul Gareth a jövendő férjével szembeni követelményei közül egynek sem felelt meg.

Ugyanakkor mégis annyira élvezte a közelségét, hogy az szinte már fájt. Legszívesebben odabújt volna hozzá. Peter mellett is izgatottságot és várakozást érzett, de azt össze sem lehetett hasonlítani azzal az égető vággyal, ami most hatalmába kerítette.

Az egyik felé visszakozásra késztette, de az utóbbi hónapok szenvedései ravaszul azt súgták, hogy ne habozzon. Margery remegő ujjakkal simogatta meg Gareth lágyan omló haj tincseit.

Gareth is szaporábban vette a levegőt, s lassan Margeryre nézett. Máskor oly fagyos tekintete most lázas izgatottságban égett.

Gareth halkan Margery nevét suttogta.

Margery már képtelen volt visszafogni magát, és újra beletúrt Gareth hajába.

Gareth erre feltérdelt, és megragadta a karját.

- Ezt nem gondolhatja komolyan.

Pedig Margery nagyon is komolyan gondolta. Arra vágyott, hogy Gareth szorosan magához ölelje, és forró csókjaival árassza el az egész testét. Csak néhány centiméter választotta el őket egymástól, az ajkaik már így is majdnem összeértek.

Margery tudta, hogy Garethnek is ugyanúgy szüksége van rá.

De nem lehet, hogy csak vigaszra vágytak? Talán azért akart oly hevesen ennek a veszélyesen jóképű férfinak a karjaiba omlani, hogy egy időre megfeledkezhessen a házasságáról, aminek hamarosan el kellett jönnie?

Margerynek elkezdtek potyogni a könnyei, most már ki akart szabadulni Gareth kezei közül.

- Eresszen el.

Gareth pillanatnyi habozás után teljesítette a kérését, aztán visszaült a földre, és furcsán nézegette Margeryt. Margery arra gondolt, Gareth biztosan azon elmélkedik, vajon miféle nő lehet.

Gareth hirtelen elfintorodott, és a fejét a két tenyerébe fektette.

- Gareth? - Margery suttogva szólt hozzá. Kinyújtotta feléje a kezét, de nem merte újra meg érinteni.

Gareth a fejét rázta.

- Jól vagyok. - A hangja nem volt túl meggyőző. - Csak megfájdult a fejem.

Gareth egyik kezével a padra támaszkodott, mintha elvesztette volna az egyensúlyát. Margery nem hitte, hogy csak egy egyszerű fejfájásról van szó.

- Talán a gyógyító... - kezdte volna, de Gareth félbeszakította.

- Ne aggódjon miattam. Azt hiszem, túl sokat ittam.

Margery tudta, hogy hazudik. Csak nem azt akarta elhitetni vele, hogy ami majdnem megtörtént közöttük, azt a sör okozta?

- Menjünk be - javasolta Margery. Visszasétáltak a kastélyba, de a folyosón

Margery zavartan megtorpant. Összekulcsolta a kezét, és Gareth felé fordult.

- Nem hagyhatom ott a vendégeimet anélkül, hogy jó éjszakát kívánnék nekik.

Gareth bólintott. Margery úgy látta, kissé feszült volt.

- Nem kísérem vissza a nagyterembe, mert akkor úgy tűnne, mintha...

- Köszönöm - biccentett gyorsan Margery.

- Jó éjszakát, Margery - mormogta Gareth. Margery elvörösödött, ahogy Gareth az ajkára pillantott, és hátralépett.

- Jó éjszakát, Gareth.

Margery tudta, hogy Gareth le sem vette róla a szemét, amíg be nem lépett a nagyterembe. Ezt egyszerre megnyugtatónak és kellemetlennek is érezte. Miután néhány tréfás megjegyzést váltott a kérőivel, sietve visszavonult a hálószobájába. De megint nem tudott elaludni. Azért imádkozott, hogy a benne égő tűz végre lecsillapodjon.

Gareth már kora hajnalban a kápolnában volt. Mikor felkelt, az egész táskáját átkutatta a kristálykő után, amit még gyerekként kapott Margerytől, de sehol sem találta. Pedig az lenne a legtökéletesebb ajándék, amivel elnyerhetné Margery tetszését.

Előző este a kertben meglepően jól mentek a dolgok. Margery láthatóan a hatása alá került, még annak ellenére is, hogy a Beaumont átkot felfedték előtte. Olyan bátran szállt szembe az érdekében Townsenddel, hogy azt sok férfi megirigyelhette volna. Margery hamarosan már csak rá tud majd gondolni, ha a jövendő férjén töri a fejét.

Neki pedig igazán nem fog nehézséget okozni ágyba vinni ezt a gyönyörű nőt.

Ugyanakkor már megint Margery jelenlétében tört rá egy látomás, amit nem tudott kontrollálni. Ha ez így megy tovább, jobb kifogásra lesz szüksége, mint a fejfájás. Már megint ugyanaz a kép jelent meg

előtte: Margery lóháton, mögötte egy homályos férfialakkal. De miért nem látta Margery érzelmeit? Ki lehetett az a férfi?

Nem sokkal később Margery is belépett a kápolnába, és meglépetten látta, hogy Gareth már ott van. Gareth kíváncsi volt, hogy vajon ő is a tegnap esti eseményeken gondolkodik-e. Mindenesetre finoman emlékeztetnie kell majd rá. Neki az is elég volt, hogy megérezte Margery parfümjét, ahogy megközelítette őt. Azt pedig nem illet volna pont a templomban fejtegetnie, milyen hatással volt rá az illat.

Margery mereven Garethre mosolygott, miközben letérdelt mellé. A kérők is egymás után bukkantak fel, hogy részt vegyenek a reggeli imádságon. Meggyötört arcukon látszott, hogy egész éjjel iszogattak és játszottak.

A mise után mindannyian a nagyterembe mentek, hogy megreggelizzenek. Gareth azt figyelte, mit szól Margery a tányérja mellé fektetett rózsaszálhoz. Láthatóan örült neki, mert egyből Garethre mosolygott. Gareth ismét elismerte, hogy Desmondnak teljesen igaza volt a virágokat illetően.

Margery igyekezett meggyőzni a kérőit, hogy nagyon jól el tudja foglalni magát, amíg ők a bajvívótéren gyakorolnak. Gareth is követte őket. Meg akarta mutatni nekik a vitézségét, részben azért, hogy ezzel is Margerynek hízelegjen, másrészt pedig azért is, hogy kétszer is meggondolják, mielőtt Margeryt bántani próbálnák.

Garethnek aznap egy kérővel sem sikerült megvívnia. A férfiak többször is a Beaumont átkot emlegették, és határozottan hátat fordítottak neki. De türelmesnek kellett lennie, mert előbb vagy utóbb, egyikük biztosan próbára akarja majd tenni a tudását félelmetes hírnevével szemben.

Ugyanakkor el kellett ismernie, hogy Humphrey Townsend nem hiába dicsekedett a hősiességével. Kivételesen jó bajvívó volt, még Desmond kitűnő képességeit is igencsak megdolgoztatta.

Ebéd előtt Margery és a hölgyek is kijöttek, hogy az árnyékban hűsöljenek egy kicsit. Margery kritikus szemmel figyelte a férfiakat. Lord Seabrook túl alacsonyan tartotta maga előtt pajzsát. Sir Chester, aki mindig a Wharton testvérek befolyása alatt állt, olyan meggondolatlanul támadott, hogy gyakran csak egy hajszálon múlott, hogy megúszta sérülés nélkül a dolgot.

Margery mind a hat kérőjében talált valamilyen hibát, s már azon gondolkodott, hogy talán túl nagyok az elvárásai. Végül is tökéletes férfi nem létezik.

Tekintetével közben Garethet kereste. Gareth háttal állt neki, nem láthatta. Egy életlen karddal küzdött az egyik katonával, de olyan szakértelemmel és lendülettel forgatta a fegyverét, hogy az büszkeséggel töltötte el Margeryt. Éppen lesújtott volna az ellenfelére, mikor meglátta Margeryt. Ekkor hirtelen megállt, és szinte ördögien mosolygott feléje.

Milyen ügyesen udvarolt!

Margery próbálta elhessegetni a gondolatait, mégis folyton az járt az eszében, ami előző eset a kertben történt. Újra átélte, ahogy Gareth megfogta a kezét, és a testük szinte összeért. Még szerencse, hogy sikerült időben megfékeznie e szenvedélyét!

Margery elhitette magával, hogy mindez csak azért történhetett meg, mert Gareth mellett végre megtalálta azt a biztonságot, amire már hónapok óta vágyott. De persze azért fizette, hogy biztonságban tartsa.

Azon gondolkodott, vajon hogyan alakult volna az életük, ha akkor régen Gareth nem hagyta volna ott a Wellespring kastélyt. Még mindig élénken élt benne, milyen becsapottnak érezte magát, mikor rájött, hogy gyerekkori barátja sosem tér már vissza hozzá.

Viszont semmi értelme sem volt most a múlton rágódnia, hogy min változtathatott volna. Az elkövetett hibáit sem tehette már meg nem történtté.

Közben a férfiak lóhátra pattantak és egymás után rohamozták meg tompa dárdáikkal a küzdőtéren felállított karos fanehezéket. A legtöbbjüket magával ragadta a mozgó kar és a földre estek. Margery ezt is a fejébe véste.

Mikor Gareth került sorra, Margery izgatottan fészkelődni kezdett a padon. Gareth keményen tartotta a dárdát, izmai megfeszültek az összpontosítástól. Aztán nekivágtatott a karos nehezéknek, és gyakorlott mozdulttal borította fel azt.

- Azon gondolkoztam, vajon kit figyel ilyen érdeklődéssel - suttogta egy hang Margery fülébe.

Margery összerezzent, majd közönyösséget színlelve fordult Cicely felé.

- Mindannyian nagyon tehetségesek, ugye?

- Egyetértek. - Cicely illedelmesen mosolygott, miközben a frizuráját próbálta megmenteni a széltől.

Margery az intézője felé biccentett. Szabadtéri étkezést tervezett aznapra, s jelzésére a szolgák máris elkezdték kihordani az asztalokat és a padokat, majd felszolgálták az ételt. A küzdelemben megéhezett férfiak mohón indultak a megterített asztalok felé.

Gareth csak a Margery melletti asztalnál talált helyet. A szolgálólányok különös figyelemmel kényeztették. Úgy tűnt, őket hidegen hagyta az átok, melyet Garethről suttogtak.

Sir Humphrey éppen Margeryvel szemben foglalt helyet, s ezzel elzárta a kilátást Gareth felé. Margery erőltetetten mosolygott, miközben Sir Humphrey azt fejtegette, hogyan fejleszti harci jártasságát. Margery legszívesebben közölte volna vele, hogy három fiútestvére mellett nevelkedett, így neki is van némi fogalma a dologról, ehelyett azonban úgy tett, mintha lenyűgöznék a hallottak. Ezt a férfit már úgy is kizárta a lehetséges férjjelöltek köréből.

A lovag olyan leereszkedően ecsetelte az íjászattal kapcsolatos jártasságát, hogy ezzel teljesen ellehetetlenítette magát Margery előtt az étkezés végére.

- Sir Humphrey, tudom mi az az íj. Mikor a bátyáimmal vadásztam, rendszerint ezt a fegyvert használtam. De mivel mostanában az udvarban tartózkodtam, egy ideje nem volt alkalmam gyakorolni.

Sir Humphrey önelégülten kihúzta magát.

- Örömmel lennék a segítségére. Tudja, elég járatos vagyok ezen a téren.

- Igazán? - Margery az asztalra tette a szájkendőjét, és felállt. - Akkor gyakoroljunk most együtt.

Sír Humphrey kedveskedve rámosolygott.

- Most, úrnőm? Biztos vagyok benne, hogy egy meghittebb helyen és időben jobban élvezné a dolgot. Nem szeretném, ha alárendeltnek érezné magát velem szemben.

Margery alig tudta visszafogni az indulatait. Még hogy alárendelt lenne vele szemben! Gareth a beszélgetést hallva felegyenesedett.

- Nekem viszont nem ártana egy kicsit gyakorolnom az íjjal.

Margery igyekezett leplezni az érdeklődését.

- Sir Gareth, azt hittem, ön már tökélyre fejlesztette a tudását a harcművészetek minden terén.

- Gyerekkoromban horgászni jártam, mikor az íjjal kellett volna gyakorolnom.

Margery erre elmosolyodott, mert eszébe jutott az a régi délután, mikor Gareth megtanította halat fogni.

- Akár abban is a segítségére lehetek.

Sir Humphrey összevonta a szemöldökét.

- Csak a tetszését próbálja elnyerni, úrnőm.

- Miért, ön talán nem? - kérdezte édesen már Margery.

Sir Humphrey biccentett, és dühösen visszatért a barátaihoz, akik már állva figyelték a versengést.

Margery csípőre tette a kezét, és körbenézett. Azon gondolkodott, hogy vajon a fegyverraktárban tárolják-e az íjakat. Közben viszont megjelent Sir Wallace, kezében két íjjal és egy tegez nyíllal. A fegyvereket odanyújtotta Garethnek.

Gareth megfeszítette az íjakat és halkan Margeryhez fordult:

- Remélem, nem akarja megalázni szegény testőrét.

- Csak azt kapja, amit megérdemel.

Margery meglépetten nézett Garethre, mert láthatóan másképp viselkedett, mint az előző napokban. A szemét most is összehúzta, de nem idegenként tekintett rá, sokkal inkább játékosság bujkált a tekintetében. Ez felkeltette Margery gyanakvását.

De talán túlságosan gyanakvó volt mostanában. Valószínűleg az utóbbi hónapok tették ilyen cinikussá. Mintha a régi barátságuk kezdett volna újjáéledni.

Gareth követte a tekintetével Margeryt, ahogy elvonult mellette az íját lóbálva a kezében. Közben visszanézett rá, s a szemében cinkos fény bujkált. A nyári szellő összeborzolta a haját, az arca lepirult a napon.

- Mivel ön hívott ki, ön kezd, Sir Gareth. Gareth bólintott, és beállt a céltáblával szemben,

ami egy szalmakazal közepébe volt helyezve. A céltábla emberalakot formált, a szív helyén egy piros körrel. Gareth megfeszítette az íját.

Mielőtt azonban elengedhette volna, Margery odalépett mögé.

- Nincs szüksége a segítségemre? A jobb könyökét túl alacsonyan tartja.

Gareth tudta, hogy Margery szándékosan megpróbálja összezavarni. Akárcsak a családja többi tagja, Margery is mindenben nyerni akart. Lehet, hogy a táblajátékban megverte, de ebben a férfias próbatételben nem kerekedhet fölé.

Mégis csak túl közel állt hozzá. Ha egy mély lélegzetet vett, a tarkóján érezte a leheletét. Garethet kiverte a verejték. De nem engedi, hogy Margery befolyásolja őt! Neki kellett elcsábítania őt, és nem fordítva.

Gareth a célzásra összpontosított, és kilőtte a nyilat. Éppen a szív mellett talált a céltáblába. A háttérből gyenge taps hallátszott, nyilván nem a kérőktől.

Gareth leengedte a karját, és a könyökével szándékosan megütötte Margeryt. Margery gyorsan hátralépett, és felvont szemöldökkel nézett rá. Gareth ártatlanul nézett vissza rá, mintha véletlenül ért volna hozzá.

Aztán Margery is felemelte az íját. Gareth letérdelt mellé, úgy, hogy azért ne essen ki a látóteréből, és biztatóan nézett Margeryre. Valójában viszont azt figyelte, ahogy a ruhája a mellére simult, miközben hátrafeszítette az íját.

Margery fintorogva nézett Garethre. Hangosan felsóhajtott, ahogy meghúzta a nyílvesszőt, és megrándult, miközben elengedte. Bár a céltáblát eltalálta, de nagyon messze a szívtől. Margery nem fordult a mögötte szurkoló férfisereglet felé.

- Margery úrnő, igazán nagyszerű formában van - mondta Gareth.

A háttérből halk kacarászás hallátszott.

- Alig találtam el a céltáblát - mondta Margery szárazán.

- Észre sem vettem, úrnőm. Engedje meg, hogy még egyszer lőjek.

Gareth célra tartott, de közben hallotta, hogy Margery fel-alá járkál mögötte. Jobban foglalkoztatta, hogy mi járhat Margery fejében, mint a célzás. Mikor már éppen sikerült volna összpontosítania, Margery megjelent a jobb oldalán egy epres lepénnyel a szájában. A nyelvével egy morzsát próbált lenyalni a szája széléről.

Gareth nyila is célt tévesztett, bár landolt olyan messze a céltábla közepétől, mint az előbb Margery lövése.

Z Ut°lsÓ falatot is j

TIZENHETEDIK FEJEZET

Margery nem tagadhatta, hogy határozottan izgatott volt. Hogyan válhatott egy íjverseny ilyen... személyes dologgá? A szíve hevesen kalapált, a gyomra görcsbe rándult, s az egész teste felhevült, ahogy Gareth a közelébe került. Bár továbbra is gyanakvással kutatta Gareth viselkedésének okát, de mégis csak sokkal jobban érezte magát, mint az elmúlt hónapokban bármikor.

Miközben már majdnem becélozta a táblát, hirtelen Gareth hangja terelte el a figyelmét.

- Egy kicsit magasabbra, Margery.

Margery megborzongott, de gyorsan leintette Garethet.

- Micsoda tűz lobog a szemeiben! - Gareth nem hagyta békén.

Margery nyílvesszője végül éppen csak a szívet jelképező körön kívül ért célba. Legszívesebben a földhöz vágta volna az íját dühében. Hihetetlen, hogy Garethnek még a hangja is képes befolyásolni őt!

Margery Gareth mögé lépett.

- Most ön következik, Sir Gareth. Segíthetek önnek célra tartani?

Gyengéden megfogta Gareth jobb karját, és feljebb emelte a könyökét. Margery határozottan örömét lelte abban, ahogy megérintette. A kezét Gareth vállára tette, mintha biztatni akarná. Látta, hogy gyöngyözik a homloka, s ez megelégedettséggel töltötte el.

Aztán Gareth kilőtte a nyílvesszőt, ami a szív jobb oldalába talált bele. Margery majdnem felnyögött csalódottságában. Majd az utolsó lövésével megmutatja, mit tud!

Felemelte az íját, és beállt a megfelelő pozícióba. Határozottan megragadta, és hátrahúzta a nyílvesszőt. Most semmi sem zavarhatta meg a tökéletes célzásban. Tudta, hogy képes eltalálni a szívet. De akkor egy hirtelen mozdulat bal felől mégiscsak arra késztette, hogy odafordítsa a tekintetét. Gareth állt ott mosolyogva. A szemei szinte csillogtak, mintha minden titkába belelátott volna.

Persze Margery tudta, vagy legalábbis hitte, hogy mindezt csak tetteti. Érezte, hogy a forróság egyre inkább elárasztja a testét. Gareth csak egy testőr, aki azért van itt, mert megfizeti érte! Margery nyila a szalmakazalban landolt. Az nem lehet, hogy Gareth győzött! Margery mérgesen figyelte Garethet, ahogy odalépett mellé, méghozzá olyan közel, hogy a ruháik ujja összeért.

Gareth a céltáblát nézegette. - Nem látom a nyílvesszőjét. - Láthatóan élvezte a helyzetet. - Egy légy megzavart.

- Ezzel próbál mentegetőzni?

- Nem mentegetőzöm.

Miközben Gareth az asztalokhoz sétált egy szelet süteményért, Margery látta, hogy Sir Humphrey mérges tekintettel követi őt.

Hirtelen rossz előérzet futott végig rajta, ami megingatta eddigi nyugodalmát. Gareth azért volt itt, hogy megvédje, és nem azért, hogy veszélybe sodorja.

Ekkor egy férfi lovagolt be a kapun. Margerynek hunyorognia kellett az erős napsütésben, hogy lásson. Mikor felismerte a férfi ruhájának színeit, összeszorult a gyomra. Peter Fitzwilliam egyik szolgája volt az, azé az emberé, aki minden szégyenletes titkát ismerte. Peter egyetlen jól irányzott szóval elérhette, hogy az egész udvar megvesse, és még a bátyjai is elforduljanak tőle. Most, mikor végre kezdett helyrerázódni az élete, erre igazán nem volt szüksége. A kezei olyan hevesen kezdtek remegni, hogy kénytelen volt összekulcsolni őket.

A szolga megállt előtte, meghajolt, majd átnyújtott egy tekercs pergamenpapírt, rajta Kent grófság viaszpecsétjével.

- Lord Fitzwilliamtől. - A szolga furcsán magas hangon beszélt robosztus termetéhez képest.

Margery idegesen átvette a levelet, a szolga pedig visszaült a lovára.

- Jöjjön, uram. Bizonyára megérdemel egy ebédet a fáradságáért. És nem várnak választ a levélre?

- Nem érek rá, úrnőm. Lord Fitzwilliam nem kérte, hogy várjam meg a válaszát. További jó napot.

Azzal megfordította a lovát, és elügetett a kapu felé.

Margery döbbenten nézte a levelet. Vissza kellene vonulnia a szobájába, hogy magában olvassa el, de egy percet sem tudott várni. Kibontotta a levelet. Az ismerős kézírás, melyet egykor szenvedélyesnek talált, most arrogánsnak tűnt.

Peter azt írta, északon harcol a király seregében, és a bátyjai üdvözletét adta át. Máris felkavarodott a gyomra, ha arra gondolt, hogy Reynold és James ezzel az alakkal tölti az idejét. A köztük történt dolgokról nem tett említést, Margery mégis minden mondata mögött ott érezte őket. A bocsánatáért sem esedezett - nem mintha valaha is el tudta volna felejteni, amit vele tett.

A továbbiakban Peter udvariasan az egészsége felől érdeklődött. Margery hihetetlenkedve olvasta a sorait. Mintha csak távoli ismerősök lettek volna, holott nem is olyan régen még az esküvőjüket tervezgették.

Aztán végigfutott a hátán a hideg, amikor a levél végéhez közeledett. Most, hogy a trónkövetelőket sikeresen visszaverték, Reynold és James útban hazafelé meglátogatják, és Peter is velük akar tartani.

Örülnie kellene, hogy a bátyjai jól vannak, és még meleg üdvözletüket is küldték Peteren keresztül. Szeretne várakozással készülni a látogatásukra, de hogyan tehetné, ha tudja, hogy talán Peter is velük jön? Mi másért akarna idejönni, minthogy leleplezze?

Gareth az asztalnál ülve figyelte, milyen elmélyülten olvassa Margery a levelet. Közben a kérők élénk társalgásba kezdtek. Először oda se figyelt rájuk, de aztán megütötte a fülét, hogy a levélről

beszélnek.

- Én mondom - szólt Townsend - Fitzwilliam egyenruháját viselte a férfi.

Chadwick grófja, aki eddig csendes, illedelmes úriembernek tűnt, - s ezzel veszélyt jelentett Gareth tervére - most a fejét rázta.

- Az nem lehet. Ő és Margery úrnő már nincsenek beszélő viszonyban.

Gareth előrehajolt egy szelet süteményért, próbálta leplezni, hogy hallgatózik.

- Azt mondják, össze akartak házasodni - tette hozzá Lord Seabrook.

A Wharton testvérek összenéztek. Az idősebbik, Lord George így szólt:

- Maga Fitzwilliam mondta nekem, hogy már nem udvarol neki. De azt nem akarta elárulni, hogy miért.

Gareth megint Margeryre nézett. Még mindig egyhelyben álldogált, és a kapura meredt. A levelet már összegyűrte. Nem gondolta, hogy volt egy komoly kérője, akihez majdnem feleségül ment.

De mi történhetett köztük, amitől annyira kétségbe esett, miközben Fitzwilliam levelét olvasta? És miért kellett most hirtelen Margery szomorúságának okával foglalkoznia? Persze csak azért, mert Fitzwilliam esetleg keresztülhúzhatta a számításait. Nem volt szüksége egy riválisra, aki ráadásul már korábban közeli kapcsolatba került Margeryvel.

Margery a hölgyekkel töltötte a délutánt. Megpróbálta kiverni a fejéből Peter levelét, bár a férfi esetleges felbukkanása már hónapok óta megkeserítette az életét. Nem fogja hagyni, hogy tönkretegye a jól kidolgozott tervét a tökéletes férjének megtalálását illetően. Ehelyett a kérőivel kapcsolatos szóbeszédekre koncentrált: ki milyen jellem, ki hogy bánik a szolgálóival.

A nyitott ajtón keresztül látta, hogy Gareth már másodszorra haladt el a terem előtt, de most sem jött be. Ez kicsit összezavarta Margeryt, megint eszébe jutott, amit a kérők Garethről meséltek. Ennek ellenére meglepően higgadtnak tűnt.

Vacsora előtt Margery elküldetett egy apródot, hogy nézzen utána, mit csinál Gareth. A fiatal fiú hebegve közölte visszatértekor, hogy Gareth a könyvtárban tartózkodik.

Margery gyanakodva tekintett a könyvtárszoba felé, amely mindössze néhány méterre volt tőle. Elindult, hogy utánanézzen, vajon tényleg a könyvek kötik-e le Gareth figyelmét. Mikor a szoba elé ért, bentről női hangokra lett figyelmes. Gareth valóban nem volt egyedül, Anne és Cicely ültek vele szemben egy asztalnál. A lányok pironkodva fordították el a tekintetüket, mikor meglátták.

A könyvtárat sötét faburkolat borította, a falon portrék és tájképek lógtak. A szoba egyik oldalán plafonig érő polc állt, rajta ritkaságszámba menő könyvekkel. A szoba közepén egy asztal volt kényelmes székékkel, ezenkívül pedig még egy íróasztal is volt a sarokban, ahol a kastély intézője a gazdasági számításokat végezte.

Gareth láthatóan otthon érezte magát a könyvtárban, egy sor könyv hevert előtte az asztalon, és szokás szerint magabiztosan figyelte Margeryt. Margery gyűlölte az érzést, hogy állandóan kétkednie kellett Gareth cselekedeteinek indítékaiban. Valahogy nem hitte, hogy csakis a védelmének biztosítása vezérli. Persze ha Peter nem élt volna vissza a bizalmával, most aggódna egyfolytában.

Gareth nyugodtan hátradőlt a székében.

- Margery úrnő, éppen egy érdekes beszélgetést folytattam a hölgyekkel.

- És mire vonatkozóan? - kérdezte Margery. Közben Anne és Cicely is felkelt a székéből, nyilvánvaló bűntudatuk miatt.

- Foglaljon helyet, Margery - mondta Cicely, miközben megragadta a nővére karját. - Még sok tennivalónk van vacsora előtt.

- Mégis micsoda?

De a lányok nem feleltek, hanem gyorsan eltűntek a folyosón.

Margery az asztalra támaszkodva Gareth felé hajolt.

- Sir Gareth, szabad tudnom, miért csábítja a hölgyeket?

- Csábítom? - ismételte Gareth. - Az egyetlen célom velük kapcsolatban az információszerzés volt.

- Miféle információkat szolgáltathatnának ők önnek? - Margery közben leült vele szemben.

- Természetesen önről volt szó.

Margery mosolyogni próbált, de máris nyugtalanság lett úrrá rajta.

- A hölgyek elmesélték, hogy nem sokkal az érkezésem előtt megtámadták önöket a völgyben.

- Az igazán semmiség volt. - Margery elfordította a tekintetét, hogy elrejtse megkönnyebbülését.

- Semmiség? Olyannyira "semmiség" volt, hogy alig tudtak elszabadulni. Nem, nem, várjon csak. - Gareth felemelte a kezét. - Anne egész pontosan azt mondta, hogy ön azon a bizonyos helyen rúgta meg a támadójukat.

Margery hirtelen nem tudta, hogy dühöngjön vagy nevessen a szavain.

- De hatásosnak bizonyult.

- Kitől tanulta ezt a védekezési módot? - A bátyáimtól.

- És elmondta nekik, hogy milyen jól hasznosította a tőlük tanultakat?

Margery nem válaszolt.

- Hát persze, hogy nem. Még arról sem tudnak, hogy miféle gondban van, igaz?

- Nem mondhattam el. Gareth, ön nem tudja, milyen érzés, mikor nőként egyszer csak ekkora szabadságot kap az ember. Nem akartam, hogy egy eldugott kastélyba zárjanak a védelmem érdekében. Egyébként is a király seregében harcolnak, úgyhogy nem jöhetnek ide.

- Most viszont már itt vagyok én - Gareth egy pillanatra elhallgatott, kétkedve figyelte Margeryt. - Miért jár naponta kétszer is a kápolnába? - kérdezte aztán hirtelen.

Margery elfehéredett.

- Én...

- Szerintem ez a két dolog, a támadás, és amiért imádkozik, összefüggnek egymással.

- Isten irgalmáért, és az embereim jólétéért imádkozom.

- Kérdés, hogy önnek, vagy az embereinek van-e nagyobb szüksége Isten irgalmára.

Gareth látta, hogy Margery egyre jobban elsápad. Gareth keményen megragadta a széke karfáját, és csendben várta, hogy megint megtudjon valamit, amit Margery eddig eltitkolt előtte. Szinte mindennap egy újabb hazugságát kellett lelepleznie.

Gareth tudta, hogy sokkal többről volt szó, mint Margery férjválasztással kapcsolatos problémáiról. Peter Fitzwilliam levelének nyilván volt valami közé az aggodalmához, de ezt mégsem kérdezhette meg tőle. Nem akarta, hogy Margery esetleg azt hihesse, hogy féltékeny.

- Mindannyian vetkezünk - mondta halkan Margery. - Még ön is.

Margery vádaskodó tekintete mélyen érintette Garethet, de nem érzett bűntudatot amiatt, hogy el szándékozik venni feleségül. A bosszúja nagyon is indokolt. Azért kicsit kellemetlenül érezte magát. Lehet, hogy Margery sejt valamit?

- Valóban nem vagyok szent. Sőt, talán még több bűnöm is van, mint a legtöbbeknek. De nem tudom megvédeni önt, ha nem mondja el a teljes igazat.

Margery felsóhajtott.

- Gareth, mindössze arról van szó, hogy ön már így is túl sokat aggódik miattam. Néha úgy érzem, megfullaszt a körülöttem lévő felhajtás. Itt van ön, Sir Wallace, és persze a kérőim, akik azt hiszik, joguk van idejönni, és úgy vizsgálgatni, mint egy eladó árut.

- Engedje meg, hogy segítsek a döntésében. Egy-két dolgot én is tudok ezekről a férfiakról.

Margery erre felállt, és elkezdett fel-alá járkálni.

- Először az apám akart nekem férjet választani, aztán a bátyáim, majd a király, és most már ön is. Talán nem vagyok elég érett ahhoz, hogy én dönthessék a kérdésben?

Tudja, hogy nem erről van szó. Én olyan oldalukról is látom a kérőit, amit ön előtt nem mutatnak ki. A bajvívótéren sokkal többet elárulnak magukról, mint gondolná. Humphrey Townsend például...

- ... egy önző hencegő. - A mondatot Margery fejezte be. Aztán csípőre tett kézzel megállt Gareth fölött. - Az én női megérzésem pedig még azt is sugallja, hogy ön felesleges veszélybe sodorja magát, ha feldühíti.

- Hogy én feldühítem? - Gareth hátradőlt a székében, és Margery arcát tanulmányozta. Miatta aggódik? Ez jó jel.

- Annyira le akart győzni a délutáni íjversenyen, hogy észre sem vette, mennyire felidegesítette Sir Humphreyt. Én viszont pontosan láttam rajta, hogy mit érzett. Most az útjában áll, és ezt nagyon nehezen viseli el a büszkesége.

- Ez így is van rendjén. - Gareth mérgesen felpattant. - Én vagyok az ön páncélja, aki megvédi ezektől a férfiaktól. Margery - Gareth megfogta a kezét -, higgye el, tudom, mit csinálok.

Margery szemmel láthatóan megkönnyebbült. Aztán egész halkan szólt Garethez:

- De nem akarom, hogy bármi baja essen ebben a zavaros helyzetben.

- Miféle zavaros helyzetről beszél? Van ennek valami közé a levélhez, amelyet ma kapott? - Gareth egy kicsit megrázta Margeryt, hogy nyomatékosítsa a szavait.

Margery felnyögött, és az ajkait harapdálta idegességében.

Gareth átkozta őt a makacsságáért.

- Hallottam, hogy Peter Fitzwilliamtől jött az a levél.

- A bátyáim üdvözletét adta át. - Margery hangja teljesen érzéketlennek tűnt. - Ennyi az egész.

Gareth szerette volna megkérdezni tőle, milyen ember ez a Fitzwilliam, mi olyan vonzó benne, ami miatt majdnem hozzáment. Ekkor azonban Margery szeméből kicsordult egy könnycsepp. Gareth hirtelen erős késztetést érzett, hogy megvédje, bármitől is féljen. Végül is hamarosan a felesége lesz, úgyhogy nem engedheti meg, hogy bántódása essék. Finoman magához húzta Margeryt, és átölelte erős karjaival.

Margery göndör tincsei teljesen beterítették Gareth széles vállait. Gareth már a gondolattól is iszonyúan feldühödött, hogy egy másik férfi kerüljön Margery közelébe. Csak ő nyerheti el a kegyeit.

Margery közben végigsimította finom ujjacskáival a hátát, amitől Gareth dühe és birtoklási vágya egyből szenvedélyes lángolásba csapott át. A testük szorosan összesimult, szinte egyszerre lélegeztek. Margery vörösen izzó ajkaival teljesen elgyengítette Garethet. Szédülten nézte a gyönyörű arcot, végül gyengéd csókot lehelt Margery homlokára. Margery halkan felsóhajtott, és még jobban hozzásimult. Gareth szerette volna megragadni, és elárasztani csókjaival az egész testét.

A következő néhány pillanat végtelen perceknek tűnt mindkettőjük számára. Gareth legszívesebben hagyta volna elveszni magát Margery ellenállhatatlan bájaiban.

De ez még túl korai lett volna. Egy elsietett csók nem illet volna Gareth jól kidolgozott tervébe. Nem egyszerűen elcsábítani akarta Margeryt, hanem örökre magához láncolni.

Margery közben kibújt az öleléséből, még az asztalnak is nekiütközött sietségében.

- Bocsásson meg - mondta könnyeivel küszködve.- Kegyetlenség részemről, hogy a saját vigasztalásomra használom önt.

- Margery, az én hibám volt - Gareth feléje nyújtotta a kezét.

- Nem, nem, ne gondolja. Kizárólag az én hibám. Most már érti, hogy miért imádkozom annyit?

Margery kirohant a szobából. Garethet elégedettséggel töltötte el, hogy Margery hozzá fordult vigaszért, viszont csalódott volt, mert még mindig nem sikerült megtudnia a titkait.

Ekkor hirtelen egy sötét árnyék tűnt fel az ajtóban. Wallace Desmond állt ott, fagyos tekintettel figyelve Garethet.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Gareth nyugodtan várta, vajon mit fog Desmond mondani. Desmond belépett a szobába, és becsukta maga mögött az ajtót. Először az asztalon heverő könyvekre nézett, majd Garethre.

- Nem is tudtam, hogy a gyengéd ölelés is a személyi testőr kötelességei közé tartozik.

- Ez nem a te dolgod, Desmond.

- Akkor majd azzá teszem. Mi folyik itt? Gareth nem volt hajlandó válaszolni. Ki akart sétálni a szobából, de Desmond keményen megragadta a karját.

- Nagyon közel kerültél Margeryhez, Beaumont. - Desmond nagyon eltökélten beszélt. - Ez még nem bűn. Azt viszont nem szeretem, ha titkolódzói előttem vagy előtte.

Gareth olyan erősen összeszorította a fogait, hogy belesajdult az állkapcsa. Megbízhat-e Desmondban, mikor mások egész életében csak becsapták. Ugyanakkor Desmond eddig mindig hű volt hozzá, holott számtalanszor lett volna alkalma keresztülhúzni a számításait.

- Úgy döntöttem, hogy szeretném feleségül venni Margeryt - mondta végül mereven.

Desmond most elengedte a karját, és elkerekedett szemekkel nézett rá.

- Akkor kérd meg a kezét! Miért nem tárod fel előtte az érzéseidet?

- Amellett, hogy veszélyben van, Margery valamit még titkol is előttem. - Gareth egész lassan beszélt, mintha így akarta volna visszafogni az indulatát. - Ha bejelenteném neki a szándékaimat, én is csak egy újabb kérő lennék a sorban, akikben nem bízik. Nekem nincs se földem, se vagyonom, s ezzel teljesen alkalmatlanná válók egy ilyen úrinő meghódítására. - Garethből úgy áradtak a keserűség szavai, hogy már nem tudott megállj parancsolni az érzelmeinek. - Ő és a családja elküldték a kastélyukból, mikor még gyerek voltam, mert már akkor sem tartottak hozzájuk illőnek. Margerynek meg kell tanulnia újra bízni bennem, s az után már tudom, hogy hozzám fog jönni.

Gareth mély lélegzetet vett és Desmond reakcióját figyelte. Azon sem csodálkozna, ha a szavai hallatán nevetve rohanna körbe a kastélyban, hogy mindenkinek elújságolja, micsoda őrült

szándékai vannak.

Desmond ehelyett hamiskásan elmosolyodott.

- Még sosem láttalak ilyennek. Jobban érzed magad most, hogy beavattál a rejtett vágyaidba?

- Nem.

Desmond jóízűen elnevette magát.

- Pedig hidd el, hogy ez segít. Panaszkodsz, hogy Margery nem bízik benned, miközben te sem bízol senkiben, igaz?

Gareth behunyta a szemét, hogy legyűrje egyre fokozódó indulatát. Egy nap majd Desmond is megtanulja, hogy csak önmagában bízhat.

- Az utamba akarsz állni? Margery férjet keres, és nyilván téged sem hagy érintetlenül a szépsége.

Desmond megrázta a fejét.

- Ne félj, Gareth. A barátom vagy, ezért tiszteletben tartom az érzéseidet. De légy óvatos, mert kockázatos dolog úgy elvárni egy nő bizalmát, hogy közben hazudsz neki.

Gareth mondani akart valamit, de aztán inkább elhallgatott. Desmond egy bárói cím és tisztes vagyon örököse. Hogyan is érthetné meg, milyen érzés a teljes kétségbeesés, az elhagyatottság és a szegénység?

Margery egész éjszaka álmatlanul forgolódott. Újra és újra lejátszotta maga előtt a Gareth el való intim együttlétük minden egyes pillanatát. Hogy végződhetett a vitájuk azzal, hogy egymás karjaiban találták egymást? Igen, Gareth kezdeményezte a dolgot, ő pedig hagyta magát elveszni az ölelésében, mintha teljesen ki lenne éhezve egy férfi törődésére.

Ez nem szerepelt a tervei között! Gareth biztosan nem a megfelelő férfi volt a számára. Igaz, hogy tudott kedves is lenni, ha akart, de sosem volt elégedett. Túl akaratos, és ezért veszélyes. Gareth arányló szemei teljesen levették a lábáról, pedig egy olyan férfira volt szüksége, aki nem hozza zavarba, nem befolyásolja, és akinek akár hazudhat is.

Belegondolt, vajon mit szólna Gareth, ha bevallaná neki a bűneit, és elmondaná neki, hogy nem lehet gyereke. Már attól is rosszul volt, hogy elképzelte, milyen undorral és megvetéssel utasítaná el ezek után.

Akkor miért engedte meg neki, hogy megérintse? Még most is érezte, ahogy Gareth erős, izmos karjaival szorosan átölelte.

Margery kénytelen volt emlékeztetni magát, hogy Garethet kizárólag az erejéért és a jártasságáért alkalmazta. Bár csodálta ezekért a tulajdonságaiért, de ezentúl majd kellő távolságból kell csodálnia az erényeit.

Másnap reggel Gareth gyanakodva nézte Desmondot a bajvívótéren. Lehet, hogy a tegnapiak után Desmond már úgy érzi, szabadon beleavatkozhat a magánügyébe, vagy megvitathatja vele a hódításának eredményét?

A nap forrón tüzelt rájuk, s most mindenekelőtt arra volt szüksége, hogy levezesse a feszültségét, nem pedig arra, hogy megint Margery miatt aggodalmaskodjon. Desmond mereven odabiccentett felé, felemelte a kardját, és már támadt is. Gareth csendes ütközetre vágyott, Desmondnak viszont láthatóan nem esett nehezére egyszerre harcolni és beszélni. Gareth csendben hallgatta, ahogy Desmond a kastély védelméről, Margery kérőiről, és egyéb felszínes dolgokról elmélkedett, miközben keményen küzdött. Gareth egyre erősebb ütéseket mért rá, de Desmond még így is remekül kivédte a támadásait.

Gareth közben teljesen elgondolkodott, de egyszer csak azt vette észre, hogy Desmond már Margery aznapi terveit említette.

- Mi? - kérdezte Gareth, miközben ügyesen kitért egy fejére irányuló csapás elől.

Desmond elnevette magát.

- Tudtam, hogy nem figyelsz rám.

- Ha végighallgattam volna ezt a sok mindent, már zsongana a fejem. Azt mondtad, hogy Margery a völgyben akar ebédelni? - Gareth most egész közelről támadott, de Desmond a pajzsával kivédte az ütését. - Csak azért beszélsz összevissza, hogy megszabadulj tőlem, és ne kelljen küzdened.

Desmond levegőért kapkodva próbálta kipréselni magából a szavakat.

- Ez nem... igaz. Én... Minden nap edzek... Miközben te virágot szedsz... Margeryvel a kertben.

Gareth közben teljes lendülettel előrenyomult, egészen a kastély faláig szorította vissza Desmondot, és kiütötte a kardját a kezéből.

Gareth odabotorkált Desmond mellé.

- Jól forgatod a kardot.

Desmond kimerültén lekuporodott az árnyékba.

- Az utóbbi napokban nagyon szétszórt vagy. Desmondnak igaza volt, s mindez persze Margery miatt volt. Gareth most is a kastély felé pillantott, azon gondolkodott, vajon mit csinálhat most Margery. Az előző délután óta még nem is beszéltek. Talán túl erőszakos volt, mikor a titkairól faggatta, holott tudta, hogy Margery még nem bízik benne eléggé. Vezeklésképpen ma reggel is virágokat tett a tányérja mellé.

Desmond felegyenesedett és a vállára helyezte a kezét.

- Barátom, gondolkodtam.

- Nahát, nem csak beszélni szoktál? - kérdezte szárazon Gareth. - Le vagyok nyűgözve.

Desmond megint csak nevetett.

- Miért nem ismered el Margery előtt, hogy udvarolni szeretnél neki? Szerintem szívesen venné, és neked sem kellene többé hazudoznod.

Gareth a fejét rázta.

- Ezt tegnap már megbeszéltük. Ahhoz tartom magam.

- Hallottam, mit rebesgettek a férfiak a családi átkodról. Miért nem mondtad el nekem már korábban? Ez megmagyarázza, hogy miért mentél Franciaországba, és hogy miért kell hazudnod Margerynek. Ha te nem rovod fel magadnak az őseid tetteit, ő sem fogja.

- Neked nem kell hozzám jönnöd. Nem kell meggyőznöd a bátyáidat, hogy fogadják el a nincstelenségemet. - Gareth lerázta magáról Desmond kezét, és magára erőltetett egy vigyort. - Most pedig fel kell készülnöm egy kirándulásra.

Késő délelőtt a szolgák élelmiszerrel megrakott kocsikkal indultak a völgybe, hogy előkészítsék az ebédet. Gareth is felpattant a paripájára. Miközben a tiszta égboltot szemlélte, arra gondolt, az időjárás tökéletesen megfelelő az udvarlásra.

A kérők apródjai már mind a lovak mellett feszítettek uraik egyenruhájának színeiben. Margery, a hölgyek és a vendégek lármás csoportja együtt jött a nagyterem felől. Gareth szúrós szemmel figyelte, hogyan viselkedtek az urak szolgáikkal. Azt már tudta, ki milyen bajvívó, most viszont majd igyekszik elbeszélgetni velük, hogy még jobban kiismerhesse őket. Biztosan mindegyikükben talál olyan tulajdonságot, ami miatt Margery elutasíthatja az illetőt.

Gareth első áldozatául Rutherford Nortont, Chadwick grófját szemelte ki magának. A férfi nyugodtnak és befolyásolhatónak tűnt, ezért pontosan megfelelt Margery ideális férjjelöltjével szemben támasztott elvárásainak. Talán gyűlöli az udvar politikáját és nem akarná magára hagyni Margeryt. Akkor pedig Margery minden napját tönkretenné állandó jelenlétével.

Mire elérték a Margery által kiválasztott tisztást, Gareth majdnem elaludt a nyeregben. Lord Chadwicket leginkább a gazdálkodás és a sakk érdekelte. A tenyészkancáiról való gondoskodás töltötte ki ideje nagy részét, és ráadásul imádta az udvar politikáját. Gareth tudta, hogy ezt a férfit mindenképpen távol kell tartania Margerytől.

Társalgás közben Gareth szóba hozta Fitzwilliamet. Lord Chadwick - elmondása szerint - meg volt győződve róla, hogy Margeryt el fogja jegyezni Kent grófság örököse. Azt is elmesélte, hogy néhány hónappal ezelőtt Margery és Fitzwilliam még nagyon meghitt kapcsolatban álltak, ami később, ismeretlen okok miatt, megromlott. Ő és a barátai igazából ezek után kezdtek udvarolni Margerynek.

Gareth pontosan emlékezett rá, milyen rémülten olvasta Margery Fitzwilliam levelét. Bármi is történt köztük, a dolog még nem zárult le teljesen. De hogyan tudná rávenni Margeryt, hogy megbízzon benne?

Margery megfékezte a lovát, és lehunyt szemmel élvezte a simogató nyári szellőt és a vadvirágok friss illatát. De a lova nem akart egyhelyben állni, hiába veregette megnyugtatásképpen a nyakát.

Aztán ahogy kinyitotta a szemét, rögtön megértette miért. A kérői mind felemelt kézzel siettek feléje, hogy lesegíthessék a lóról. Margery felsóhajtott, és már majdnem megsarkantyúzta a lovát, hogy elmeneküljön a körülötte gyülekező férfiak elől, de belátta, hogy ezt nem teheti meg. És még társalognia is kell velük! Végül Lord George lett az a szerencsés, aki gyengéden leemelhette a nyeregből.

Margery és a hölgyek a már előre leterített takarókra ültek, a férfiak pedig körülöttük foglaltak helyet a fűben. Margery húsos pitét evett, bort kortyolgatott, és közben kénytelen volt észrevenni, hogy Gareth egyedül üldögélt, az urak tudomást sem vettek róla. Nem akarta elhinni, hogy ezek az érett férfiak ennyire hitelt adnak egy babonás átoknak.

Milyen érzés lehet, mikor valakit nem a tettei, hanem a származása alapján ítélnek meg? Ha az ő bűnei kitudódnának, biztosan kiközösítenék maguk közül az urak. De ő nem tudná ilyen arrogáns magabiztossággal kezelni a helyzetet, mint Gareth.

Margery figyelte, ahogy a lágy szellő összekócolja Gareth szőke haját, és meglengeti sötét ingjét. Te jó isten, már megint megfeledkezett a ruhatára felújításáról, pedig erre a születésnapi ünnepségre igazán megérdemelt volna egy elegánsabb öltözéket!

Aztán megint a kérői felé fordult. Szándékosan politikai irányba terelte a beszélgetés fonalát, és kíváncsian hallgatta a véleményeket. A legtöbb kérő azt mondta, hogy szívesebben maradna otthon, a felesége mellett, mintsem az udvarban. Természetesen Margery kedvében szerettek volna járni a válaszaikkal, Margery viszont tovább kérdezősködött. Remélte, hogy legalább egyvalaki az urak közül nyíltan kimondja az igazat. Végül Lord George, a herceg fia elismerte, hogy szeret Londonban tartózkodni.

Miközben Margery a kérői politikai nézetei felől érdeklődött, a szemével Annet követte, aki Lord Shaw társaságában sétálgatott a tisztás szélén. Egy rövid időre Gareth is eltűnt, de hamarosan felbukkant a fák közül. Odalépett hozzá, és egy nagy csokor gólyahírt szórt Margery lábai elé.

- Margery úrnő, az egész erdőt átkutattam, hogy a szépségéhez illő virágot találjak, de amint azt láthatja, nem jártam sikerrel. - Gareth közben udvariasan hajbókolt neki.

Margery hűvösen rámosolygott.

- Tehát öntől kaptam a virágokat az elmúlt napokban?

Gareth bólintott. A kérők mögötte dühös pillantásokat vetettek feléje, és a fejüket csóválták. Margery tudta, hogy titokban azért átkozódtak, mert nem nekik jutott eszükbe ez a romantikus gesztus.

A romantika viszont nem volt elsőrendű kérdés számára a tökéletes férjjelölttel szembeni elvárásait illetően. Ez ugyanis magától értetődően azt is jelentené, hogy a férje szerelme jeleként halmozná el ajándékokkal, és túlságosan is odafigyelne rá.

Kezdetben Peterről is azt hitte, hogy romantikus lélek, amíg rá nem jött, hogy csak fizikailag vonzódik hozzá: a testét akarta, és nem a szívét vagy a lelkét.

- Margery úrnő! - Sir Chester szólt hozzá, aki mindent megtett, hogy a herceg két fiának közelébe férkőzhessen. - Azt hiszem, játszhatnánk valamit.

Margery hálás volt, amiért a közbeszólásával elterelte a figyelmet az előbbi kínos helyzetről.

- Nagyon helyes, Sir Chester. Mit javasol?

- Egy fogócskát, úrnőm, a rókavadászathoz hasonlóan. Csak éppen ön lenne az elnyerhető díj.

Margery korholóan csóválta a fejét, s erre mindannyian nevetni kezdtek.

- Remélem, úgy értette, hogy a társaságomban eltöltött idő lenne a díj.

A lovag elvörösödött.

- Te-természetesen. Nem arra gondoltam, hogy...

Margery leintette.

- Értem, Sir Chester. Azt hiszem, a fogócska jó ötlet. A hölgyekkel elrejtőzünk a fák között. De ígérjék meg, hogy nem leskelődnek.

Sir Humphrey felállt.

- És hogyan kapjuk el önt, úrnőm? - kérdezte szégyenlősen mosolyogva.

- Hogyan? - Margery kicsit zavarba jött a kérdés hallatán.

- Ha meglátjuk, akkor nyertünk?

- Az túl egyszerű lenne. - Margery elővett egy csipkesálat, és az övébe dugta. - Az nyer, aki meg szerzi a sálat.

Az urak mind helyeslően bólogattak, egyedül Gareth állt felvont szemöldökkel. Talán egy fogócskát is túl veszélyesnek tartott?

- Azt viszont nem árulom el, hogy melyikünknél lesz a zálog - tette hozzá gyorsan.

Garethet még ez sem nyugtatta meg.

- Margery úrnő, esetleg a szolgálói körbejárhatnák az erdőt, hogy ellenőrizzék, nem bujkálnak-e idegenek a fák között.

Margery elfogadta a javaslatát, bár tudta, hogy ez nem fog jó fényt vetni rá az udvarban. A vendégei nyilván mindenről beszámolnak majd. Mit fog Henry király gondolni, ha elmesélik, hogy egy esetleges támadástól rettegve él? Talán megfosztják a szabadságától, és visszakéretik az udvarba.

Margery elküldte a szolgákat, majd kis idő múlva ő is elindult a hölgyekkel az erdő felé. Még mielőtt beértek volna a fák közé, visszafordult a férfiakhoz, akik türelmetlenül várták, hogy követhessék őket.

- Adjanak néhány percet, uraim. - Közben édesen mosolygott, és meglengette a sálat. - Kíváncsi vagyok, melyikük fogja megszerezni.

Aztán kedvesen odaintegetett az uraknak, és a hölgyekkel eltűntek a sűrű erdőben, ahol már a nap is csak halvány sugaraival érte el az ösvényt. Mikor meggyőződtek róla, hogy az urak már nem láthatják őket, felkapták a szoknyájukat, és futni kezdtek.

Margery izgatottan fordult az ikrekhez.

- Hölgyeim, ki szeretné a sálat?

- Maradjon önnél - mondta Anne, miközben már kezdett eltávolodni tőlük. - Úgyis öntől várják, hogy átadja.

- Rendben. - Margery egy töltésen kapaszkodott felfelé. - Jó szórakozást!

Margery hamarosan már csak a saját lélegzetvételét és a madarak csicsergését hallotta. Egyre gyorsabban szaladt, mert azt akarta, hogy utoljára kapják el.

Aztán meghallotta az urak nevetgélését, ahogy őt és a hölgyeket szólongatják az erdőben. A ruhájával nem törődve letérdelt egy vastag fa mögé, és lélegzetvisszafojtva várta a folytatást. Mikor végül elmentek mellette, hirtelen sikerélményt érzett. Néhány percig várt, míg újra felegyenesedett.

Kidugta a fejét a fa mögül, hogy meglesse az ellenfeleit, és ekkor megérezte, hogy valaki áll mögötte. Mielőtt még megfordulhatott volna, már el is kapták a derekát és betapasztották a száját.

- Én vagyok az - suttogta egy hang.

Margery felismerte Garethet, és megkönnyebbülten odabújt hozzá. Gareth elvette a kezét a szája elől, de nem engedte el.

- Gareth...

- Pssszt! Sir Humphrey mindjárt észreveszi.

Margery csendben hallgatta a faágak recsegését, és a fűszálak suhogását. De már régen nem a fogócskán járt az esze. Gareth szorosan átölelte, a karja a derekán nyugodott. Bár a szíve hevesen dobogni kezdett, nem engedhette meg magának, hogy megint a múltkorihoz hasonló dolog történhessen közöttük.

- Elment? - kérdezte halkan. Gareth erre levette róla a kezét.

- Azt hiszem, sikerült megmenekülnünk.

Margery most megfordult, és egyenesen a szemébe nézett. Gareth hamiskásan mosolygott, miközben a tekintete már lefelé kalandozott.

Margery mereven figyelte.

- Mit nézeget olyan behatóan, Sir Gareth?

- A zálogot az övében. - Gareth megint a szemébe nézett. - Vagy talán valami mást kellene néznem?

Margery érezte, hogy elpirul, és egyszerűen nem tudott mit mondani. Már megint ostobán viselkedett!

- Ez azt jelenti, hogy nyertem? - Gareth egy fának támaszkodott összekulcsolt kezekkel.

Margery láthatóan dühös volt, de átnyújtotta neki a sálat.

Gareth hangja most egészen ellágyult.

- Emlékszik arra, amikor utoljára fogócskáztunk?

- Emlékszem, hogy sokszor megkergettem az udvarban. Néhányszor meg nyertem is.

Gareth megint olyan furcsán mosolygott rá, ami mindig összezavarta.

- Ó, gondolom, ön ezt úgy látja, hogy ön engedett nyerni.

Gareth felvonta a szemöldökét.

- Én mégiscsak idősebb voltam önnél néhány évvel.

- Én viszont elég intelligens voltam.

Gareth erre hangosan felnevetett, Margery viszont gyorsan a szájára tette a kezét.

- Lehet, hogy Sir Humphrey még mindig a közelben van! - suttogta Margery.

Mindketten elhallgatták, az erdő hangjait fürkészték. Közben Margery rátámaszkodott Gareth vállára, ami kellemes melegséggel töltötte el. Gareth arcáról eltűnt az előbbi vidám tekintet, a szemei megint a szokásos vészjósló ingerültséget sugározták. Margery nem értette, mi fogta meg ennyire ebben a férfiban, mi az, ami folyton olyan érzelmeket vált ki belőle, amelyeket kénytelen letagadni.

Margery hirtelen elrántotta a kezét és odébb lépett. Körülnézett, de senkit sem látott. Ketten voltak a sűrű, sötét erdőben.

Lassan elindultak, s most Gareth szólalt meg, miközben mellette sétált.

- Utoljára a Wellespring kastély melletti erdőben fogócskáztunk, amíg a családjára vártunk.

Margery felsóhajtott.

- Emlékszem, mennyire rémült voltam akkor, de ugyanakkor biztonságban is éreztem magam. Nagyon nehéz felelevenítenem ezeket a perceket, mert még mindig bűntudatom van, ha arra gondolok, hogy mindeközben az apám haldoklott.

Gareth most maga is lelkiismeret-furdalást érzett.

- Ez érthető.

Közben egy, a sziklák között csordogáló patakhoz értek, amely felszínét a helyenként ráeső nap sugarai szikrázó fénnyel borították. A patak sekély volt, apró zátonyokkal, és a sziklafalról egy kis vízesésben folyt tovább. A fényes víztükör és a halk csobogás mindkettőjüket megnyugtatta.

Már közeledtek a tisztáshoz, s Margery egy halvány rózsaszín foltot pillantott meg a távolban. Megint lecsendesítette az érzelmeit, és közönyös kifejezést erőltetett magára.

- És még milyen játékokat játszottunk az erdőben?

De még mielőtt Gareth bármit is válaszolhatott volna, a rózsaszín foltból Cicely alakja bontakozott ki, aki lélekszakadva futott feléjük. Margery gyorsan kikapta a zálogot Gareth kezéből, és pajkosán a patak felé lökte őt. Gareth viszont elkapta a csuklóját, és Margery egy hangos sikoltással egyenesen rázuhant.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Gareth a patak szélén lévő sziklákra esett, Margery pedig a mellkasán landolt. Ráadásul mindketten csurom vizesek lettek. A testük teljesen egybeolvadt, Gareth minden porcikájában érezte az ébredező vágyat.

Margery vizes hajfürtjei az arcába hullottak, néhány tincs a szájába lógott. Gareth vigyorogva az oldalára pördítette Margeryt, aki így fejjel a patakba gurult. Margery négykézláb állva, köpködve és zihálva mászott ki a vízből.

Gareth hahotázni kezdett. A nagy nevetéstől az egész mellkasa rázkódott, de nem tudott uralkodni hirtelen támadt jókedvén. Az egyébként fejedelmien elegáns, tökéletes Margery Welles most katasztrofálisan nézett ki.

Lady Cicely felbukkant mellettük, kezében győzelemittasan lóbálva egy sálat. A herceg két fia szorosan a nyomában volt, és a fák közé kergették a lányt.

Gareth lassan feltápászkodott átázott ruhájában. Aztán Margery felé nyújtotta a kezét, hogy kisegítse a partra, de ő keményen ellökte magától, és egyedül kászálódott kifelé.

- Remélem, rájött - mondta, miközben leroskadt a fűbe - hogy egy úriember nem nevetne ezen a helyzeten.

- Sosem állítottam, hogy úriember lennék - Gareth igyekezett komolyan beszélni, de a szája szeglete még mindig rángatózott, hiába próbálta legyűrni kacagását.

Leült Margery mellé, és elkezdte kicsavarni a vizet az ingujjából. Látta Margeryn, hogy ő is nehezen állja meg, hogy ne nevessen saját magán. Gareth nem is merte megemlíteni neki, hogy az arca csupa sár, a hajában pedig egy falevél lóg.

Margery szipogva törölgette az arcát.

- Mégis viselkedhetett volna úriemberként, még ha nehezére is esik, és nem kellett volna magával rántania.

Mikor meglátta a rengeteg sarat a ruhája ujján, felnyögött.

- Ön is viselkedhetett volna úrinő módjára, és nem kellett volna a patakba löknie.

Margery megrántotta a vállát, és becsukta a szemét, hátradőlt, hogy a nap sugarait élvezhesse.

- Egyszerűen csak megijedtem, amikor megláttam, hogy Cicely mennyire komolyan veszi a játékot, és segíteni akartam neki.

Gareth közben kényelmesen elheveredett a füvön, és Margery vizes, sáros ruháját nézegette. A halványsárga szövet teljesen rátapadt karcsú alakjára, és láttatni engedte formás domborulatait. Gareth érezte, hogy a nemi vágy egyre jobban elhatalmasodik rajta.

Egész közel hajolt Margeryhez. Csak egy apró ruhadarabot kellene levennie róla, és hagyni, hogy megtörténjen, ami előbb vagy utóbb úgyis meg fog történni. Ezzel véget is érne köztük ez az ostoba civakodás, és elvehetne végre Margeryt. Tudta, hogy Margery is ugyanúgy kívánja őt. Vajon mit tenne, ha lenyalogatná a langyos vízcseppeket a bőréről?

Margery felvonta a szemöldökét.

- Gareth, mit csinál?

Margery még mindig nem bízott benne. Pedig neki kellett meghoznia a döntést, hogy a bátyjai se ellenkezhessenek.

- Bocsásson meg, úrnőm. Néha megfeledkezem róla, hogy én csak egy fizetett szolga vagyok.

- Ne mondja ezt - Margery suttogva beszélt, és komolyan nézett rá. - Hiszen barátok vagyunk.

- Még azok után is, ami tegnap történt? Margery nem válaszolt, Gareth pedig igyekezett árulkodó jelek után kutatni az arcán.

- Legalább annyira az én hibám is volt, mint az öné - mondta végül halkan Margery. - ön csak megpróbált megvigasztalni. Teljesen össze voltam zavarodva a kérőim és az egyre sürgetőbb férjválasztásom miatt.

- Azt hiszem, ennél többről van szó. Mi az a keserű fájdalom, amit eltitkol előlem?

Gareth finoman elsimította az arcába hullott hajtincseket. Margery szemei megteltek könnyel.

- Mondja el - suttogta Gareth. Közben egyik kezével megsimogatta Margery arcát, és gyengéden letörölte a kicsorduló könnycseppjeit. Margery lehunyta a szemét, remegő száját harapdálta és keserves sírásra fakadt. Gareth nézte ezt a gyönyörű arcocskát, amely most iszonyú szomorúnak tűnt, és ő is fájdalmas sajgást érzett a mellkasában.

Aztán újra úrrá lett rajta a méreg, s ettől megkönnyebbült. Sem Margery szavaiban, sem a tetteiben nem bízhatott. Talán most is csak azért sírt, hogy levegye a lábáról.

Margery elfordult tőle, és felállt.

- Ideje, hogy visszamenjünk a többiekhez. - Közben megpróbálta felemélni a szoknyája alját. - Istenem, milyen nehéz.

Gareth is felegyenesedett, és követte őt.

Mikor elérték a tisztást, ahol rajtuk kívül már mindenki ott gyülekezett, Margery távolabb húzódott Garethtől. A társaság elhallgatott, amint meglátták őket, és minden szempár rájuk tapadt.

- Semmi bajom - mondta Margery. - Beleestem a patakba, Sir Gareth pedig kimentett.

Margery jól játszotta a szerepét, méltóságteljesen lépkedett a tisztáson. A kérői mind köré csoportosultak, s igyekeztek a segítségére lenni.

Lady Cicely odament Garethez egy takaróval a kezében, és bocsánatkérően mosolygott rá.

- Sir Gareth, kérem, fogadja el a bocsánatkérésemet. Annyira nyerni szerettem volna, hogy nem is gondoltam az esetleges következményekre.

Gareth magára terítette a takarót.

- Nincs miért bocsánatot kérnie. És, sikerült nyernie?

- Lord Shaw végül elkapott - mondta Cicely, s közben kissé elpirult szeplős arcocskája.

Gareth újra Margery felé fordult, s azon töprengett, vajon mi közé Peter Fitzwilliamnek a titkaihoz.

A másnap reggeli misén Margery rögtön észrevette, hogy Gareth hiányzik. Már majdnem a reggeli étkezésnek is vége volt, mikor Gareth végül megjelent a nagyteremben. Már megint az a bőrzeke volt rajta, amiben edzeni szokott, ezúttal azonban nem viselt inget. Izmos karja egész lebarnult a napon. Bár a kezébe leginkább egy fegyver illet, most különböző színű vadvirágokat hozott. Közben a csokor egy részét kihullatta a kezéből.

Margery meglépetten dőlt hátra, mikor Gareth a virágokkal elárasztotta az asztalát. A serlegébe, a tányérjára és az ölébe is jutott belőlük.

- Nem ezeket a virágokat láttam a tisztáson, ahol tegnap ebédeltünk? - Margery egészen elérzékenyült, de igyekezett nem kimutatni az érzelmeit.

- De igen, úrnőm. El kellett hoznom őket önnek. Bár bevallom, nem emlékeztem pontosan, hogy hol láttam őket, ezért át kellett kutatnom a tisztás környékét. Elnézést a késésért.

Margery hallotta a kérői zúgolódását, egy részük szórakozottam, míg mások megvetően figyelték az eseményeket.

- Köszönöm az ajándékát - mondta udvarias mosollyal.

Gareth leült a főasztal végébe, s Margery dühösen figyelte, ahogy három kacarászó szolgálólány egyből mellette termett, hogy kiszolgálja.

Mielőtt végeztek volna az étkezéssel, Margery magához kérette az egyik szolgáját, és megüzentette vele Garethnek, hogy a varrószobában várja őt. Ideje volt, hogy végre beváltsa az ígéretét.

Margery éppen az egyik asztalnál ülve dolgozott egy ruhán, mikor Gareth megérkezett. A többi asztalon is ruhaanyagok hevertek, melyekből a kastély szolgálóinak és katonáinak készítettek öltözéket.

A varrónők hirtelen abbahagyták a munkát, és mind Garethet bámulták. Margery igyekezett elhitetni magával, hogy nem csodálatukban tették, hanem egyszerűen csak meglepődtek, hogy egy férfi lépettbe a varrószobába.

- Ethel - Margery az egyik varrónőhöz fordult. - Sir Gareth útban Franciaországból elvesztette az útiládáját, és én felajánlottam neki, hogy ellátom egy pár új ruhával. Lenne szíves levenni a méreteit?

Ethel középkorú, őszülő hajú nő volt. Az egész napos hajlongástól egész görnyedt volt a tartása. A munkáját láthatóan fürgén végezte.

- Igen, úrnőm, felruházzuk az urat. Menjen csak nyugodtan a dolgára.

- Szeretnék segíteni a színek kiválasztásában és a...

De Ethel a szavába vágott:

- Nem jó, ha egy hölgy is jelen van, amíg megvitatjuk a dolgot.

Margery látta Gareth ideges tekintetét, mikor még két másik varrónő is odalépett hozzá, és tanulmányozni kezdte. De nem tehetett semmit, így elhagyta a szobát. Mivel azonban senki sem volt rajta kívül a folyosón, kíváncsian bekukucskált a szobába. A nők különböző színű szövetdarabokat mutogattak Garethnek. Magában azt gondolta, hogy akármilyen ruhát is viseljen Gareth, mindenképpen jóképű volt.

Ekkor hirtelen egy kéz befogta a száját. Margery sikítani próbált, de az ismeretlen férfi hátrafelé rángatta. Margery ellenállt, beakasztotta a padlódeszkába a cipősarkát. Iszonyú pánik lett úrrá rajta, kétségbeesetten hadonászott a levegőben valami fogódzó után. A férfi becipelte a szomszédos mellékhelyiségbe, és becsukta az ajtót. Mikor végre eleresztette, és Margery feléje fordult, akkor ismerte fel Sir Humphrey Townsendet. A lord vigyorogva nézett rá.

- Mit jelentsen ez? - Margery a falnak támaszkodott, és magyarázatot követelt a történtekre.

Sir Humphrey vállat vont.

- Nem akartam bántani, Margery úrnő. Én sosem lehetek önnel kettesben, miközben Beaumont folyton ön körül sündörög. Szeretném tudni, hogy csinálja?

- Nem akar elrabolni, ugye? - Margery még mindig sokkos állapotban volt.

- Természetesen nem. Csak egy kis időt kérek öntől, hogy meggyőzhessem róla, én lennék a tökéletes férj az ön számára.

Margery nem tudta, hogy elnevesse magát, vagy megüsse Sir Humphreyt.

- Úgy gondolja a mellékhelyiség elég romantikus egy ilyen alkalomra? Már a bűz is... - Margery hirtelen félbehagyta a mondatot, mert felkavarodott a gyomra. Igyekezett elkerülni a tekintetével a fal mellett tátongó két lyukat.

Sir Humphrey is körbenézett és zavarba jött a felismeréstől.

- Azt hiszem, nem a legjobb helyet választottam.

- Nem, valóban nem. És ráadásul, amilyen módon idecipelt...- Margery mély lélegzetet vett, hogy lecsillapítsa az ingerültségét, mert tudta, hogy nem szabad feldühítenie a lovagot.

Sir Humphrey közelebb lépett hozzá. Nem volt túl magas férfi, de annál izmosabb és határozottabb volt. Behízelgően mosolygott rá.

- Most már érzi, hogy mennyire felkorbácsolta a bennem szunnyadó szenvedélyt?

Sir Humphrey megsimogatta a karját, Margery viszont még inkább a falhoz húzódott, hogy elszabaduljon tőle. Megint úrrá lett rajta a félelem. Talán így próbálta kompromittálni a férfi?

Épp mikor a lovag még közelebb lépett hozzá, és Margery már majdnem megütötte, az ajtó kivágódott.

Gareth állt ott csípőre tett kézzel, és olyan fagyos tekintettel, amilyet Margery még sosem látott. Margery megkönnyebbülten felsóhajtott, de egyben meg is ijedt az esetleges következmények miatt. Nem akarta, hogy bárkinek is bántódása essen.

- Townsend - szólt Gareth - velem kívánt beszélni? Láttam, hogy a varrószoba előtt őgyelgett.

Sir Humphrey arcát vörös és fehér foltok tarkították.

- Beaumont, menjen el, amíg megteheti.

- Menjek el? - Gareth Margeryhez fordult. - Úrnőm, Ethel szeretne beszélni önnel. Úgy tűnik, én nem tudom kiválasztani a megfelelő színeket a ruháimhoz. Kérem, ne felejtse el majd tudatni velem az árat.

- Természetesen. Máris megyek - mondta sietve Margery.

Aztán úgy menekült ki a helyiségből, hogy szándékosan kerülte Sir Humphrey tekintetét. Tudta, hogy a lehető legtávolabbra kellene most futnia, de kíváncsi volt, hogyan kezeli Gareth a helyzetet. Nem az a fajta ember volt, aki képes lenne uralkodni az indulatain, vagy a maga hasznára tudna fordítani egy kellemetlen szituációt. Ugyanakkor mégiscsak lenyűgözte, milyen jól játszotta a kérőjét, miközben a testőre volt. Margery elrejtőzött az ajtónyílásban, ahol nem láthatták.

- Beaumont, nem kellett volna közbeavatkoznia. - Sir Humphrey gunyoros hangon beszélt. - Én is csak azt tettem, amit mindnyájan próbálunk megtenni. Különösen ön, a maga szegényes módján.

Margery azt hitte, hogy Gareth megvédi magát, ehelyett azonban hangosan felnevetett.

- De én legalább finomabban csinálom, Townsend. Tudatlanságában ön észre sem vette, mennyire megrémisztette Margeryt, s ezzel is az én malmomra hajtotta a vizet.

Margery már kezdte megbánni, hogy kihallgatta a beszélgetésüket. Gareth hangja most nagyon furcsán csengett, egyszerre volt szórakozott és rendkívül kimért. De azzal nyugtatta magát, hogy ez is része volt a színjátéknak. Ha csak a pénzéért udvarolna neki, már számtalanszor kompromittálhatta volna, mégsem tette.

- Ezt még nagyon megbánja, Beaumont - mondta Sir Humphrey.

- Valóban? Ön nyilvánvalóan próbára kívánja tenni a tudását velem szemben. Óhajtja, hogy megnevezzek egy időpontot? - Gareth hangja egyre fagyosabb volt.

A lovag habozás nélkül rávágta:

- Igen. Bár megértem, ha úgy érzi, nem tud megfelelni a kihívásnak.

Margery nem hitt a fülének. Lélegzetvisszafojtva figyelte a párbeszédet, miközben azon gondolkozott, milyen ostobák tudnak lenni a férfiak.

- Készen állok a megmérettetésre. Holnap, egy órával napkelte után várom a bajvívótéren.

Margery karja teljesen libabőrös lett, de gyorsan végigrohant a folyosón, nehogy észrevegyék.

Gareth a délelőtt hátralévő részét edzéssel töltötte. Á bajvívótéren katonák tucatjai gyakorolták a különböző harci fortélyokat. Mindenkiről patakokban folyt a verejték, és hangos nyögések jelezték a kimerültségüket.

A férfiak világában mindennek megvolt a maga értelme. A kastélyban viszont, ahol Margery irányította az eseményeket, Gareth elveszettnek érezte magát. Ma reggel is kultúráltan igyekezett megoldani azt a kínos helyzetet, mégis azzal végződött a dolog, hogy kihívta párbajra Townsendet. Tudta, hogy ezzel a cselekedetével kiábrándította Margeryt.

De miért kellene ezzel foglalkoznia? Margery testőrnek bérelte fel, s ő meg is védte. Sosem lesz az a fajta ember, akit Margery akar, de pontosan ő az a férfi, akit kíván. És ez volt a lényeg. A tervei kezdtek valóra válni: Margery napról napra egyre jobban függött tőle.

Miközben Gareth kardozott, tudta, hogy Humphrey Townsend egy percre sem vette le róla a szemét. Azzal próbálta megfélemlíteni, hogy könnyedén megverte szegény Lord Chadwicket, aki nem éppen a harci jártasságáról volt híres.

Gareth viszont oda se figyelt Townsendre. Most, hogy megállapodtak egy időpontban, már nem érdekelte, hogy mit mond vagy mit tesz. Mégis, kissé kellemetlenül érezte magát, bár azt nem értette, hogy miért.

Rendesen végezte a munkáját, hiszen Margery sértetlen volt. Akkor még miért érdekelné, hogy mit gondol most róla? Bár Townsend váratlan támadása biztosan megijesztette, úgy folytatta a napi teendőit, mintha mi sem történt volna. Most éppen a falusi törvényszolgával találkozott, hogy megbeszélje vele a közelgő betakarítás körüli elintéznivalókat. Margery határozottan az a fajta nő volt, aki mindig teljesítette a kötelességét. Ez legalább egy tiszteletreméltó tulajdonság volt benne.

Aznap Margery korán szeretett volna nyugovóra térni. A vacsora alatt kerülte Sir Humphrey tekintetét, mert már a sunyi, hízelgő nézése is megborzongatta. Mintha a férfi tudott volna a titkairól. Talán emiatt viselkedett vele olyan rámenősen?

Sir Humphrey és Gareth kora reggel találkoznak a bajvívótéren, és lehet, hogy valamelyikük súlyosan megsebesül. Margery csak erre tudott gondolni. Próbálta elhitetni magával, hogy csupán a testőre épsége miatt aggódott, de ennél többről volt szó. Bár saját maga számára is nevetségesnek tűnt, Margery mégis számított Garethre. Majd ha kiválasztotta a férjét, ő is visszatérhet a saját megszokott kerékvágásába.

Jobb lesz ez így. Gareth akárhányszor megérintette, mindig életre keltette mélyen eltemetett, szenvedélyes érzelmeit. Pedig megígérte magának, hogy többé nem teszi ki magát e kockázatos játéknak, hanem nyugodt, kiegyensúlyozott életet fog élni.

Gareth vészjósló tekintete folyton a rá leselkedő veszélyre emlékeztette. Ő még akkor is bátran szembeszállt az ellenfelével, ha tudta, hogy akár bele is halhat az összecsapásba. Vagy talán olyannyira

öntelt volt, hogy azt hitte, senki sem győzheti le. Túlságosan határozott és magabiztos volt, s ezek a tulajdonságai óvatosságra intették Margeryt.

Margery elbúcsúzott az ikrektől, Anne és Cicely érdeklődő tekintettel néztek utána. Aztán a kandalló mellett meglátta Garethet, aki hátrakulcsolt kezekkel járkált fel-alá. Gareth szokás szerint magabiztosan lépkedett, bár a szemei elárulták, hogy valamin mélyen eltöprengett. Mikor meglátta Margeryt, elindult feléje, de Margery elutasítóan megrázta a fejét. Ha elkezdenének a holnapi párbajról beszélni, Gareth rögtön megérezné rajta, hogy aggódik miatta. Ekkora hatalmat pedig nem adhat éppen ő a kezébe.

Ekkor a nagyterem ajtaja hirtelen kivágódott.

- Margery úrnő! - Az egyik katona állt a bej aratnál. - Megérkeztek a királynő udvari énekesei, hallottam, hogy a kapu előtt dalolásznak. Beengedjem őket?

Margery igyekezett jókedvet erőltetni magára, . Mert Anne és Cicely egyből izgatottan indultak az udvar felé, és őt is magukkal vitték. A levegő még mindig kellemesen meleg volt, a sötét égbolton számtalan fényes csillag ragyogott. Az énekesek egy pillanatra elhallgatták, aztán újabb dalba kezdtek.

Mikor a kapukat kitárták, az emberek örömmel siettek a kedves vendégek elé, hogy üdvözöljék őket. Margery a vártorony melletti árnyas ösvényen álldogált.

Egy férfi lépett mellé, a fáklyafény megvilágította szőke haját. Gareth volt az.

- Jól érzi magát? - kérdezte közömbösen Gareth.

- Igen, jól vagyok - Margery feszülten mosolygott.

Más egyszerűen nem is jutott az eszébe. Nagyon nehéz volt legyűrnie azt az izgalmat, ami máris úrrá lett rajta, amint kettesben voltak Garethel. Csak azért imádkozott magában, hogy nehogy valaki meglássa őket így, a sötétben ácsorogva. Mégsem akart elmenni.

- Feltételezem, hogy hallott már a holnap reggeli párbajomról Sir Humphreyvel?

- Nem kellett volna ekkora veszélynek kitennie magát miattam - szólt lágyan Margery.

- Veszélynek?

Gareth arrogáns válasza nevetésre késztette Margeryt.

- Townsend nem jelent veszélyt rám. Tanulmányoztam a módszereit: túl forrófejű, és főleg túlzottan magabiztos. Le fogom győzni.

Margery összerezzent a hirtelen támadt, hűvös szellőtől. A falnak támaszkodva nézett Garethre.

- Nem lehet, hogy ön is túl elbizakodott? Gareth elmosolyodott.

- Nem túlságosan. Egyszerűen csak tudom, hogy legyőzöm.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Gareth még jóval éjfél után is éberen hevert az ágyában, és üresen bámulta a mennyezetet. Nyugtalannak érezte magát, mert túl sok idegen vette körül, és ráadásul meg kellett játszania magát.

Annyira várta a másnapi kihívást, hogy egyszerűen nem tudott aludni. Bárcsak Margery egyik bátyjával küzdhetett volna, akkor keserűsége és a dühe megháromszorozná az erejét. Mikor Margery férjéül válassza majd, tudni fogják, hogy hiába áskálódtak ellene.

Az értelmetlen látomása még mindig gyötörte. Még mindig nem tudott rájönni, ki lehetett az a homályos férfialak Margery mögött a lovon. De előbb-utóbb úgyis kiderül. Biztos volt benne, hogy meg tudja védeni Margeryt, bármilyen veszély is leselkedjen rá.

Margery Anne és Cicely társaságában hagyta el a kápolnát a reggeli istentisztelet után. Az nap különösen szürkének és felhősnek ígérkezett. De a lelkére is sötét árnyak telepedtek. Gyűlölte, ha érte küzdöttek a férfiak. A férjének ennél tapintatosabbnak kell majd lennie, olyannak, aki képes átsiklani a hasonló esztelen versengések felett.

- Margery, - szólt Cicely - kérem, változtassa meg a döntését. Nem kell végignéznie a párbajt.

- Hawksbury az én kastélyom, ezért mindenben részt kell vennem, ami itt történik. - Margery szigorúan nézett egyik ikerről a másikra. - Ha nem vagyok jelen, mikor megvívnak egymással, talán meg is halhat valamelyikük.

- Nem feltétlenül...- kezdte volna Cicely.

Margery érezte, hogy éles fájdalom hasít a szívébe. Hogyan tudja majd megállni, hogy ne rezzenjen össze minden egyes kardcsapásra, amit Sir Humphrey mér Garethre? Mi lesz, ha Gareth mégsem olyan ügyes, mint amilyennek hiszi magát?

A bajvívótér rendszerint a katonák és a lovagok élénk harsogásaitól és a fegyverek csörömpölésétől visszhangzóit. Ma reggel viszont hátborzongató csend uralta a terepet, mintha a közelgő összecsapás mindenkit gyászos hangulatra intett volna. A férfiak kis csoportokban álldogáltak és halkan beszélgettek. A szél is feltámadt, és sűrű porfelhőt kavart a téren. Garethnek és Sir Humphreynek viszont nyoma sem volt.

Sir Wallace jött oda hozzájuk, zord kifejezéssel az arcán.

- Margery úrnő, nem kellene itt lennie.

- Itt akarok lenni. - Margery nyugodt, határozott hangon válaszolt.

- Ez olyan, mint mikor két fiú összekap valamin. Biztos vagyok benne, hogy...

- Két fiú, akik gyűlölik egymást, és kardpárbajt vívnak. Sir Wallace, hozasson nekünk egy padot az apródokkal. Nem megyünk sehova.

Sir Wallace tudomásul vette a döntését, udvariasan Margery felé biccentett, és a dolgára indult.

Már többen is gyülekeztek a téren, mikor végre Gareth is felbukkant. Nem viselt teljes páncélzatot, csak egy lemezeit páncéling védte a mellkasát és a hátát, a bal karjában pedig egy pajzsot tartott. Még ha észre is vette Margeryt, nem nézett feléje.

Hamarosan Sir Humphrey is megérkezett. Ő semmilyen páncélt nem viselt, mintha Gareth el sem érhetné a kardjával. Peckesen lépkedett, és a barátaival nevetgélt. Gareth egyedül álldogált a bajvívótér közepén, a tekintete nyugodtnak, de ébernek tűnt. Látszott, hogy minden erejét az ellenfelére összpontosította, s ez rémülettel töltötte el Margeryt.

Nem akarhatja megölni Sir Humphreyt. Már az is elég szomorú volt, hogy miatta csapnak össze, azt viszont mindenképpen meg kellett akadályoznia, hogy bármelyiküknek is komolyabb baja eshessen.

Sir Wallace középre sétált, így Sir Humphrey is otthagyta vidám társaságát. A három férfi csendben beszélgetett, de a szél messzire vitte a szavaikat. Sir Wallace éppen a szabályokat ismertette. Margery hallotta, mikor azt javasolta, hogy tompa kardokkal vívjanak, s ettől kicsit megnyugodott.

Aztán Sir Wallace a két küzdő fél vállára tette a kezét, elmosolyodott, és hangosan így szólt:

- A nézők megnyugtatására közlöm, hogy ez csak egy gyakorló tréning lesz, nem pedig egy vérre menő, halálos küzdelem.

Margery füttyögést és sziszegéseket hallott, de mikor szigorú tekintetével a hangoskodó férfiak felé fordult, rögtön elcsendesedtek.

- Sir Humphrey, szüksége lesz páncélra - mondta Sir Wallace.

A lovag magában morgolódott, de hagyta, hogy ráadják a védőruházatot.

- Amikor valamelyikük úgy érzi, hogy elég volt, kézfenntartással jelezzen, hacsak el nem ájul.

A tömeg harsány kacagásban tört ki Sir Wallace csipkelődő megjegyzése hallatán.

- Szünet nincs. Van kérdésük?

Gareth és Sir Humphrey viszont már egymást figyelték, mindketten kellő magbiztonságról téve tanúbizonyságot. Mikor Sir Wallace hátralépett, felemelték a kardjukat, és meghajlással jelezték a küzdelem kezdetét. Bár Gareth volt a magasabb kettőjük közül, Sir Humphrey viszont vállasabb volt.

A tömeg közbekiabálásai nyugtalanították Margeryt, de igyekezett összeszedni magát, és a küzdelemre koncentrálni. A két férfin látszott, hogy gyakorlott kardvívók. Először Sir Humphrey támadott, de Gareth könnyedén elhárította a csapását.

Egy darabig egyenlően küzdöttek, próbálták ki204

fárasztani egymást. Margery közben olyannyira megnyugodott, hogy a csata helyett már csak Garethet figyelte. Szépen kidolgozott izmai elég erősnek tűntek ahhoz, hogy bármilyen támadást visszaverjenek.

Margery egészen kimelegedett a hűvös idő ellenére. Nem szabadna Garethet bámulnia, még akkor sem, ha mások is ezt tették, hiszen lenyűgöző volt a tudása. Ugyanakkor, miközben fizikai erejét csodálta, akaratlanul is arra gondolt, hogy...

Margery keményen az ajkába harapott, hogy elűzze bűnös gondolatait. Az arca már lángolt, a tenyere izzadt. Pedig megígérte magának, hogy többé nem fogja odaadni magát egyetlen férfinak sem. Akkor miért gondolt mégis folyton erre, mikor Garethre nézett? Peter eszébe se jutott.

A szeme sarkából figyelte, vajon az ikrek észrevettek-e valamit a furcsa viselkedéséből. Cicely feszülten figyelte az összecsapást, közben néha eltakarta a szemét ijedtében, Anne viszont szinte közönyösen követte az eseményeket.

Sir Humphrey most győzelemittas tekintettel oldalra perdült, majd lesújtott Gareth bal karjára, épp a páncélja fölött. Margery olyan fájdalmasan szisszent fel, mintha őt érte volna a csapás. Ösztönösen az erszénye után nyúlt, és szorosan megmarkolta a benne lévő kristálykövet.

Gareth alig érezte a vágást. Mikor Townsend a feje felé suhintott, gyorsan behúzta a nyakát, aztán megfordult, és a hátára csapott. Bár Townsend láthatóan megérezte az ütést, ennek ellenére rendületlenül küzdött tovább. A kardjuk a markolatuknál összeért, így egészen közel kerültek egymáshoz.

Townsend gunyorosan vigyorgott.

- Még ez az életlen kard is megsebezheti a csinos arcocskáját, Beaumont.

Gareth eltolta őt magától, aztán olyan lendülettel támadt rá, hogy Townsend zihálva kapkodott levegő után. Megint szemtől szemben álltak egymással, s bár Gareth igyekezett távolabbra kerülni tőle, Townsend nem engedte.

- Szegény Beaumont! - Townsend színlelt szánalommal beszélt. - Mindegy, hogy most nyer vagy veszít, Margery nemsokára úgyis az enyém lesz.

Gareth próbálta elhitetni magával, hogy Townsend kérkedése nem lehet hatással rá, de máris elvesztette a józanságát, ahogy elképzelte Margeryt valaki másnak a karjaiban. Hatalmas erővel lökte el magától Townsendet, s mielőtt még összeszedhette volna magát, úgy fejbe vágta a páncéljával, hogy Townsend elesett és eszméletlenül terült el a földön.

A bajvívótéren halálos csend honolt, még a madárak sem csicseregtek. Gareth felegyenesedett, és a néma tömegre nézett. Erősnek és magányosnak érezte magát. Képes lett volna a többiekkel is megküzdeni, hogy bebizonyítsa ittlétének jogosságát. Keményem megmarkolta a kardját, és várta az elutasításukat.

Margery felkelt a padról.

- Bravó, Sir Gareth! Kedves vendégeim, ideje megreggeliznünk.

Aztán a hölgyekkel elvonultak.

A férfiak dühösen néztek Garethre, de siettek, nehogy lemaradjanak imádott úrnőjük mögött. Gareth leengedte a kardját, és Townsend mozdulatlan testét bámulta.

Desmond egy vödör vízzel a kezében jött oda hozzá. Az arcán elégedett vigyor ült.

- Most aztán megmutattad nekik a kardforgatás művészetét.

Gareth vállat vont.

- Szeretem másokkal is megosztani a tudásomat.

- Most viccelsz? - Desmond tettetett döbbenettel nézett rá.

- Nem, ez az igazság.

- Mit mondott neked, mielőtt lecsaptál rá? - Valami nagyon ízléstelen dolgot a Margeryvel kapcsolatos szándékairól.

- Értem. - Desmond bólintott. - Talán jobb, ha elmész, mielőtt életre keltem.

- Miért? Ha folytatni akarja a küzdelmet, készséggel teszek eleget a kérésének. De akkor nem ezekkel a gyerekes fegyverekkel fogunk összecsapni.

- Margery úrnő nem szeretné, ha megölnétek egymást. Menj reggelizni, én majd feltakarítok utánatok.

Margery szándékosan nem nézett az ajtó felé, miközben izgatottan várta, hogy Gareth belépjen.

A kérők egy része némán evett, a többiek hevesen vitatkoztak a küzdelemről. Végre egyszer nem vele foglalkoztak, aminek Margery különösen örült.

Most gond nélkül megfigyelhette a férfiakat, és a viselkedésükből sok mindenre következtethetett. A lehetséges férjjelöltjeinek listája napról napra rövidebb lett. Lord Shaw Wharton, a herceg egyik fia kifejezetten szelíd természetűnek tűnt. Bár a fivérével civakodott, de nem akarta másokra erőltetni a véleményét. Nem volt sokkal magasabb Margerynél, de az arca és a modora kellemes benyomást keltett.

Aztán lehordta magát, mert eszébe jutott, hogy az ikreknek azt mondta, a külső megjelenés nem fontos számára.

Miért olyan nehéz egy tisztességes férjet találni?

Közben Gareth is megjelent. Leült a főasztal végében, egyből a fatányérja fölé hajolt, és olyan mohón kezdte falni az ételt, mintha már hetek óta nem evett volna. A férfiak kellemetlen tekintetéről tudomást sem vett.

Margery felsóhajtott, örült, hogy nem esett bántódása. Ugyanakkor remélte, hogy Sir Humphrey is gyorsan felépül a sérüléséből. Talán ezek után el is hagyja a kastélyt, s így sikerül egy gondtól megszabadulnia.

A fő problémája viszont még mindig ott lebegett a szeme előtt. Bárcsak megakadályozhatná a bátyjai látogatását, de ezt mégsem utasíthatta el.

És könnyen lehet, hogy Peter Fitzwilliam is velük jön. Hogyan nézzen szembe a volt szeretőjével a bátyjai jelenlétében? Ők biztosan rögtön megsejtik majd, hogy valami nincs rendben. Már attól is felkavarodott a gyomra, ha arra gondolt, hogy be kell csapnia őket.

Tehát meg kell találnia a megfelelő férfit, még mielőtt Peter és a bátyjai megérkeznek.

Mikor Gareth végre hajlandó volt ránézni, Margery észrevette, hogy az arcát horzsolások borították. Erről majd később gondoskodik. Most azonban azt kell tennie, amire megesküdött, hogy sosem teszi meg: szüksége volt Gareth tudására a kérőivel kapcsolatban. Egyre sürgetőbbé vált ugyanis, hogy férjet találjon. Odasétált hát hozzá, és leült mellé a padra. A többiektől legalább egy félasztalnyi távolság választotta el őket.

Gareth kezében félúton megállt a kanál, mikor Margery odahajolt hozzá. Lassan lenyelte a falatot, aztán várakozó tekintettel nézett Margeryre.

Margery mosolyogni próbált, de közben idegesen harapdálta a szája szélét, és gyanakodva nézett körbe. Úgy tűnt, senki sem figyel rájuk.

- Gareth, emlékszik arra, amikor azt mondtam, hogy nincs szükségem a segítségére a férjkeresésben?

Gareth érdeklődve vonta fel a szemöldökét és rábólintott.

- Elismerem, hogy tévedtem.

- Akkor most nem a párbajról akar beszélni, ugye?

- Nem, bár természetesen nem szabadott volna hagynia, hogy idáig fajuljanak a dolgok.

- Biztos vagyok benne, hogy a jövendő férje nem fogja engedni, hogy ilyesmi megtörténhessen.

- Így van. - Margery érezte a gunyorosságot Gareth hangjában, de nem foglalkozott vele. - Az én férjem kerülni fogja a hasonló veszélyes megmérettetéseket. Ennél egyszerűbben is el lehet rendezni a nézeteltéréseket - közben Garethre pillantott. - Persze ezzel nem akarom lebecsülni a módszereit.

Gareth olyan kedvesen mosolygott, hogy Margery teljesen ellágyult tőle.

- Nem veszem sértésnek. Mindent meg kell tennem a biztonsága érdekében. Nos, mit tehetek még önért?

Margery hirtelen mindent elfelejtett, amit kérdezni akart, annyira elmerült Gareth tekintetében. Nézte, ahogy megrágja az ételt, és aztán ránéz. Gareth arányló szemeinek egyszerűen nem lehetett ellenállni.

- Margery?

- Ja, igen. - Margery zavarba jött, nem értette, miért viselkedik így. - Lord Shaw Whartonnal kapcsolatban lenne egy-két kérdésem. Mivel ő a herceg fia, feltételezem, hogy sok időt tölt az udvarban?

Gareth elgondolkodva nézett rá, amíg lenyelte a falatot.

- Inkább a két bátyja foglalkozik a család üzleti ügyeivel. Lord Shaw tulajdonképpen nagyon ritkán megy velük.

- Ó. - Margery egy kicsit elcsüggedt a hallottak után. Ráadásul, Gareth combja hozzáért az övéhez, ami még inkább feszélyezte. Miről is volt szó az előbb? Ja, igen, Lord Shaw. - Én gyakran láttam őt az udvarban.

- Igen, mert feleséget keres. Olyan asszonyra vágyik, aki legalább annyira szereti a vidéki életet, mint ő maga.

- Ezt ő mondta önnek? - Margery egyre kilátástalanabbnak ítélte meg a helyzetet.

Gareth megérintette a karjával, miközben megtörölte a száját.

- Igen. És azért is szüksége van egy feleségre, mert van egy fia.

- Fia? Ezek szerint már volt házas? Pedig olyan fiatalnak látszik.

- Nem, még nem volt házas. - Gareth összekulcsolta a karjait, és az asztalra könyökölt. Ahogy Margery felé fordult, a válluk összeért.

Margeryt szinte megbabonázta a nézése, beletelt egy-két másodpercbe, mire meg tudott szólalni.

- Még nem volt házas? Ezek szerint a fiú...

- A fiú nem tehet az apja hibáiról.

Margery érezte, hogy elönti a méreg. Senki sem tette szóvá, hogy Lord Shawnak van egy házasságon kívül született gyermeke. Valószínűleg meg is veregették a hátát, amiért magához vette a fiút. És mi a helyzet az anyával? Foglalkozott vele valaki?

Nem, szegény lánynak egész hátralévő életében szégyenkeznie kell, míg Lord Shaw kedvére szórakozhat. Margery belegondolt, hogy ő is hasonló sorsra jutott volna, ha teherbe esik. Ki tudja, hány törvénytelen gyereket hozna haza még Lord Shaw, ha összekötné vele az életét!

Margery dühösen összerezzent az élet igazságtalansága miatt. A nőket megvetették azért, amit a férfiak nyíltan megtehettek. Talán a vendégei már mind ágyba vittek egy nőt. Ő is ágyba bújt egy férfival, és mi lett belőle? Kétségbeesés, önutálat, bűntudat. Fogadni mert volna, hogy Lord Shaw sosem élt át hasonló, fájdalmas érzelmeket, ahogy a bátyjai sem, pedig a házasságuk előtt ők is biztosan "mozgalmas" életet éltek.

Margery most leszámolt a bűntudatával.

Hirtelen felugrott a padról. Gareth gyorsan az asztal után kapott, mielőtt felborult volna. Margery az arcát figyelte, ami magán viselte a csata nyomait.

- Gareth, bizonyára még jó néhány horzsolást és sérülést szerzett. Gareth felállt.

- Ez igazán semmiség.

- Le kell pihennie. Majd felviszek önnek egy gyógykenőcsöt.

Gareth rövid habozás után egyetértően bólintott. Margery tudta, hogy most azon gondolkodik, vajon mi irányíthatja a cselekedeteit. De ezt még saját maga sem értette.

Miután Gareth visszavonult a szobájába, Margery elküldetett egy szolgálólányt kenőcsért és vászonkendőért. Aztán mintegy védekezésképpen átölelte magát, és egy darabig döbbenten állt az előbbi kijelentése miatt.

Egyszer csak arra lett figyelmes, hogy a főasztalnál ülő urak hangosan vitatkoznak. Chadwick grófja, akit eddig kifejezetten csendes embernek ismert, most felállva mutogatott Lord Seabrook felé, miközben mindannyian dühösen kiabáltak. Mikor Margery odament hozzájuk, hirtelen elhallgatták. Lord Chadwick elvörösödött.

- Uraim, miféle nézeteltérés kavarta fel ennyire a barátságukat? Lord Chadwick megköszörülte a torkát.

- Margery úrnő, nem is annyira a vitánk okán van a fő hangsúly, hanem azon a tényen, hogy egyre többet vitatkozunk.

- Ezt nem értem.

- Attól tartok, hogy túlságosan elszabadultak az indulatok az ön kegyeiért folytatott versengésben, amint azt a reggeli párbaj is bizonyította. - Közben néhányan zúgolódni kezdtek, de Lord Chadwick tekintete elhallgattatta őket. - Mivel nem szeretnénk, hogy teljesen tönkremenjen a barátságunk, úgy döntöttünk, hogy a születésnapi ünnepsége után visszatérünk Londonba. Ön pedig nyugodtan végiggondolhatja, kit választ férjéül.

Micsoda leereszkedő modor! Margery alig tudott uralkodni a dühén. Végleg elege volt a férfiakból.

- Uraim, nem tudom, mit mondhatnék. - Közben erőltetetten mosolygott. - Nagyon nehéz férjet választanom ennyi nagyszerű ember közül.

Margery látta, hogy a szavai megnyugtatták őket, s ez jó jel volt.

- Margery úrnő - szólt Lord George -, számíthatunk a jelenlétére Lord Cabot éves lovagi tornáján a jövő hónapban?

- Természetesen. Már előre várom, hogy újra találkozhassak önökkel.

Avery Cabot felesége Margery egyik kedves barátnője, Sarah volt. Ő és Sarah egymással szomszédos földbirtokokon nevelkedtek, és aztán sok időt töltöttek együtt Londonban. Margery bátyja, James még udvarolt is neki, mielőtt Sarah férjhez ment volna. Így természetesen elvárták, hogy Margery meglátogassa őket.

A lovagi torna viszont különös megpróbáltatást jelentett számára, mivel minden jelenlévő lovag hallott a király rendeletéről. Pedig tudta, hogy örülnie kellene a közelgő eseménynek, mivel már csak kevesebb, mint két hónapja maradt a férje kiválasztására. Talán ott majd még több kérővel találkozhat, akik jobban megfelelnek az igényeinek.

Most azonban, már attól is rosszul érezte magát, ha belegondolt, hogy a tornán még ennél is több behízelgő férfi veszi majd körül.

Margery Gareth ajtaja előtt állt, egyik kezében a tálcát egyensúlyozva, a másikban egy tekercs vásznat tartva. Úgy döntött, hogy egyedül megy be hozzá, nem fog többé gyáván viselkedni. Gyorsan bekopogott.

Gareth mindössze egy lazán a nadrágjára lógó inget viselt, mikor ajtót nyitott. Margery szó nélkül belépett a szobába, Gareth pedig egy pillanatig némán nézte, ahogy elhelyezi a tálcát az éjjeliszekrényén.

Aztán Margery feléje fordult. Gareth kifejezéstelen arccal bámult rá.

- Margery, csak nem azért jött, hogy meggyógyítson? - közben lassan elindult feléje.

- Értek hozzá. És nem akarom, hogy a nekem tett szolgálata közben halljon meg.

Gareth csendben figyelte őt, végül a szája szegletében halvány mosoly tűnt fel.

- Mit kell tennem?

Margery igyekezett higgadtnak látszani.

- Vegye le az ingjét, hogy megnézhessem a sérüléseit.

Gareth egy pillanatra sem vette le róla a szemét, miközben lassan kifűzte az ingjét. Margery egyre szaporábban kapkodta a levegőt, mert a Gareth félmeztelen testének látványa határozottan hatással volt rá. Bár a kandalló nem égett, a szobában így is feltűnően meleg volt.

Gareth a fején keresztül kibújt az ingjéből, majd könnyedén az ágyra hajította. Margery követte szemével a mozdulatot, s alig mert újra Gareth szemébe nézni.

Mikor egyszer így állt előtte, Margery úgy gondolta, olyan, mint egy angyal szobra. De akkor le tudta gyűrni az érzelmeit. Gareth kidolgozott izmai és arányos termete tényleg olyan volt, mintha egy szobrot látna az ember, ugyanakkor nagyon is férfias volt. Arányló szemeivel átlátott Margery felszínes szerepjátszásán, s megérezte a benne szunnyadó vadságot. Margery tudta, hogy Gareth biztosan átölelné, ha most odamenne hozzá.

Aztán észrevette a véres horzsolásokat, amelyek elcsúfították az egyébként tökéletes bőrét.

- Gareth!

Margery alig hallhatóan suttogta a nevét, mert megdöbbenve látta, milyen éles sebeket képes ejteni egy tompa kard. Gareth teste tele volt kisebb-nagyobb vágásokkal, a mélyebb sebekből még most is szivárgott a vér.

Gareth Margery ajkait nézte.

- Nem olyan súlyosak, mint amilyennek látszanak. Egy átlagos edzés alatt is könnyen össze lehet szedni hasonló, apró sérüléseket.

- Az egész életemet katonákkal körülvéve töltöttem, ezért tudom, hogy ezek nem hétköznapi sérülések, Gareth. Üljön le erre a zsámolyra, kérem.

Margery igyekezett a sérülésekre összpontosítani, az összes sebet lemosta és bekente. Gareth meztelen testének érintése viszont teljesen felhevítette, különösen a combjai között érzett izzó forróságot.

Gareth mintha szándékosan megnehezítette volna a helyzetét. Pont úgy ült le, hogy szemmagasságban maradjon vele, s egy pillanatra sem vet2ló

te le a szemét róla, még csak nem is pislogott. Közben láthatóan ellágyult a tekintete.

Végül Margery törte meg a szemkontaktust. A tálcán gőzölgő forró vízben kicsavart egy vászondarabot és Gareth mögé állt. Gareth hátrafordult. Margery szeretett volna szorosan hozzábújni, és csókot lehelni az ajkára. Az ujjai Gareth vallanak érintésére vágytak, s alig tudta megfékezni magát, hogy ne túrjon bele kócos hajába.

Margery gyengéden lemosta Gareth hátát, s közben gyakran öblítgette a rongyot. Olyan gyengének érezte magát, hogy azt hitte, a következő pillanatban Gareth karjaiba fog omlani. Aztán újra benedvesítette a rongyot, és szembefordult Garethtel.

Nem nézett a szemébe, egyszerűen nem volt képes rá. Gareth tekintete túl hatásos fegyver lett volna ellene. Margery ott állt Gareth térdei között, és körültekintően tisztítgatta a sebeit. Úgy érintette, mint annak idején Petert, bár még ő sem tudta ennyire megbabonázni. Margery szíve hevesen dobogott, s egyre inkább ama tiltott dolog után vágyakozott.

Valahogy el kell terelnie a gondolatait Garethről!

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Margery végül megszólalt:

- A kérőim úgy döntöttek, hogy az ünnepség után visszatérnek Londonba.

Gareth figyelte, ahogy beszél: Margery hangja felizgatta. Eddig sosem hagyta, hogy egy nő ennyire hatással legyen rá. Bár csak a sebeit látta el, még ebbe is beleborzongott, mert olyan érzés volt, mintha szeretkeznének.

Gareth megdöbbenéssel teli csodálattal nézte Margery kezeit. Most egy tiszta ruhát vett elő, és az egyik végét borba mártotta. Miközben egyik kezével a sebet tisztította, a másik Gareth vállán nyugodott. Garethet olyannyira elhódította a Margery bőréből áradó finom rózsaillat, hogy még a rá leselkedő veszélyről és a titkairól is megfeledkezett.

- És miért akarnak elmenni az urak? - Gareth tudta, hogy az ő kezében van az irányítás, most mégis zavartnak tűnt a hangja.

- Azt hiszem, a reggeli párbajuk túl nagy vihart kavart. Az urak mindig is együtt udvaroltak nekem, és nem hitték volna, hogy a versengés ennyire kettéoszthatja a társaságukat.

- Nekem nem úgy tűnt, mintha megoszlott volna a véleményük.

Margery közben egy száraz törölközőt terített a hátára.

- Gareth, annyira összevesztek, hogy néhányan maga mellé álltak.

- Hát ezt nehéz elhinném - mormogta Gareth.

Valójában már egész máshol jártak a gondolatai: Margery formás domborulatait figyelte. Tudta, hogy most biztosan nem utasítaná vissza az érintését. Legszívesebben a földre teperte volna Margeryt, hogy aztán úgy végigkóstolgassa, mint egy különleges marcipános cukorkát.

- Megígértem az uraknak, hogy ott leszek Avery Cabot éves lovagi tornáján. Ön részt vett már ezen a megmérettetésen? - Margery közben egy üvegbe nyúlt, amelyben valamilyen szürke, zsíros kenőcsféle volt.

- Egészen addig, amíg ki nem tiltottak. Az meg micsoda? - Gareth megragadta Margery csuklóját, mielőtt bekenhette volna.

- Ez a kenőcs kifejezetten ilyen sérülésekre való. - Margery kissé zavarodott, álmodozó hangon beszélt.

- Azt hiszem, erre nem lesz szükségem. Különben is összekenné az egész ágyat.

Vajon mit tenne Margery, ha odavezetné az ágyához? Már megint édes kettesben vannak egy hálószobában, és Margery igazán aranyos, mikor elpirul.

- Teszek rájuk kötést - mondta Margery. - És miért utasították el a tornáról?

Gareth megfogott egy rongyot, és letörölgette a kenőcsöt Margery kezéről.

- Folyton nyertem. Egy idő után félni kezdtek tőlem.

- Ez gyakran megesik?

- Elégszer. - Gareth a tálcára dobta a törlőrongyot, Margery pedig elhúzta tőle a kezét. - Nagyon nehéz úgy megkeresni a mindennapi betevőre valót, hogy eltiltanak attól, amihez leginkább értek.

Margery most hátrébb lépett. Gareth összekulcsolta a kezét, nehogy hirtelen felindulásában magához húzza őt. Már szinte érezte a győzelmét és a bosszúja beteljesülését. Látta maga előtt, ahogy Margery édes ajkait csókolja.

- Mennem kell. - Margery megfordult, hogy rendet tegyen a tálcán.

- De hiszen a lábamon is súlyos sebek vannak, úrnőm.

Margery a válla fölött hátranézett, és kételkedő pillantásokat vetett feléje.

- Akkor itt hagyom önnek a tálcát. Hozza le, ha végzett.

Gareth a fejét rázta.

- Én nem értek hozzá.

- Majd megtanulja.

Margery kinyitotta az ajtót, óvatosan körülnézett, aztán már ott sem volt.

Másnap este Gareth lerohanta Desmondot, amint éppen az istállóból tartott kifelé.

- Holnap lesz Margery születésnapi ünnepsége. Meg kell tanítanod táncolni.

Desmond meglépetten nézett rá.

- Én is csak annyira értek a tánchoz, mint te. - Desmond meggyújtott két kis lámpást, ami homályosan megvilágította a lovak és a szénakazlak békés látványát.

- Ez nem lehet igaz, mert akkor ez azt jelenti, hogy semmit sem tudsz. Egy báró fia csak vett táncórákat?

- És egy lovagnak nem kellett volna táncórákat vennie? Mikor a kastélyban nevelkedtél, nem gyakoroltál az urad lányaival?

- Nem.

Gareth emlékezett rá, hogy az emberek még hozzáérni is féltek, nemhogy táncoltak volna vele.

Desmond halkan szitkozódott, aztán körülnézett.

- De mi van, ha megjelenik valamelyik lovász, vagy egy katona?

Gareth elmosolyodott.

- Csak nem amiatt aggódsz, hogy meglátnak velem táncolni?

- Nem kereshetnénk egy eldugottabb helyet?

- Nem gondolod, hogy ha egy eldugott helyen találnak ránk, az csak rosszabb lehet?

- Na, jól van. - Desmond mormogva beszélt. - Tudod, kezd elegem lenni ebből az állandó vigyorgásodból. Egy héttel ezelőtt még fogadni mertem volna, hogy képtelen vagy elmosolyodni. Gareth vállat vont, és az egyik istállóállásnak támaszkodott.

- Essünk túl rajta gyorsan. Tulajdonképpen semmi bonyolult nincs benne: csak néhány lépéskombináció, és sok-sok tánc nagy körökben.

- Mutasd meg.

Éppen az első lépéseket gyakorolták, mikor egy női kacajra lettek figyelmesek. Margery az ajtófélfánál támaszkodott, igyekezett két kézzel befogni a száját, hogy elfojtsa a nevetését.

- Sir Gareth, kissé aggódtam, mikor eltűnt a nagyteremből. Egy apródot is megkérdeztem a hollétéről, de... talán... nem is akarta, hogy meg találják. - Aztán már nem tudta visszafogni a jókedvét, és hatalmas hahotában tört ki.

Desmond elvörösödött, és Gareth sejtette, hogy az ő arca sem véletlenül lángol.

- Akkor tanítsa maga! - mondta Desmond, s ezzel kiviharzott az udvarra.

Margery letörölgette a szeme sarkából a könnyeit.

- Mit tanítsak meg önnek?

Gareth hátrakulcsolta a kezét, és minden erejét összeszedve összpontosított rá, hogy a zavara ne forduljon át méregbe. Gyűlölte, ha nevetségessé tették.

- Táncolni.

- Ezek szerint a legutóbbi helyen, ahol nevelkedett, nem fordítottak kellő figyelmet a tanítására.

Egyedül voltak az istállóban. Gareth dühe máris elszállt, mert eszébe jutott, milyen heves vágy kerítette hatalmába, mikor Margery a meztelen bőrét érintette. Most egy sötét, csábos árnynak tűnt a pislákoló lámpafényben. Gareth csak arra tudott gondolni, hogy leterít egy takarót a szénarakásra, magára rántja Margeryt, és...

- Gareth? - Margery közelebb lépett hozzá. - Hall engem?

Gareth megköszörülte a torkát.

- Mi?

- Miért nem tanult meg eddig táncolni? Gareth közönyösen megrántotta a vállát.

- Tud az átokról. Az emberek nem nagyon akartak megérinteni.

- De a nők biztosan... - Margery hirtelen elhallgatott, és Gareth tekintetét fürkészte.

Az járt a fejében, hogy vajon melyik nő tudná elutasítani Garethet. Ő annak idején bármire képes lett volna azért, hogy táncolhasson vele.

Most pedig már felnőtt nő volt, érett vágyakkal. Miért ne érezhetné jól magát? meg akarta érinteni Garethet, még akkor is, ha valóban veszélyt jelentett számára. Gareth gyerekkorától kezdve védelmezte őt, de vajon meg tudná-e védeni saját magát az ő nőies, burjánzó vágyaival szemben?

Margery megfogta Gareth kezét. A tenyere meleg volt és érdes a sok fizikai munkától, ráadásul sokkal nagyobb is, mint az övé. A bőrén akarta érezni a tapintását.

- Engedje meg, hogy megtanítsam táncolni.

Közben a lámpa felé húzta Garethet.

- A vidéki táncok sokkal egyszerűbbek, mint amiket az udvarban táncolnak.

Gareth némán figyelte, ahogy Margery a megfelelő pozícióba állította. Mintha egy hatalmas tűz lobbant volna lángra köztük, ami napról-napra mélyebbre rántotta őket egy tiltott dolog felé.

- Először egymás felé lépünk, aztán vissza - magyarázta Margery.

Gareth igyekezett követni a mozdulatokat, bár közben le sem tudta venni a szemét Margeryről. Átható tekintete pedig Margeryben is egyre inkább felszította a vágyat.

- Megint lépjen előre. - Margery hangja kezdett elcsuklani, most már szinte teljesen összeolvadt a testük.

Gareth lehunyta a szemét, és Margery látta, hogy megborzong, mikor hátralépett.

- Újra.

A tánclépésekkel nem törődve Gareth magához húzta Margeryt, és megfordult, hogy a falhoz szoríthassa. Margery érezte hogy a teste egészen új, veszélyes érzéseket él át, kezdtek átlépni egy határt, ami örökre megváltoztatta volna a kapcsolatuk jellegét.

Most még véget vethetne a dolognak.

Ehelyett a kezébe vette Gareth lángoló arcát. Már nem tudott ellenállni a szenvedélyének. Az ajkai vörösen lüktettek, mintha maguk is szomjaztak volna Gareth forró csókjaira.

Ekkor Gareth felemelte, és szorosan átölelte. Ajkával hevesen hozzátapadt Margery ajkaihoz. Margery izgatottan felnyögött, a mindent elsöprő szenvedélyes vágy uralta az egész testét. Gareth nyelvével először a szája szélét nyalogatta végig, majd mélyebbre hatolt. Margery szinte eksztázisban adta át magát az érzésnek, minden porcikája mohón szívta magába Gareth érintését.

Gareth testének közelsége megnyugtatta, hirtelen mintha az összes gondja és problémája szertefoszlott volna a szenvedélyes csókjaik hatására. Már a haját markolászta, mert egyszerűen képtelen volt betelni az érzéssel.

- Margery. - Gareth rekedten suttogta a nevét, miközben ajkával a nyakát csókolgatta.

- Gareth. - Már a nevének kiejtése is tovább fokozta fékezhetetlen vágyát.

Margery széttárta a lábait, hogy még jobban összeolvadhasson a testük. Gareth a térdénél fogva a derekához húzta Margeryt, és szinte hozzápréselte kemény alfelét. Aztán szorosan a falhoz nyomta, és elárasztotta csókjaival.

Margery minden egyes érintésbe beleborzongott. A lábait Gareth csípője köré fonta, hagyta, hogy magával ragadja a nyers szenvedély világa, amelyben csak a nyögéseik és öleléseik léteztek. Azt hitte, Peter után már semmi sem lepheti meg, Gareth iránt mégis olyan primitív, életerős vágy hajtotta, amely mellett eltörpültek a külső világ civilizált határai.

Gareth az ujjait Margery combjára csúsztatta, és erotikus mozdulatokkal simogatta finom bőrét, miközben egyre közelebb került ahhoz az izzó domborulathoz, ahol végül majd teljesen egybeolvad a testük.

Aztán tovább csókolgatta, Margery pedig hálás nyögésekkel jutalmazta minden egyes érintését. Az ujjai felfelé haladtak a derekán, míg el nem érték a két gömbölyű keblét. Gareth most a szemébe nézett, aztán az ujjaival a mellbimbóját kezdte dörzsölgetni. Margery hangosan felnyögött, ránézett, és a szemei egyértelműen azt sugallták, hogy már nem akarja megállítani az eseményeket.

Az egyik ló nyerítése azonban hirtelen visszahozta Margery józanságát, és felkeltette a bűntudatát. Bárki megtalálhatja őket. Bármennyire is vágyott az izgalomra és a veszélyre, azt még sem akarta, hogy észrevegyék őket. Leengedte a lábait, és igyekezett rendbe szedni magát. Ugyanakkor még mindig nem engedte el Garethet, és ő is szorosan átölelte.

- Gareth.

Gareth odahajolt hozzá, hogy megcsókolja, de Margery elfordította a fejét.

- Sem az idő, sem a hely nem megfelelő most erre - közben teljesen libabőrös lett, mert Gareth a füleit csókolgatta.

- Akkor keressünk egy alkalmasabb helyet.

- Nem, én...

Ezt nem tervezte, és nem akarta, hogy megtörténjen. Bár azt sem állíthatta, hogy nagyon ellenére lenne a dolog.

Az érzelmei hirtelen elhatalmasodtak rajta, és megrémítették. Kibújt Gareth öleléséből, és elfutott.

Gareth a lőrések mellett állt, és a sötét táját kémlelte. Késő éjszaka volt már, és az őrjáratokat leszámítva, mindenki nyugovóra tért. Ő viszont hosszú köröket rótt a téren, egészen addig, amíg a kimerültségtől össze nem roskadt. De még ez sem segített. Mi baja volt? Margery is csak egy újabb nő volt az életében. Ráadásul a Wellespring kastélyban éppen miatta zárták be éjszakánként, hogy távol tartsák Margeryt a „varázslásaitól".

Mégis, ahogy a szemét lehunyta, nem a csupasz, sötét szobákat látta, ahol az ifjúsága nagy részét töltötte. Ehelyett Margery arca jelent meg előtte, amint izzó szenvedéllyel viszonozza a csókjait. Nem is gondolta volna, hogy egy nő ilyen fékezhetetlen vágyat képes kiváltani belőle. Mikor a karjaiban tartotta, az egész világ megszűnt létezni. Margery minden tette, minden mondata feledésbe merült. Szinte elvesztette az önuralmát, mintha nem is önmaga lett volna.

Mindezzel majdnem tönkretette a terveit. Bár természetesen nagyon szerette volna elcsábítani Margeryt, de nem akarta, hogy az egész világ tudomást szerezzen úrinőhöz méltatlan szégyentelenségéről. Nem akarta kompromittálni.

Margeryben olyan fokon égett a szenvedély, amilyet még egyetlen nőnél sem tapasztalt, s ez még gyanakvóbbá tette. Mi történhetett Peter Fitzwilliam és közte? És miért nyomasztotta még most is ennyire a dolog?

Margery nem tudott aludni. A kandalló előtti széken üldögélt, és a kristálykövet szorongatta, amit még Garethtől kapott.

Már jóval éjfél után járt az idő. Csak az őröket lehetett hallani, akik óránként masíroztak el az ajtaja előtt. A csizmájuk kopogása, és a halk mormogásuk emlékeztette a külvilág létezésére.

Margery kitárta a tenyerét, és hosszan nézegette az egyszerű kődarabot. Pont úgy csillogott, mint Gareth szeme, s ettől megborzongott. Olyan keményen megmarkolta, hogy a húsába vágott. Hiába váltak el egymástól, Gareth emléke mindig ott lebegett a szeme előtt. Úgy érezte, hogy szorosan kötődik hozzá, amelyet egyre szenvedélyesebb vágya napról napra megerősített benne.

Soha életében nem csókolta meg még így egyetlen férfi sem. Gareth csókja olyan volt, mint mikor az éhező ember kap az utolsó falat étel után. Élvezte, hogy ennyire kívánatosnak találja valaki. Gareth egy magányos, veszélyes, rettenthetetlen lovag volt, ő mégis megborzongatta, mikor a karjaiban tartotta.

Margery egy őrült pillanatig eltöprengett azon, hogy vajon milyen lenne, ha egy ilyen titokzatos, irányíthatatlan férje lenne, mint Gareth. Egy ilyen férfit mindig a saját szükségletei vezérelnek, még akkor is, ha ezzel magbánt másokat.

Megfogadta, hogy többé nem engedi magát egy olyan férfi bűvkörébe, aki megbánthatja. De miért ne lehetne ő is olyan vad és fékezhetetlen, mint egy férfi, ha egyszer ilyen a természete. Igenis joga van hozzá!

TIZENHATODIK FEJEZET

Margery egész nap sürgölődött a születésnapi ünnepség előtt eligazította a főkomornyikot, a borászt, és a falusi szolgálókat, akik besegítettek a konyhai teendőkben. A bajvívótéren külön gödröket ástak, hogy elkészíthessék a rostonsült marhapecsenyéket. Közben Margery néhányszor látta Garethet, de szándékosan kerülte a vele való találkozást, mert félt, hogy az arca elárulja az izgatottságát és a vakmerőségét, ami egyre inkább elhatalmasodott rajta. Ezek az új és eddig ismeretlen érzelmek pedig kissé elbizonytalanítottak, ezért egyelőre nem akarta teljesen átadni magát nekik.

Aznap este több száz gyertya égett a nagyteremben. A levegőben nehéz parfümök és finom sütemények illata szállt. A hölgyek és az urak legelegánsabb ruháikban pompáztak, gyöngyökkel és hímzésekkel díszített drága kelméket viseltek.

Margery visszafojtotta a lélegzetét, mikor meglátta Garethet az új, kék zekéjében, amely még inkább kiemelte hosszú, fényes haját és csillogó szemeit. Fehér ingét pedig a legújabb udvari divat szerint szabták.

Az urak kerülték Garethet, de ő nem is vágyott társaságra. A szolgálólányok viszont egyfolytában körülötte forgolódtak, étellel és itallal kínálták, hogy egy pillanatra mosolyogni láthassák. Margery nem haragudhatott rájuk a viselkedésük miatt, hiszen elismerte, hogy Gareth tekintete szinte hegyeket volt képes megmozgatni.

Aztán felcsendült a zene, és Margeryt kézről kézre adták a kérői, hogy megtáncoltathassák. Margery egész beleszédült, de azért mindig megkereste szemével Garethet a tömegben. A nőket egyáltalán nem zavarta Gareth hiányos tánctudása, egymással versengve hadakoztak érte, hogy felkérhessék egy táncra.

Margery éppen egy újabb kérőjével táncolt, mikor megérezte, hogy Gareth őt figyeli. Ott állt egyedül a táncparkett szélén, és átható tekintetével bámulta. Margery megint átélte csókjainak édes ízét és perzselő érintését, amelyekkel a legintimebb helyekre is eljutott. Ettől teljesen kimelegedett, elpirult, ugyanakkor felizgatta, hogy Gareth láthatóan most is utána vágyakozott.

Miért ne táncolhatna vele itt, az egész kastély előtt? Úgy is mindenki azt hitte, hogy Gareth is az egyik kérője. Margery hirtelen abbahagyta a táncot, és megkérte Lord Seabrookot, hogy hozzon neki innivalót. A lord egy pohár borral tért vissza, és igyekezett könnyed társalgásba kezdeni vele. De Margery egy szavát sem hallotta, gondolatai már rég messze jártak. Közben Gareth odajött hozzá, és udvariasan fejét hajtott.

Margery még nem volt felkészülve egy újabb közeli együttlétre Garethel. Mindketten szenvedéllyel teli vágyakozással néztek egymásra, mikor Gareth kezét csókolt neki. Gareth mosolya egy pillanatra elhalványult, és szinte mohón bámúlta Margery ajkát.

Aztán hirtelen újra felvette magára a jól begyakorolt álarcát.

- Margery úrnő, kérem, engedje meg, hogy felkérjem a következő táncra. - A hangja most is pont úgy csengett, mint mikor még csak távolról imádta őt.

Margery szó nélkül követte a táncparkett közepére. Illedelmesen meghajoltak, majd egészen egyszerű tánclépésekbe kezdtek, melyeket Gareth nyilván az előző partnereitől tanult az este.

Mikor már kissé elvesztek a táncoló tömeg sűrűjében, Gareth odahajolt hozzá.

- Tegnap este szó nélkül elmenekült előlem. Haragszik rám?

Margery elmosolyodott.

- Kellene?

- Talán önnél mindennapos eset, hogy férfiakkal csókolózik?

Bár Gareth arckifejezése barátságosnak tűnt, a szemei kétkedéséről adtak tanúbizonyságot, és ez dühítette Margeryt. Talán Gareth is azt gondolta, hogy a nők sosem vetkezhetnek?

- Nem, egyáltalán nem - Margery hangja már kissé hűvösebb volt.

- Margery...

- Most még nem tudok erről beszélni. Közben a tánclépéseket követve eltávolodtak egymástól, majd mikor újra megfogták egymás kezét, Gareth tovább feszegette a témát:

- Talán bocsánatot kellene kérnem?

- Nincs mit megbocsátanom. - Margery suttogva, engedékenyebben beszélt. - Ez... kölcsönös volt.

Gareth biztosra vette, hogy Margery bűntudatot fog érezni, és szégyenkezni fog a kettőjük közt történtek miatt, és kezdheti újra az udvarlást. Ehelyett, szokatlanul erősnek és magabiztosnak látszott, s ez nagyon összezavarta Garethet.

Mikor a tánc véget ért, Gareth felkapta Margeryt, és megforgatta a levegőben. Margery teljesen elvörösödött, és tágra nyílt szemekkel állt Gareth szokatlan viselkedése után. De aztán a következő kérő máris elragadta egy újabb táncra.

Margery nem sokkal ezután elkezdte kicsomagolni az ajándékait. Gareth, mint jövendő feleségének, az egyetlen családi ékszerét ajándékozta neki. Egyszerű kis láncocska volt, még az édesanyja viselte. Margery ugyanolyan udvariassággal köszönte meg, akárcsak a többi ajándékot. Gareth tudta, hogy mások előtt ragaszkodniuk kell a megszokott szerepükhöz, mégis, ennél több elismerésre vágyott. Nagyon nehéz volt türelmesen elviselnie, hogy mások is udvaroltak Margerynek, mert már a sajátjának érezte.

Váratlanul megszólalt egy hang:

- Ez a jelentéktelen valami Beaumont ajándéka? - Humphrey Townsend volt az.

Gareth egész nap nem látta Townsendet, s most meglepődött, hogy mindenki előtt újra szembeszállt vele. Igazi ellenségekké váltak a lovaggal. Townsend tovább folytatta:

- Sokkal többel tartozik önnek, mint ez az olcsó bizsu, amiért magára zúdította a családi átkát.

Margery fagyos tekintettel nézett rá.

- Sir Humphrey, csak nem a tánc váltotta ki önből ezt a téves feltételezést? Azt hiszem, önnel többet táncoltam, mint bárki mással, és igencsak megfájdult a nagylábujjam.

Townsend elfehéredett.

- Ha Beaumonttal táncol ennyit, talán rosszabbul is járhatott volna. Biztos vagyok benne, hogy az édesanyja és a nagyanyja is hasonlóan gondolkodtak, végül mégis belehaltak az átokba.

Gareth teljesen elvesztett a józan ítélőképességét, ahogy Townsend önelégült ábrázatát nézte. Ez a férfi a felmenőit is megrágalmazta, és Margeryt is kompromittálni akarta. Fékezhetetlen düh lett úrrá rajta. Újra össze fogják mérni a tudásukat, de ezúttal éles kardokkal. Gareth ezt mindenféle látomás nélkül is pontosan látta.

Ekkor hirtelen szúró fájdalmat érzett a szemei között. Mintegy az előbbi gondolatai hatására, egy látomást jelent még előtte, és minden erejét össze kellett szednie, nehogy az arckifejezése elárulja. Még homályosan látta, hogy Margery közéjük állt, de a hangja már nagyon távolinak tűnt. Ne most, ne most! Minél inkább próbálta elűzni a vízióját, annál jobban felerősödött a fejfájása.

Mintha Margery mondani akarna valamit neki. Gareth megrázta a fejét, és összevonta a szemöldökét, remélve, hogy Margery megérti, miről van szó. Townsend szavait viszont egyáltalán nem hallotta. A szeme előtti köd lassan határozott színekké és formákká alakult, s megint Margeryt látta a lovon egy homályos alakkal a háta mögött. Ezúttal valamivel világosabban látta a dolgokat. A sötét éjszakában a Severn völgy húzódott a háttérben, a távolban pedig a Cotswold dombvidékei látszottak.

Gareth érezte. Hogy valaki megfogja a vállát, és rázogatja. A látomás egy pillanat alatt semmivé lett. Ahogy kissé magához tért, meglátta Desmond aggódó arcát.

- Gareth?

Újra hallott. A körülötte állók mind őt bámulták, Desmond és Margery megértéssel, Townsend győzelemittasan nézett rá.

Gareth megpróbált mosolyogni.

- Bocsásson meg, Margery úrnő. Nem érzem jól magam. Valószínűleg valamelyik fogás megfeküdte a gyomromat.

Margeryt nem igazán nyugtatta még a magyarázat.

- Azt hiszem, el kellene küldetnem az orvosért.

- Nem, már minden rendben.

- Talán jobb lenne, ha most lepihenne.

Még mit nem! Hagyja, hogy ez a sok szolga és vendég kedvére legeltesse a szemét Margeryn?

- Inkább leülök egy kicsit, amíg jobban nem leszel. Menjen, és élvezze az estét, úrnőm.

Margery végül hagyta magát meggyőzni, és visszament táncolni. Mikor újra Garethre nézett, már inkább zavar, mint aggodalom ült a szemeiben. Gareth eltöprengett. Ha még egyszer előfordul, hogy mások előtt tör rá egy látomás, Margery biztosan követelni fogja, hogy adjon magyarázatot a dolgokra.

Gareth sosem érezte magát ilyen gyengének és elveszettnek, mint most. A víziói olyan erővel támadtak rá, hogy teljesen megbénították az érzékszerveit.

Lehet, hogy a látomásainak intenzitása és egyre gyakoribbá válása valamilyen figyelmeztető jel akart lenni? Talán a Margeryre leselkedő veszély egyre jobban közeledett. Ha elvenné feleségül, mindig biztonságban érezhetné magát, éjjel-nappal vigyázna rá.

Margery csókja még mindig égette az ajkait. Felvont szemöldökkel figyelte minden egyes lépését, ahogy könnyedén lejtett a táncparketten, egyik férfi után a másikkal. Zöld szoknyája közben ide-oda lengett, így láttatni engedte karcsú bokáit. A férfiak szorosan átölelték formás derekát.

Vele kellene táncolnia!

Talán itt az ideje, hogy felgyorsítsa Margery elcsábításával kapcsolatos terveinek menetét.

Margery most úgy is fogékonynak tűnt a közeledésére, és valószínűleg nemsokára megérkeznek a bátyjai, ami igencsak megnehezítené a helyzetét.

Az ünneplés és a mulatozás kora reggelig tartott. Gareth szándékosan emelgette a poharát Margery jelenlétében, hogy később majd a sörre foghassa heves udvarlását.

Miután már mindenki nyugovóra tért, Gareth még egy hosszú órán keresztül várakozott a megfelelő idő eljövetelére. A szeme előtt közben újra leperegtek az előző esti intim együttlétük pillanatai, hallotta Margery felajzott nyögését, érezte bőrének puha érintését. Végül beosont Margery szobájába, és egyszerűen bebújt mellé az ágyába.

A kandallóban még mindig pislákolt a tűz, ami egészen sejtelmes fénnyel vonta be a helyiséget. Margery már aludt, még se moccant Gareth közeledésére. Sötét szempillái békésen pihentek, a szája félig nyitva volt, ahogy lélegzett. A hajfürtjei érzéki összevisszaságban omlottak a párnájára.

Gareth érezte, hogy az egész teste megremeg a vágyakozástól, de mégsem rohanhatta le úgy Margeryt, mint egy éretlen kamasz. Levetette a zekéjét, és az ágy melletti kis asztalra terítette. Ahogy sietősen meglazította az ingjét, egy darab pergamenre lett figyelmes, rajta Margery szép kézírásával.

A bátyjainak szóló befejezetlen levél volt. Mikor Gareth meglátta James és Reynold nevét a papíron, úgy érezte, mintha egy jeges folyóba zuhant volna.

Gareth visszahőkölt. Hirtelen ráébredt, hogy az utóbbi időben szinte teljesen megfeledkezett a bosszújáról, és már sokkal jobban foglalkoztatta, hogy Margery combjainak közelébe kerüljön. Bármennyire is közel járt azonban a céljának eléréséhez, nem léphetett túl ilyen könnyedén a hosszú évek alatt elszenvedett fájdalmain.

A látomásai egyre inkább befolyásolták, pedig Margery nem volt közvetlen veszélyben, legalábbis addig, amíg követte az utasításait.

Azon kezdett gondolkodni, hogy talán a víziója valami mást jelentett, mint amit hitt. Lehet, hogy nem is figyelmeztetés volt, hanem a közelgő boldog jövő előjele.

Lehetséges, hogy az a férfi a lóháton ő maga volt?

Felvette a zekéjét, és visszasétált Margery ágyához. Margery derékig betakarva aludt, így vékony, fehér hálóingje láttatni engedte a melleit. Almában felsóhajtott, és elfordította a fejét.

Gareth odalépett mellé, és ujjaival végigsimította a haját. Teljesen elfelejtette, hogy a látomásai nem feltétlenül rossz előjelek voltak. Néha hasztalan információkat szolgáltattak csupán, mint például, hogy hová tűntek az édesanyja kötőtűi. Talán most majd valami jóra is fordíthatja a képességét. Lehet, hogy az állandó gyanakvása miatt látta ilyen sötéten a dolgokat.

Egy pillanatra lelkiismeret-furdalást érzett, de erősen összpontosított, hogy ne foglalkozzon vele. Bár Margeryt felhasználta a bosszúja érdekében, de ő is csak jól jár majd vele. Egész életében hűséges és védelmező férje lesz, ami jóval több, mint amit Margery valaha is adhat neki.

Gareth csendben kisétált, és visszatért a saját szobájába.

Másnap délben a kérők már útban voltak London felé poggyászkocsijaikkal, szolgáikkal és apródjaikkal együtt. Margery kimondhatatlan megkönnyebbülést érzett, mikor belépett a szinte üresen kongó nagyterembe.

Persze nem maradt teljesen egyedül. Mosolyogva figyelte, ahogy a szolgák leszedték a terítéket az asztalokról. Az egyik szolgálólány dudorászva sepregette az előző esti ünnepség utáni nyomokat.

Margery egy pillanatra úgy érezte, hogy az előző néhány hónap még sem történt, és gondtalanul nézhet hátralévő élete boldog pillanatai elé.

Aztán meglátta Garethet, aki a kandalló előtt üldögélt. Kényelmesen széttárta a lábait, a kupa söre a térdén nyugodott.

Margerynek eszébe jutott, milyen sápadt volt előző este Gareth, mikor rosszul lett. A szemei teljesen megrémisztettek őt. Nem hitte el, hogy egy egyszerű betegségről lett volna csak szó, főleg, hogy egyébként makkegészségesnek látszott.

Bár nem mert a szemébe nézni, azt érezte, hogy Gareth nyíltan bámulja őt, s ettől is zavarba jött. A közös titkuk összekötötte őket. Gareth magabiztossá és érzékivé tette, ugyanakkor veszélybe is sodorta a viselkedésével. Lassan odasétált hozzá. Gareth egyenesen a szemébe nézett.

- Nos, a londoni kérők elmentek.

- Igen. így remélem, már nem lesz annyi gondja a védelmemmel.

- Én nem így látom. - Gareth közben a fejét csóválta. - Mindig számítani lehet valamilyen veszélyre, hacsak nem zárkózunk be kettesben egy szobába.

És az talán nem volt veszélyes, ha kettesben maradtak? Talán épp ez vonzotta őket egymáshoz. Margery érezte, hogy dühében elvörösödött.

Gareth csak mosolygott, s ettől Margery még kényelmetlenebbül érezte magát. Lehet, hogy Gareth olvasott a gondolataiban? Vajon tudta, hogy még most is a csókjai és az ölelése hatása alatt volt? Margery szerette volna újra átélni ezt a gyönyört, hogy megőrizze titkos emlékként, miután Gareth már odébbállt, ő pedig férjhez ment.

Viszont most rengeteg dolga volt, újra rendbe kellett szednie a háztartását. Egy héten belül itt lesznek a bátyjai, és minden a feje tetején állt. Szórakozás helyett, kezdheti a takarítási munkák felügyeletét.

Margery hirtelen úgy érezte, hogy túl sok neki mindez. Hetek óta él bezártan ebben a kastélyban, el kellett szabadulnia egy időre.

De nem egyedül.

Garethre nézett, aki nyugodtan kortyolgatta a sörét, és várta, hogy Margery megszólaljon. Margery elmosolyodott.

- Itt várjon. - Aztán megfordult, és kisietett a konyhába. Egy kosár ennivalóval a kezében tért vissza. - Kövessen.

Margery elindult az udvarra vezető nagyajtó irányába. Gareth szorosan a nyomában haladt, és kíváncsian várta, mi fog történni.

- Hová megyünk? - kérdezte Gareth.

- Az istállóba. Mit gondol, hozzá tudja erősíteni ezt a kosarat a nyereghez? - Aztán Gareth kezébe nyomta a kosarat.

- Természetesen, de...

- Ne kérdezzen semmit. Még nem tudom, hogy hova megyünk, vagy mit fogunk csinálni, de el kell szabadulnom innen.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Margery és Gareth együtt lovagoltak ki a kastélyból, de amint átértek a főkapun, Margery vad vágtába kezdett, és nevetve elnyargalt Gareth elől. Gareth megértette, hogy az egész heti színjáték után most igazán szüksége van egy kis szabadságra.

Gareth is fokozta a tempót, amíg utol nem érte Margeryt, aztán úgy döntött, mégis inkább hátulról gyönyörködik benne. Margery kék szoknyája hatalmas lepelként borult a lova farára, bokája izgatóan kivillant alóla, hosszú haja lebegett a szélben. A válla fölött többször visszanézett Garethre, miközben olyan önfeledten nevetett, mint még sohasem.

Hogyan tudta ilyen könnyen félredobni a problémáit, és ennyire élvezni a lovaglást? Hiszen ezzel még semmi sem oldódott meg, de úgy tűnt, Margery most csak a pillanatnak élt. Bár mindez merő fantázia volt, Gareth is át akarta élni ezt az örömöt, megfeledkezve a múltról és a titkaikról. Csak ők ketten számítottak.

De ez ostobaság lenne. Margery a lehető legtökéletesebb alkalmat szolgáltatta a bosszúja beteljesítésére. Most senki sem zavarhatja még őket. Bárcsak eleredne az eső, hogy be kelljen menekülniük egy eldugott menedékhelyre! Kettesben, távol mindenkitől, az éjszaka sötétjében...

- Gareth!

Gareth ekkor vette észre, hogy jócskán lemaradt Margery mögött, miközben álmodozott. Margery épp annak a tisztásnak a széléről integetett neki, ahol először találkoztak. Gareth előrehajolt, és gyors vágtába kezdett, hogy utolérje.

Már maga mögött hagyta az erdőt, és tovább lovagolt Cotswold szeles, lankás ösvényein. Kiért a Severn völgy zöldellő rétjeire, melynek közepén egy folyó kanyargóit. A folyó vizét beragyogta a szikrázó napsütés. A réteken birkák ezrei legelésztek, s csak néhány alacsony kőkerítés vagy fa választotta el a nyájakat egymástól.

- Gareth!

Gareth megfordult a neve hallatán. Margery letért az útról, és éppen egy keskeny, fákkal övezett ösvényen haladt felfelé. Gareth hirtelen megrántotta a kantárt, hogy megfékezze a lovát, aztán maga is elindult a hegynek felfelé.

A hegy tetején véget ért az ösvény. Mikor Gareth felért a csúcsra, gyönyörködve nézett végig a szépséges völgyön. Margery épp akkor ért az erdő szélére.

Gareth gyorsan utána nyargalt, majd leszállt a lováról, és Margery elé sietett, hogy lesegítse őt. Margery levegő után kapkodva zuhant a karjaiba.

Gareth úgy érezte, hogy végre kezd megbízni benne, s ettől igencsak meglepődött.

- Én nyertem! - kiáltotta boldogan Margery, miközben széttárta a karjait, és hátravetette a fejét.

Gareth gyorsan elkapta a derekát, nehogy elessen.

- Csak azért, mert megváltoztatta a szabályokat. Margery erre felemelte a fejét, és pimaszul rámosolygott.

- Miért ne változtathatnék a saját szabályaimon?

Egy pillanatig csendben nézett Garethre, s közben a vállaira támaszkodott. Bár Gareth nem igazán értette a viselkedését, de határozottan tetszett neki a vakmerősége és a vidámsága. Tulajdonképpen minden vonzotta Margeryben.

Gareth megfogta a kezét, és elmosolyodott. Valahogy az utóbbi napokban már nem is esett nehezére mosolyogni. Érezte, hogy vadul lüktet a szíve, de ezt valószínűleg csak a kimerítő lovas hajsza okozta.

Margery kedvesen ránézett.

- Ön is nagyon sokat változott a megérkezése őt a..

Gareth finoman megérintette Margery egyik kibomlott hajtincsét, és a füle mögé tűrte, miközben végigsimította az arcát. Szándékosan még akarta zavarni, s most figyelte a reakcióját. Margery ajkai szétnyíltak, a tekintete elhomályosult.

- Az elmúlt napokban újra megismertük egymást. - Gareth egész halkan beszélt, aztán közelebb hajolt Margeryhez, hogy megcsókolja.

Margery viszont kibújt az öleléséből, anélkül, hogy ránézett volna.

- Gareth, éhes vagyok.

- Azt hiszem, annyi ennivalót pakolt fel, ami nekünk és a lovaknak is bőven elég lenne - közben azon gondolkodott, hogy vajon Margery csak játszadozik vele, vagy egyszerűen fél a saját érzelmeitől.

- Nem ilyen ételre gondoltam. Évek óta nem horgásztam. Még most is hord magánál kötelet és kampót?

- Mindig.

Gareth nem bánta, hogy Margery egyelőre távol akarta őt tartani magától.

Nemsokára már ott ültek a folyóparton két farönknek támaszkodva. Mezítelen lábaikat a hideg, fodrozó vízben lóbálták. Mindketten egy kampós zsinórt lógattak a vízbe, és csendben horgásztak. Margery nagyon eltökéltnek tűnt, mint mindig, most is versenyezni akart. Gareth félszemmel figyelte őt, és azon töprengett, hogy mi célból jöttek ide.

Aztán már azon járt az esze, hogyan tudná úgy megérinteni Margeryt, hogy az véletlennek látsszék. Már éppen elszánta volna magát a cselekvésre, amikor Margery megszólalt:

- Gareth, kérdezhetek öntől valami személyeset?

Gareth érezte, hogy megfeszülnek az izmai.

- Nem ígérem, hogy válaszolok.

- Megértem. - Margery megrántotta a kötelét, aztán Gareth felé fordult. - Mit jelent valójában a Beaumont átok? Hogyan haltak még a nagyanyái?

Gareth szíve hatalmasat dobbant fájdalmában. Még senki sem kérdezte még tőle az igazságot, mások egyszerűen kigúnyolták, vagy megrémültek tőle. Nem így Margery. Ő egy őszinte választ várt tőle, egy olyan embertől, aki sosem beszélt nyíltan a múltjáról, hacsak nem kényszeríttették rá.

Ha csak részben mondja el az igazat, lehet, hogy Margery elhiszi, és belenyugszik a dologba, de az is lehet, hogy ijedten menekül el előle.

- Sok évvel ezelőtt - Gareth csodálkozott, hogy milyen rekedt volt a hangja, mintha ez az őrült történet még mindig hatással lenne rá. - egy félelmetes csatában aratott győzelem után, a nagyapám apja megerőszakolt egy fiatal nőt. A nő anyja híres gyógyító volt, egyesek szerint boszorkány. Az eset után elátkozta a Beaumont család férfitagjait, hogy egész életüket kétségbeesésben és kegyetlenkedésben éljék le.

Margery figyelmesen hallgatta a történetet, még a homlokát is összeráncolta.

- Kétségbeesésben és kegyetlenkedésben? - ismételte Gareth szavait.

- Igen, pontosan így mondta. Az dédapámnak olyannyira bűntudata volt, hogy hitt az átokban, s ebbe lassan beleőrült. Aztán megölte a dédanyámat. A nagyanyám abba halt bele, hogy leesett egy lépcsőről a nagyapám mellől. Bár többen is látták a balesetet, és állították, hogy a nagyapám ártatlan volt, ő önmagát vádolta, és eszét vesztette gyászában.

Margery megérintette a karját.

- Ó, Gareth - suttogta.

De Gareth lerázta magáról Margery kezét.

- Még nem végeztem. Ön akarta hallani.

Gareth igyekezett visszafojtani a szavakat, amelyek egyre inkább kikívánkoztak belőle. Még nem szólt a furcsa látomásokról, amelyek addig üldözték a családja férfitagjait, míg végül bele nem őrültek. Egy pillanatra úgy érezte, minden titkát rá szeretné bízni Margeryre, még annak ellenére is, amiket tett, vagy mondott ellene.

De Gareth nem olyan volt, mint a felmenői: ő nem hagyta, hogy az érzelmei irányítsák. Még azon sem volt hajlandó aggódni, hogy a látomásai a saját sorsát is előrevetítették.

- Folytassa. - Margery most Gareth combjára fektette a kezét. - Gondolom, még senkinek sem beszélhetett ezekről a dolgokról.

- A többit már tudja. A szüleim egy tűzvészben haltak meg. .

- Nagyon nehéz lehet így élni, hogy az emberek ismerik a családja történetét. - Margery megpróbálta vigasztalni. - Mások is hasonlóan reagálnak, mint a kérőim?

- A legtöbben igen, de nem számít. - Garethen egyszerre végigfutott élete összes keserűsége, és ő is ugyanúgy bántani akarta Margeryt, mint ahogy annak idején Margery bántotta őt. - Most én kérdezek öntől. Ki az a Peter Fitzwilliam?

Margery úgy megszédült, mintha hirtelen kicsúszott volna a lába alól a talaj. El akarta venni a kezét Gareth combjáról, de Gareth szorosan megfogta, és nem engedte. Ráadásul olyan áthatóan nézett a szemébe, hogy Margerynek el kellett fordítania a fejét.

- Nézzen rám! - Gareth megfogta az állat, és visszafordította a fejét. - Ki az a férfi? Miért néz úgy rám, mintha meghalt volna?

Margery keserűen elmosolyodott, és eltolta magától Gareth kezét.

- Nem halt meg.

- De szeretné, ha így lenne?

- Nem, dehogy - mondta sietve Margery.

Margery ökölbe szorította a kezét. Végül is a történet egy részét elmondhatja Garethnek, de nem mindent. Csak amennyit muszáj tudnia. A lényeg, hogy higgyen neki.

- Peter udvarolt nekem, és el akart venni feleségül. - Margery úgy érezte, mintha valami kaparná a torkát, miközben beszélt. - Aztán meggondolta magát.

Pislognia kellett, hogy visszatartsa a könnyeit, közben pedig Gareth arcát nézte. Gareth összehúzott szemekkel figyelte. Nem volt ostoba, valószínűleg tudta, hogy valamit még eltitkol előle.

- Ön szerette őt.

Margery megvonta a vállát, aztán elfordította a fejét, mert egy könnycsepp gördült végig az arcán.

- Igen - suttogta - Valaha szerettem.

- Küldött önnek egy levelet. Margery erre gyanakodva ránézett.

- Ezt még honnan tudja?

- Mikor Fitzwilliam szolgája megérkezett, a kérői felismerték az egyenruhája színeit.

- Rólam beszélgettek? - Margery fájdalmát hirtelen düh váltotta fel.

- Természetesen - mondta Gareth. - Hiszen mindannyian az ön kegyeiért epekednek.

- Akkor már biztosan hallott egy s mást Peterről.

- Nem igazán, csak annyit tudok, hogy udvarolt önnek. - Gareth felemelte a karját, és a kézfejével megsimogatta Margery arcát. - De láttam az arcát, mikor a levelet olvasta, és aggódni kezdtem.

- Pedig nincs miért. Peter csak a bátyáim üdvözletét adta át, és megemlítette, hogy talán velük jön, mikor meglátogatnak.

Gareth közben továbbcsúsztatta a kezét Margery nyakára.

- És hogyan érinti ez önt?

Margery tisztában volt a kettőjük közötti intim viszonnyal. Gareth nagy kezével a nyakát masszírozta, miközben a fákon átszűrődő napfény játszott az arcán.

- Hadd jöjjön. Legalább meglátja, hogy az iránta való érzelmeim már régen elmúltak.

Margery feltérdelt, a lábáról csöpögött a víz. Nem akart tovább beszélni Peterről. A kezével megérintette Gareth arcát, és egy rövid csókot lehelt az ajkaira.

- Nem tudtam ellenállni az ajkai kísértésének. Gareth erre elkapta Margery karját, és szorosan magához húzta. A szájuk egyre közelebb ért egymáshoz, teljesen felemésztette őket a vágy, és Gareth végül szenvedélyesen megcsókolta Margeryt.

- Édes Margery. - Gareth hangja elcsuklott a sóvárgástól.

Margery végigsimította ujjaival Gareth hosszú haját, sürgetően várva a folytatást. Szabadjára engedte a lelkében izzó heves érzelmeket. Ha Gareth a karjaiban tartotta, teljesen megszűnt körülötte a külvilág. A múltjuk sötét titkai, és az egymással szembeni kölcsönös bizalmatlanságuk hirtelen semmivé lett, győzedelmeskedett felettük a mindent elsöprő vágy.

Gareth lejjebb csúsztatta a kezeit, míg el nem érte Margery formás kebleit. Margery hangos nyögésekkel viszonozta az érintését. Tüzesnek, nyughatatlannak érezte magát, és még többre vágyott. Garethnek csodás, természetes illata volt, nem úgy, mint a kérőinek.

Gareth felemelte a fejét, és Margery arcát figyelte, miközben tovább simogatta a melleit. Margery félig behunyt szemmel, várakozó tekintettel, vágyakozva nézett vissza rá. Gareth a háta mögé nyúlt, és kilazította a ruháját. Mikor látta, hogy Margery egyáltalán nem tiltakozik, megállt.

- Hagyná, hogy a magamévá tegyem, itt, a saját földjén? - kérdezte rekedten Gareth.

Margery erre megfogta a fejét, magához húzta, és megcsókolta. Gareth viszont a vállainál fogva megragadta, és eltartotta magától.

Most már komolyan szólt Margeryhez:

- Csak azért teszi, mert mérges? Tudom, hogy mindent megtenne azért, hogy felejthessen. Ezt megértem, de ne engem használjon fel erre.

Margery felegyenesedett.

- Ön talán nem használ ki engem? Nem szeret engem, ahogy én sem szeretem önt. Mindketten azt tesszük, amit az ösztöneink diktálnak, de ez egyikünket sem teszi boldoggá. Mi abban a rossz, ha egy kis gyönyörre vágyom? - közben gyengéden végigsimította ujjával Gareth szája szélét.

Gareth elgondolkodva nézegette Margery arcát, különösen az ajkait. Olyan akaratos és érzéki volt, és pontosan tisztában volt vele, hogy bármit megszerezhet. Ugyanakkor el kellett ismernie, hogy ilyen heves vágyat még senki sem szított benne. Margery letérdelt, és Gareth hasát kezdte csókolgatni. Gareth arra gondolt, hogy most azonnal leteperhetné Margeryt.

Elképzelte, hogy milyen lenne egészen beléje hatolni... de aztán mégis elvetette az ötletet. Végül is, feleségül szerette volna venni, nem pedig elkapni egy gyors menetre a fűben. Margery annyira mérges volt, amiért Fitzwilliam becsapta, hogy bármire képes lett volna. Képes lett volna lefeküdni egy férfival, akit nem is szeretett, csak azért, hogy felejtsen.

Margery közben meglazította Gareth ingjét, vadul széthúzta, és simogatni kezdte a mellkasát. Gareth megborzongott az élvezettől, mikor Margery forró csókjával hevítette tovább a benne égő, amúgy is izzó vágyat. Gareth hangosan felnyögött, felemelte Margery fejét, és egy utolsó csókot lehelt az ajkaira. Közben újra maga előtt látta Margery rémült arckifejezését, ahogy Petert nevének hallatán elsápadt. Gareth tudta, hogy még mindig rejteget előle valamit.

Gareth megfogta Margery karját, és eltolta magától.

- Abba kell hagynunk.

Margery visszaült Gareth ölébe, és dühösen válaszolt:

- Nem értem magát. Érzem, hogy kíván engem. - Szorosan odabújt Gareth ez, mire ő felnyögött.

- Margery - suttogta Gareth - Néha másra sem tudok gondolni, mint hogy mennyire kívánom magát. Aztán eszembe jut a jövendő férje.

Margery hirtelen megmerevedett.

- Szerintem, ő nem értene egyet ezzel - folytatta Gareth.

Margery most felpattant, és iszonyú mérgesen bámúlta Garethet.

- Azt hiszi, érdekel? Hogyan tisztelhetnék egy férfit, aki csak a vagyonomért vesz el?

Erre Gareth is felállt. Azzal nyugtatta magát, hogy neki igazán nem lehet bűntudata a Margeryvel kapcsolatos szándékait illetően.

- Ez így megy a nemesség köreiben. Nem tanították még önnek gyerekkorában? Egy nőnek nagyon ritkán adatik még a kiváltság, hogy férjet választhasson magának. Ön a kevés szerencsés egyike.

- A férfiak viszont sokkal szabadabban élhetnek. Én sem teszek mást, mint amit bármelyik férfi. Egyelőre nem köteleztem el magam senki mellett sem, így nem tartozom elszámolással a tetteimért.

Gareth közben szétszedte a horgászkötelet és a kampókat.

- Önmagának tartozik elszámolással, ahogy én is. És én tudom, hogy nem igazából nem erre vágyik.

Margery már éppen mondani készült valamit, de aztán meggondolta magát. Lassan elszállt a dühe, és újra sebezhetőnek érezte magát. Felsóhajtott, aztán így szólt:

- Többé nem vitatkozom önnel, Gareth. Bizonyára éhes már, és én még csak egy halat sem fogtam önnek.

Margery leterített egy takarót a földre, aztán kipakolta a kosárból a magukkal hozott húsos pitét, sajtót és gyümölcsöket. Aztán kettétört egy szelet kenyeret, és a felét Garethnek nyújtotta.

Margery mosolya elég zavartnak tűnt. Gareth már még is bánta a szavait. Ki tudja, hol tartanának most, ha nem utasítja el Margeryt.

De nem feledkezhetett még a végcéljáról, még ha az ösztönei ellent is mondtak neki. A látomásából viszont tudta, hogy a megfelelő időben úgy is az övé lesz Margery.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Gareth az éjszaka közepén hirtelen felriadt álmából, és pánikba esett. Felült az ágyában, két kezével az arcát dörzsölgette, hogy megnyugodjon. Még a Townsend elleni párbaj sem ijesztette még ennyire. Patakokban folyt róla a víz, erőlködve vette a levegőt, és egyszer csak a közelgő veszély biztos tudta söpört végig rajta.

Margery.

Kipattant az ágyból, felhúzta a csizmáját, magára kapta a bőrzekéjét, megragadta a kardját, és kiviharzott az ajtón. Végigrohant a folyosón és benyitott Margery szobájának ajtaján.

Margery szobája üres volt, az ágya fel volt túrva. A lepedő sarkát vércseppek borították.

Garethet majdnem ledöntötte a lábáról a rémület. Valaki elvitte Margeryt. Ő pedig a személyes testőreként sem tudta megvédeni.

A lepedő csupa vér.

Szinte a fülébe csengtek Lord Welles szavai, amelyek nagyban meghatározták élete hátralevő részét. Még kell védened őt.

Hogyan engedhette, hogy ez megtörténjen?

Visszarohant a szobájába, magára vette a ruháját, és magához vette lemezeit pajzsát, aztán felerősítette a kardját és egy tőrt. Kiszaladt a folyosóra, és futott, ahogy csak a lába bírta, hogy minél hamarabb az udvarra érjen.

Tudta, hogy felesleges a kastélyt átkutatnia. Már jó előre látta az igazságot a látomásaiban, csak az ostoba fejével nem akart hinni bennük. Margery most egy férfi lován ül, és lehet, hogy már a Severn völgyben járnak.

Vagy talán már átértek a völgyön, és Wales vagy Gloucester felé tartanak?

Kint csepegett az eső, sötét éjszaka volt, és köd szállt a földre. Nem akarta felriasztani a kapusokat, úgy sem tudta volna megmagyarázni, miért akarja kinyittatni a kaput és a csapórácsot az éjszaka közepén. Azt pedig nem kockáztathatta meg, hogy az egész kastély megtudja, Margeryt megszöktették. Inkább halkan felébresztette Desmondot. Desmond mindössze egy hosszú inget viselve követte a barakkokon át az udvarra.

- Még fel sem vagyok öltözve, Gareth. Ajánlom, hogy legalább...

- Margery eltűnt - mondta röviden Gareth, miközben beléptek az istállóba. - még kell kérned a kapusokat, hogy engedjenek ki.

- Eltűnt? Riadóztatom az embereket, és...

- Nem! - Gareth már a lovát nyergelte. - Mi van, ha az elrablója kompromittálni akarja, hogy elvehesse feleségül? Nem hagyhatjuk, hogy kettesben találjanak rájuk. Egyedül megyek.

- Egyedül? Ez elég örült ötletnek tűnik.

- Lehet, de tudom merre mentek. - Gareth közben felült a lovára, és a kapu felé ügetett. - Gyorsan utolérem őket, és visszahozom Margeryt, anélkül, hogy bárki tudomást szerezne az esetről.

Desmond mellette futott.

- Honnan tudod, hogy merre mentek?

- Egyszerűen tudom, és kész.

A kapunál két eszméletlen katonát találtak, a csapórács pedig nyitva volt.

- Élnek - mondta Desmond, miután megvizsgálta őket.

- Gondoskodj róluk, de ne mondd el nekik, hogy mi történt. Hazudj, ha kell. - Gareth lova nyugtalanul mozgolódott a lába között. - Wallace, őrködj a lőréseknél, amíg vissza nem térek. Hamarosan itt leszek.

Desmond még utána kiabált, miközben Gareth keresztülvágtatott a kapun:

- De honnan... jól van, egyszerűen csak tudod.

Gareth kilovagolt az éjszakába. Hamarosan bőrig ázott, de ezt a kényelmetlenséget most megérdemelte. Margery valahol egyedül van egy gazemberrel. Biztosan halálra van rémülve, talán még is sérült, de ezt csak akkor tudja meg, ha megtalálta.

Gloucester felé vette az irányt. A férfi legkönnyebben egy tengeri hajóval menekülhet el. Magában imádkozott, hogy jó irányban menjen.

Minden erejével a küldetésére összpontosított, mégis olyan gondolatok kavarogtak a fejében, amelyeket nem tudott kontrollálni.

Hogy lehetett olyan öntelt, hogy azt hitte, a látomásában saját magát látta Margery mögött a lovon? Többet foglalkozott azzal, hogy elcsábítsa, mint hogy megvédje őt.

Hiába erőlködött, hogy megjelenjen előtte Margery hollétének titka, csak azt érte el vele, hogy iszonyatosan elkezdett fájni a feje. Ő sosem irányíthatta a Beaumont átkot, csak a szenvedő alanya volt.

Egy jó órai lovaglás után eltűnt az út, amit Gareth követett, és egy kisebb erdőbe ért, ahol viszont a fák miatt az orráig se látott. A feje felett baglyok huhogtak, a lova egyre lassabban haladt, egyre idegesebb volt. Aztán mintha egy női sikolyt hallott volna, nem is olyan távolról.

Gareth érezte, hogy elönti a düh, egyrészt a saját ostobasága, másrészt amiatt a férfi miatt, aki elmerte rabolni Margeryt. Csendben lecsusszant a lováról, odakötözte egy fához, aztán tovább lopódzott. Egy férfihangot hallott egyre közelebbről.

- Miért kellett erre kényszerítenie? Humphrey Townsend hangja volt. Gareth nem gondolta volna, hogy ilyen elszánt. Miért nem ölte még Townsendet, mikor lehetősége lett volna rá? Gareth ekkor jött rá, hogy Margery hangját nem hallja. Visszafojtotta a lélegzetét, fülelt, s közben úgy ömlött róla a víz, hogy a ruhája már teljesen a bőrére tapadt.

- Nem akartam megütni - folytatta Townsend - de hozzám kell jönnie.

- Sosem megyek magához feleségül. - Margery hangja fagyosan csengett.

Gareth halkan felsóhajtott a megkönnyebbüléstől. Hála égnek, úgy tűnik, Margerynek nem esett baja. Négykézlábra ereszkedett, és továbbkúszott a bokrok között. Az eső lucskos sárrá változtatta a földet, Gareth bőrén szinte átszivárgott a mocsok.

A szúrós ágak felsértették a testét, az arcára ázott levelek tapadtak. Végre meglátta Margeryt, amint vékony hálóingjében és köntösében egy fatuskón üldögélt egy kis tűzrakás előtt. A háta mögött egy katona őrködött.

Townsend közvetlen Margery előtt állt, türelmetlenül felemelte a kezét, és peckesen járkálni kezdett.

- Tulajdonképpen nincs is szükségem a beleegyezésére. - A válla fölött beszélt Margeryhez. - Ha itt maradunk addig, amíg ránk találnak, úgyis kénytelen lesz hozzám jönni.

- Akkor inkább vállalom a szégyent.

Gareth elmosolyodott Margery bátor kiállása hallatán. Aztán előremászott egészen a tisztás széléig, így éppen a katona háta mögé került.

- Nem hiszem, hogy a bátyjai ebbe beleegyeznének. - Townsend leguggolt Margery elé. - még ígérem, hogy jó férje leszek.

- Miért akar belekényszeríteni ebbe a házasságba? Így is elég tisztességes vagyona van, és a legtöbb lány biztosan örömmel...

- Azoknak a lányoknak nincs akkora hozománya, mint önnek.

- Nem gondoltam volna, hogy ön ilyen kapzsi - mondta gúnyolódva Margery.

Townsend elkomorodott.

- Nem erről van szó. Van három húgom, akiknek nincs semmi hozománya.

Gareth magában nevetett a helyzet komikumán: Townsend is ugyanolyan volt, mint ő, mindkettőjüknek jó oka volt rá, hogy elvegyék Margeryt. De rögtön eszébe jutott, hogy azért nem olyan vicces ez a helyzet, hiszen ha Townsend ilyen arcátlanul bántalmazta Margeryt, bármire képes lehet.

Megvárta, amíg Townsend távolabb sétált a tisztás másik felébe. Aztán felegyenesedett, és hátulról fejbe vágta a katonát, akik egyből elterült a nedves földön.

Margery zihálva hátrafordult, valószínűleg azt hitte, hogy egy medve tört rájuk az erdő mélyéről. Ehelyett azt látta, hogy Sir Humphrey embere eszméletlenül fekszik, mellette pedig ott áll Gareth sárosán és vizesen, de mosolyogva. Margery legszívesebben a karjaiba omlott volna, hogy a vállán kisírja magát, de Sir Humphrey közben már egy hatalmas kiáltás kíséretében megindult feléjük.

Gareth odalépett Margery elé, hogy megvédelmezze. Az egyik kezében a kardját, a másikban a tőrét tartotta. Sir Humphrey hirtelen megtorpant.

- Beaumont. - A férfi ügyetlenül próbálta leplezni a rémületét.
- Townsend - válaszolta Gareth.
Gareth letette a fegyvereit, és rárontott Townsendre, aki hanyatt vágódva elterült a földön.
Miközben a két férfi a sárban hempergett, Margery felállt, és idegesen figyelte a tusájukat. Egy-egy keményebb ütés láttán fájdalmasan felszisszent, aztán a saját arcát kezdte tapogatni a horzsolása helyén. Garethnek közben sikerült felülkerekednie Sir Humphreyn, és kíméletlenül öklözni kezdte az arcát és gyomrát.
Margery már kezdte megsajnálni az elrablóját, mikor látta, hogy Gareth teljes erőből püföli a fejét.
- Gareth! Most már abbahagyhatja!
Gareth még egy ütés mért Sir Humphrey állára, aztán felegyenesedett, és felülről figyelte ellenfelét.
- Ezért akár még is ölhetném! - mondta fenyegetően - De nem teszem.
Sir Humphrey négykézlábra támaszkodva odavánszorgott ahhoz a fatuskóhoz, ahol nemrég még Margery ült.
- Inkább elmesélem Margery bátyjainak a történteket - folytatta Gareth.
- Ne! - suttogta Sir Humphrey.
Margery tudta, hogy a bátyjai biztosan megölik azért, amit vele tett.
Gareth az ingjénél fogva megragadta Sir Humphreyt, és felemelte.
- Ugye soha többé nem látom Margery közelében?
- Nem - mormogta Sir Humphrey.
- Mit nem?
- Nem, soha többé nem jövök ide.
Sir Humphrey hangja leverten, csüggedten csengett. Gareth felvette a fegyvereit, megfogta Margery kezét, és elindultak hazafelé. Margery közben visszanézett Sir Humphreyra, látta, hogy a kezébe temette a fejét.
- Biztos benne, hogy nyugodtan itthagyhatjuk? - kérdezte Garethet.
- Nem hiszem, hogy még egyszer zaklatni merné.
Mikor odaértek Gareth lovához, Gareth felsegítette rá Margeryt, aztán felkapaszkodott mögéje. Margery hátrafordult, és Gareth mellkasára hajtotta a fejét. Nem törődött a sárral és a vízzel, ami Gareth ruhájából csöpögött, egyszerűen hálás volt a közelségéért. Lassan elindultak a Cotswold hegylábai felé vezető úton.
Margery még most sem tudta elhinni, hogy megmenekült ebből a félelmetes helyzetből. Néhány perce még úgy érezte, hogy végleg le kell mondania a tökéletes férj megtalálásáról, és hozzá kell mennie egy hencegő gazemberhez. Sir Humphrey azzal fenyegette, hogy ott helyben, a katona előtt megerőszakolja, ha nem egyezik bele a házasságba.
És akkor megjelent Gareth. Nem hitte volna, hogy megtalálja, és mégis. A szemén látta, hogy iszonyú düh égett benne.
- Megsérült? - kérdezte most Gareth.
- Nem, időben érkezett.
Gareth szégyenkezve lehunyta a szemét.
- Tudnom kellett volna, hogy veszélyben van. Hogyan...
- Kérem, ne most. - Margery félbeszakította, aztán közelebb bújt hozzá, mert a hűvös szél teljesen átjárta a ruháját. - Először vigyen haza.
Csendesen ügettek be a kapun, mikor visszaérkeztek a Hawksbury kastélyba. Gareth megvárta, amíg lecsukódik mögöttük a csapórács, aztán szorosan magához ölelve Margeryt belovagolt az udvarra. Margery már egy órája reszketett a hidegtől.
Wallace Desmond már várta őket. Gareth a karjaiba adta Margeryt, aztán maga is leszállt a lóról, és visszavette a törékeny testet.
- Ki tette ezt? - kérdezte Wallace.
- Townsend. De többé nem zaklatja Margeryt. Mielőtt megkérdeznéd: nem öltem meg, bár lehet, hogy azt kellett volna tennem. Hogyan magyaráztad még az esetet az őröknek? - Gareth a lőrések mellett sétáló férfiak felé intett a fejével.

- Elmondtam nekik az igazat, hogy hagytak egy gazembert megszökni, és, hogy nem sok jóra számíthatnak a figyelmetlenségükért. De ők azt hiszik, hogy az egyik konyhalány megmentésére indultál.

- Ez jó ötlet volt. - Gareth kezdte tisztelni Wallacet az eszéért. - Jobb, ha most bemegyek. Wallace, gondoskodj a lovamról, aztán segíts forró vizet keríteni Margerynek.

- Hogyan szerezzünk titokban forró vizet? - Wallace letörölgette az esőcseppeket az arcáról, miközben beszélt.

Margery megmoccant.

- A konyhában tartunk forró vizes üstöket. Egy pár vödörrel elég lesz, nincs szükségem teljes fürdőre.

Gareth figyelmen kívül hagyta a kérését.

- A lehető legtöbb vödröt még kell töltenünk. Margery szobájában várlak. Siess!

Gareth az oldalsó, kerti bejáraton keresztül vitte be Margeryt a kastélyba. Szerencsére, senkivel sem találkoztak. Mikor beértek a szobába, Gareth leültette az egyre jobban reszkető Margeryt egy székbe, aztán a kandalló elé húzta a fakádat, tüzet rakott, és meggyújtott minden gyertyát.

Végül odafordult Margeryhez.

- Szólok az ikreknek.

- Nem! - Margery egyből visszanyerte a szokásos határozott fellépését. - Senki sem tudhatja meg, hogy mi történt.

- Ők nem fogják továbbadni.

- Talán nem, de akkor is rettegni fognak, hogy velük is hasonló dolog történik egyszer. Ezt nem tehetem meg. Gareth, ígérje meg, hogy csak Sir Wallace fog tudni erről az esetről.

- De miért? Nem akarja, hogy Townsend még bűnhődjön a tettéért?

- Azt hiszem, már megkapta a magáét öntől. Figyeljen ide! - Margery erősen megszorította Gareth kezét. - Ha a király tudomást szerez róla, hogy képtelen vagyok megvédeni magamat, kényszeríteni fog, hogy Greenwichbe költözzem a királynőhöz. Bár tudom, hogy a szívükön viselik a sorsomat, de nem engedem, hogy helyettem válasszanak férjet. Lehet, hogy azonnal férjhez kellene mennem!

- Mindez nem történt volna meg, ha rendesen teljesítem a kötelességemet. - Gareth még soha életében nem vallott kudarcot. Mindig győztesként került ki a megmérettetésekből, most viszont rettentően szégyellte magát. Elengedte Margery kezét, és elfordult tőle. - Tudhattam volna, hogy mi történik. Hol van már Wallace? - kérdezte felbőszültén.

- Ezt már mondta - kezdte lassan Margery - hogy tudhatta volna. Hogy érti ezt?

- Egy jó katona képes megelőzni a bajt. - Gareth sandán rápillantott, hogy lássa, elhiszi-e, amit mond.

Margery gyanakvónak tűnt, de nem foglalkozott tovább a dologgal.

Miután Wallace megérkezett az első két vödör vízzel, és beleöntötte a kádba, Gareth benedvesített egy vászondarabot, és lemosta vele Margery arcát.

Margery megpróbálta eltolni magától.

- Ezt én is még tudom csinálni. Egyszerűen csak fáztam, ennyi az egész.

- Maradjon csendben, és engedje meg, hogy megnézzem a sérüléseit. - Gareth a fény felé tartotta Margery arcát. - Az arca bekékült az ütésektől. Ezt hogyan magyarázza még az embereknek?

- Megbotlottam a sötétben - vágta rá egyből Margery.

- Hol sérült még meg? Láttam, hogy véres a lepedője.

Margery elvigyorodott, majd felszisszent, és az arcához kapott.

- Az Sir Humphrey vére.

Gareth leengedte a kezét, és csodálkozva nézte Margery csillogó szemeit.

- Mikor felébredtem és megláttam, orrba vágtam - Margery elkezdett kacarászni, talán egy kicsit túl hangosan is.

Aztán a kacagás reszketésbe ment át, és Margery lehunyta a szemét. Elkezdtek potyogni a könnyei, Gareth pedig úgy érezte, mintha minden egyes könnycsepp egy késdöfés lett volna a szívébe. Hirtelen

magához húzta Margeryt. Egyszerre volt dühös és szomorú. Végül is megmentette Margeryt. Akkor még miért érzi ilyen rosszul magát?

Wallace közben visszatért a következő forduló forró vízzel. Gareth is segíteni akart neki, de Margery nem engedte el.

Mikor a kád már majdnem megtelt, Wallace figyelmesen Gareth felé fordult, aki még mindig Margeryt ölelte. Margery a vállára hajtotta a fejét.

- Szükségük van még valamire? - kérdezte Wallace.

Gareth a fejét rázta.

- Köszönöm a segítségedet. Most már menj, és feküdj le.

Margery is felnézett, és rámosolygott.

- Köszönöm, Sir Wallace.

Mikor kettesben maradtak, Gareth megsimogatta Margery arcát, és így szólt:

- Azt hiszem, egyedül is még tud fürdeni. Szóljon, ha végzett.

Margery ijedten megragadta az ingje ujját.

- Ne menjen el! Húzza a paravánt a kád elé. Kérem... ne menjen el.

Nem mondhatott ellent Margery kérésének. Gareth úgy érezte, hogy a dühe és a bűntudta olyannyira összefonódtak egymással, hogy már nem tudta, hol ért véget az egyik, és hol kezdődött a másik. Megpróbált a bosszújára, és a Margery családjával szembeni megvetésére gondolni.

De egyik sem érintette olyan kellemetlenül, mint mikor Margery remegve hozzábújt. És mindennek ő volt az oka, mert nem tudta megvédeni. Margery igazán bátran viselkedett. Viszont nagyon fájt őt így látnia. Gareth már a saját érzésein sem tudott kiigazodni.

Gareth odahajolt Margeryhez, és gyengéden megcsókolta a homlokát.

- Hozom a paravánt. A forró víztől biztosan jobban fogja érezni magát.

Végül minden készen állt a fürdőhöz, Margery erőtlenül rámosolygott Garethre, aztán eltűnt a paraván mögött. Gareth igyekezett elterelni a gondolatait, és az elmulasztott teendőire összpontosítani.

De Margery ruhájának suhogása, ahogy a földre hullott, túlságosan hangos volt. Most meztelen volt, és mindössze egy vékony fal választotta el őket egymástól. Gareth hallgatta a vízcsobbanást, és a megkönnyebbült sóhajt, mikor Margery belecsusszant a kádba.

A szoba egyre inkább felmelegedett a forró kandallótól és a víztől. A paraván mögül sűrű gőz szállt felfelé. Gareth meglazította az ingje fűzőjét, és próbálta nem elképzelni Margeryt, amint szappanos vízzel fürdeti finom bőrét. Csendben ült a székén, sáros arcát a kezébe temette.

Margery fürdőzése mintha egy örökkévalóságig tartott volna. Aztán Gareth hallotta, hogy kiszáll a kádból és megtörölközik.

- Gareth? - Margery hangja bizonytalannak tűnt.

- Igen?

- A hálóingem túl mocskos. Hozna nekem egy másikat? Az ablak alatti ládában találja.

Ahogy Gareth kinyitotta a ládát, egyből elbódította a kiáradó rózsaillat. Remegő kézzel emelt ki egy hálóinget. Az anyaga egész puha és vékony volt, és a felső részét finom hímzések díszítették.

Most még mi baja van? Bár ma este nem aludhatott Margeryvel, azt érezte, hogy egyre jobban függ tőle. Senki másban nem bízott volna még ennyire, hogy így a közelébe engedje. Hamarosan elnyeri a kegyeit, és feleségül veheti.

Gareth megfordult, és akkor vette észre, hogy Margery ott állt egyetlen törölközőbe csavarva. Nedves haj fürtjei rendezetlenül hullottak a mellére és a hátára. Hosszú, karcsú lábai, formás karjai és vállai most leplezetlenül feltárultak Gareth előtt. Margery a dereka előtt összekulcsolta a kezét, így a mellei majdhogynem kibuggyantak a törölköző alól.

Gareth teljesen ledöbbenve állt vele szemben.

- Megkaphatnám a hálóingemet? - kérdezte Margery.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Margery megpróbálta elfojtani a nevetését, amikor Gareth elejtette a ruhadarabot. Aztán gyorsan felvette, és odanyújtotta Margerynek. A szemei közben forrón izzottak.

Margery kezdett újra magára találni. Egyrészt iszonyúan mérges volt Sir Humphrey miatt, másrészt megint úrrá lett rajta az a vakmerőség, ami fékezhetetlen vágyakozását szította. Gareth nézése pedig még inkább felerősítette benne ezeket az érzéseket.

Margery elvette a hálóinget és visszabújt a paraván mögé. Megint eszébe jutott Sir Humphrey vakmerő tette, és beleborzongott a gondolatba, hogy majdnem sikerült is a terve.

A törülközőt a földre dobta és felvette a hálóinget. Most már egészen másfelé kalandoztak a gondolatai: újra átélte azokat a szenvedélyes perceket, amelyeket Gareth karjaiban töltött.

Margery azon töprengett, hogy mitévő legyen. Menjen oda Garethez, és egyszerűen csókolja meg? Ő is csak olyan, mint a többi férfi, nem valószínű, hogy megint visszautasítaná. Elképzelte, hogy meglepődne Gareth, ha lerohanná, aztán viszonozná a csókját, átölelné...

Margery felsóhajtott, és kilépett a paraván mögül. Gareth az ágy mellett állt, a zekéjét már levette, és az ingjét is meglazította. Margerynek tátva maradt a szája megdöbbenésében, és hirtelen elöntötte a düh. Csak nem gondolta Gareth, hogy ilyen könnyen elcsábíthatja? Igaz, hogy még akarta csókolni, de azt azért nem hagyja, hogy egyszerűen ledöntse.

Gareth fáradtan szólt hozzá:

- Nem bánná, ha én is megfürdenék, mielőtt elmegyek? Tetőtől talpig csupa sár vagyok.

Margery mondani próbált valamit, de egy szó se jött ki a torkán. Mégsem egészen úgy alakultak a dolgok, ahogy azt várta.

- Megfürdeni? - Szinte hebegett. - De... a víz már koszos.

Gareth vállat vont, kibújt az ingjéből, aztán előrehajolt, hogy a székre dobja a ruháját. Csupasz mellkasának látványa minden nőt levett volna a lábáról.

Gareth elmosolyodott.

- Ön inkább csak vizes volt, mint koszos. Kivéve, ha már hónapok óta nem fürdött.

- Elég gyakran szoktam fürödni!

Margery tudta, hogy illene elfordulnia, de Gareth félmeztelen teste az ágya mellett túlságosan is megragadta a képzeletét. Még mindig magán viselte a Sir Humphrey elleni párbaj sérüléseinek nyomait, s valószínűleg ma éjszaka is összeszedett néhány horzsolást.

Margery leplezetlenül bámulta Gareth széles, izmos vállait, keskeny csípőjét és erős combjait. Aztán elvörösödött, mikor ráébredt, mennyire árulkodó a viselkedése. Gareth vigyorogva sétált el mellette.

- Akkor használhatom a kádját, vagy egész reggelig nézegetni szeretne?

Margery behunyta a szemét, mert tudta, hogy lángvörös az arca.

- Bocsásson meg. Én általában nem... Úgy értem... soha... Természetesen használhatja. - Margery elfordult, és eltakarta az arcát zavarában.

Gareth arcátlanul kuncogott, ahogy beszállt a kádba.

Margery rávetette magát az ágyára, és egy párna alá rejtette a fejét. De még így is hallotta Garethet: vidáman csapkodott kezével a vízben, és fütyörészett.

Margery eldöntötte, hogy neki és a férjének mindenképpen külön hálószobájuk lesz. Nem lehetnek majd mindig együtt, és ő fogja megszabni a határokat.

De egyből eszébe jutott, hogy milyen jó lenne a férjével esténként a kandalló előtt üldögélni, együtt ágyba bújni, és ott... intim dolgokat művelni. Aztán egymás karjaiban ébredni.

Persze az sem lenne jó, ha túlságosan közel kerülnének egymáshoz. Talán a férje megcsalná az egyik szolgálólánnyal, vagy valami hasonló, ahogy az a férfiaknál lenni szokott. Ő viszont nem tudná elviselni, hogy romba dőlnek az elvárásai, így a legjobb lesz, ha nem támaszt elvárásokat. Csak egy békés, kényelmes kapcsolatra vágyik.

- Margery?

Margery felkönyökölt az ágyon.

- Igen?

- Remélem nem tart túl pimasznak azért, mert használom a kádját.
- Miért? Dehogy.
- Ne aggódjon már annyira. Biztos vagyok benne, hogy a férjének eszébe sem jut majd ilyesmit kérni.

Margery felnyögött, és újra a fejére húzta a párnát. Honnan tudta Gareth, hogy mi jár a fejében? Margery csendben feküdt az ágyban, hallgatta, hogy mit csinál Gareth, és megint arról kezdett ábrándozni, hogy milyen érzés lenne újra megérinteni.

Aztán hirtelen felült. Mire várjon? Gareth is férfi. Biztosan nem utasítaná vissza, még ha egyszer már még is tette. De akkor elvből hátrált még előle.

Margery felállt, és lassan elindult a paraván felé, miközben a száját harapdálta izgalmában. Egyik kezét a fára tette, és azon gondolkodott, hogy vajon mit mondjon Garethnek. Egy mély lélegzetvétel után végül odalépett Gareth elé.

- Segíthetek megmosni a hátát?

Gareth hirtelen összerezzent Margery hangja hallatán. A haja vizesen sötétebbnek látszott, az izmai még kidolgozottabbnak tűntek. A válla fölött felnézett Margeryre, de nem válaszolt.

Margery csendben a kád másik végébe sétált, hogy Garethel szemben álljon. Garethnek behajlított térdekkel kellett ülnie, hogy beleférjen a kádba. A szappanos víz alatt homályosan átlátszottak altestének körvonalai. Felemelte a karját és a kád két szélére támaszkodott. A kicsorduló vízcseppek halk csobbanással estek a földre.

Ez a pillanat olyan volt, mint egy álom. Margery olyan dolgokat tett és mondott, amit egyébként nem engedhetett volna még magának. Tudta, hogy mindez helytelen, a mámor azonban teljesen magával ragadta. Előrehajolt, és rá támaszkodott a kád szélére. Gareth csípője körül titokzatos árnyak lebegtek a víz sejtelmes leple alatt. Margery szerette volna alámeríteni a kezét, hogy felfedezze ezt az ismeretlen birodalmat.

Gareth hátradöntötte a fejét, és ránézett.

- Nem gondolja, hogy ez... veszélyes?
- De igen. - Margery szinte suttogva beszélt.
- Ha valaki meglátná...
- Nem fogja.
- Nem vagyok benne biztos, hogy miért...
- Csss.

Margery lassan feltűrte a hálóingje ujját. A kis asztalra pillantott, amin a szappan és a törülköző volt, de a mosdókendőt nem látta. Belenyúlt a vízbe, hogy megkeresse. Közben finoman végigdörzsölte kezével Gareth csípőjét és combjait.

Gareth becsukta a szemeit, s ettől Margery vadnak és ellenállhatatlannak érezte magát. Vajon Gareth is úgy remegett, mint ő? Végül is, elég sokfelé járt már, és ki tudja, mi mindent csinálhatott.

Órá biztosan nem volt akkora hatással ez az intim együttlét.

Margery kicsavarta a mosdókendőt, beszappanozta, aztán Gareth háta mögé sétált, és letérdelt. Látta, hogy Gareth erősen megmarkolja a kád szélét, s ez elégedettséggel töltötte el.

Kiteregette a kendőt a kezében, és Gareth fülébe suttogta:

- Dőljön előre.

Gareth egy darabig mozdulatlanul ült, s Margery már kezdte azt hinni, hogy megint vissza fogja utasítani. Észre sem vette, hogy izgalmában visszatartotta a lélegzetét, amíg Gareth nem teljesítette a kérését. Akkor aztán lassú, körkörös mozdulatokkal elkezdte lemosni Gareth hátát, ügyelve rá, hogy fel ne sértse a horzsolásait. Gareth teste szokatlanul kemény és másmilyen volt, mint az övé.

Margery nem emlékezett rá, hogy valaha is módja lett volna rá, ilyen alaposan megfigyelni Peter testét. Vele az együtt töltött idő mindig rejtélyes és izgalmas volt, sietniük kellett, nehogy felfedezzék őket. Most annál inkább kihasználhatta az alkalmat Garethel. Ledobta a mosdókendőt, beszappanozta a kezeit, és Gareth nyakát kezdte masszírozni.

Gareth a kezére hajtotta a fejét. Margery nem tudta eldönteni, hogy vajon elaludt, vagy csak élvezte az érintését. Az ujjaival elindult lefelé, és végigtapogatott minden egyes izmot. Mikor a keze már a víz alatt járt, érezte, hogy Gareth megborzong.

Gareth keményen végigszántotta ujjaival a haját, hogy megőrizze a józanságát. Margery a legjobb úton járt afelé, hogy elcsábítsa. Érezte, hogy bármelyik pillanatban elszállhat az akaratereje, s akkor berántja Margeryt maga mellé a kádba, és minden egyes porcikáját a magáévá teszi.

De már elszánta magát, hogy csak akkor viszi ágyba Margeryt, ha elkötelezi magát mellette, szereti, és férjéül választja.

A nők általában szemérmesen, szégyenlősen viselkedtek vele, így ki kellett találnia az érzéseiket, hogy aszerint cselekedjen. Ezzel rá háríthatták a felelősséget, és megjátszhattak, hogy behódoltak az akaratának.

Margery viselkedése teljesen szokatlan volt a számára, úgy bánt vele, mintha kiérdemelte volna a figyelmét és a gondoskodását.

Azzal nyugtatta magát, hogy Margery mindig a saját feje után ment, mert elkényeztették. Jó előre kidolgozta a házassági tervét, és ebbe nem illet bele egy kiszámíthatatlan férj, akit túlságosan megkívánhatott volna.

Gareth most döbbent rá, hogy tulajdonképpen ő vette át a női szerepet ebben a csábításban: flörtölt, jeleket adott, de nem engedte, hogy elszabaduljanak a szenvedélyek. Még kellett várnia, amíg Margery vágya annyira felhevül, hogy végül nem lesz más választása, mint hogy hozzámenjen feleségül.

Margery már olyannyira közel hajolt hozzá, hogy a melleivel hozzáért a hátához. Gareth legszívesebben felnyögött volna a gyönyörtől.

- Szappanos a haja. - Margery kedveskedve a fülébe suttogott. - Le kell öblítenem.

- Igen. - Gareth semmi mást nem tudott kinyögni.

Margery előrehajolt, és Gareth mellkasát kezdte masszírozni. Közben megérintette a mellbimbóit, amitől Gareth hatalmasat rándult.

- Margery, hagyja abba. - Gareth érezte, hogy nagyon hamisan cseng a hangja.

- Miért? - Margery a nyelvével megnyalta Gareth fülét. - Azt akarom, hogy ön is ugyanezt tegye velem.

Aztán határozottan hátradöntötte Gareth fejét, és szájon csókolta. Garethet teljesen magával ragadta a szenvedély, közel járt hozzá, hogy megadja magát. Végül összeszedte maradék akaraterejét, megfogta Margery karját, és eltartotta magától.

- Nem hiszem, hogy igazán ezt akarja - mondta rekedten Gareth.

Margeryt elöntötte a düh, és azonnal felállt. Hirtelen eltűnt a perzselő szenvedély, Gareth magára maradt a langyos, szappanos vízben vészesen keményedő férfiasságával.

- Miért akarja folyton megmagyarázni nekem, hogy mit akarok? - Margery csípőre tett kézzel várta a választ. - Képes vagyok önállóan is dönteni.

- Most mérges és rémült Townsend ocsmány tette miatt. Azt hiszi, visszaszerezheti az irányító szerepet, ha elcsábít.

- Egyszerűen nem tudom, miről beszél. - Margery megkerülte a paravánt.

Gareth hallotta, hogy ledobta magát az ágyára. Meghűlt benne a vér, megpróbálta megerősíteni az önuralmát, amire hosszú évek kemény munkájával tett szert.

Őrültségnek tűnt elutasítani Margery közeledését. Lehet, hogy most mindent elronthat? Talán örökre eltaszítja magától Margeryt.

Mégis... Úgy érezte, ez a helyes döntés. Felemelte a kád melletti vödröt, felállt, és egy gyors mozdulattal magára öntötte a közben már kihűlt vizet.

Margery az ágya szélén ült összekulcsolt karokkal, és magában dúlt-fúlt. Hogy merészeli Gareth megmondani, hogy mit akar, és mire van szüksége! Az összes férfi, akikkel eddig találkozott, valamilyen módon befolyásolni akarta a választásaiban. Most viszont végre maga dönthetett az életéről, és erre Gareth nem hagyta, hogy azt tegye, amit szeretne.

- Margery?

- Mi van? - Margery elfintorodott. - Nincs mit felvennem.

Margery szemei elkerekedtek, mikor Gareth megjelent előtte egyetlen kendővel a csípője körül. A bőre nedves volt, szőke haja összekócolódott.

- Biztosan nem látnak most meg, ha végigfutok a folyosón.

- Elmegy? - Margery magabiztosnak akart tűnni, de a hangja sokkal inkább félelemről árulkodott.

Hirtelen rémülettel töltötte el a gondolat, hogy egyedül kell maradnia. Miért viselkedett ilyen ostobán? Az előbb még ellenállhatatlan vágy fűtötte, most pedig reszket. Sir Wallace biztosan átkutatta a kastélyt és a földeket, úgyhogy senki sem juthat a közelébe. Egy jó órán belül már hajnalodik, és akkor újra biztonságban érezheti magát.

Gareth lerakta a mocskos ruháit egy székre, és odament Margery ágyához.

- Megígérem önnek, hogy mostantól mindig éber leszek. Többé nem kerülhet veszélybe.

Margery gyermeki őszinteséggel szólalt meg:

- Én csak... nem tudnék most egyedül maradni. Kérem.

Gareth leült mellé az ágyra.

- A hölgyek itt alhatnának önnel, és állíttatok őröket az ajtaja elé.

- Nem akarok őröket! Nem mutathatóm ki, hogy félek. És különben is, mivel magyaráznám meg a dolgot az ikreknek? Kérem... Maradjon itt velem. - Margery az utolsó szavakat egész lágyan ejtette, s közben Gareth szemébe nézett.

- Margery...

- Kérem, Gareth. - Margery odahajolt hozzá, és a vállára hajtotta a fejét. Gareth bőre meleg, szappanillatú volt. Hallotta, milyen gyorsan kapkodja a levegőt. Most végre át kell karolnia, és olyan örömökben részesítenie, amelyeket még öregkorában is felemlegethet. De Gareth finoman eltolta magától.

- Itt maradok. Most bújjon ágyba, én pedig készítek magamnak egy fekhelyet a kandalló előtt.

Margery majdnem felnyögött elkeseredésében. Mit kellene tennie? Talán rántsa be Garethet az ágyába, és másszon rá?

- Margery. - Gareth sajnálkozva ejtette ki a nevét, s közben erősen megragadta a karját. - Ma este nem tud józan fejjel gondolkodni. Elrabolták, aztán most itt vagyok én, és... egész jóképű vagyok. Ez az egyetlen oka annak, hogy ilyen furcsán érzi magát.

Margery ingerülten fújtatni kezdett.

- Micsoda? Azt hiszi annyira vonzó, hogy teljesen elvesztem tőle a fejemet? Azt gondolja, hogy... Hogy lehet ilyen fennhéjázó! - Margery felkapott egy párnát, és hozzávágta Garethez.

Gareth behúzta a nyakát, és felnevetett. Margery feltérdelt az ágyán, és tovább püfölte. Közben Gareth törölközője majdnem lecsúszott, épphogy, el tudta kapni. Margeryn hirtelen vad vágy lett úrrá, szerette volna letépni a törölközőt, de Gareth még időben elhúzódott tőle.

- Van egy felesleges takarója? - kérdezte Gareth.

Margery összekulcsolta a karjait, és igyekezett lázadó kifejezést magára ölteni.

- Vegye elő az ágy végében lévő ládából.

Gareth elkészítette magának a fekhelyét. Margery elnézte, ahogy a vékony vászon ráfeszül izmos ülepére, aztán visszabújt az ágyába, és gyorsan a fejére húzta a takarót.

Egy óra múlva Margery már békésen aludt, Gareth pedig az ágya mellett állva figyelte, ahogy szuszogott. A sár nagy részét már letörölgette a bőrzekéjéről, s most mintegy páncélként viselte.

Margery arcvonásai teljesen kisimultak, már nem félt. Gareth örült, hogy nem bújtak ágyba Margeryvel, bár a teste igencsak tiltakozott a döntése ellen. De reggelre Margery megbánta volna, amit tett. Gareth azt akarta, hogy ne csak az érzései és a félelmei elől meneküljön a karjába, hanem örökre mellette maradjon.

Gareth ma éjszaka képtelen volt elaludni. Pontosan tudta, hogy mit akar: Margeryt. Még akkor is, ha titkaik voltak egymás előtt. Már kezdett azon gondolkodni, hogy megszegi a fogadalmát, és átadja a testét a gyönyöröknek. Egyre kellemetlenebbül érezte magát, ha eszébe jutott a bosszúja.

De elhessegette a gondolatait. Össze fognak házasodni, szenvedélyes éjszakákat töltenek együtt, és valószínűleg több gyermekük is lesz. Soha többé nem kell éheznie, vagy patkányokkal teli fogadókban aludnia.

Megpróbálta elképzelni Margery bátyjainak dühtől forrongó arcát. Ő pedig elégedetten élvezheti az édes bosszút. Aztán megjelent előtte Margery bájos, mosolygó arca. Vajon akkor is így fog mosolyogni, ha rájön az igazságra?

A következő napokban Gareth folyamatosan szemmel tartotta Margeryt. Látta, hogy nagyon serényen intézkedik a közelgő betakarítási munkák miatt. Esténként vele volt a hálószobájában, hogy védelmezze. Tudta, hogy még mindig nagyon fél, mert sosem kérte, hogy menjen el.

Margery általában már aludt, mikor megérkezett a szobájába. Gareth álmában is nézegette. Figyelte minden egyes mozdulatát és arckifejezését, gyönyörködött hosszú, fodros tincseiben, ahogy szétterültek az ágyon. Elképzelte, hogy bebújik mellé az ágyba, felhúzza a hálóingjét, és magához szorítja meztelen testét.

Ha Margery néha még ébren volt, feszülten figyelte, ahogy Gareth becsukja maga mögött az ajtót, és elkészíti a fekhelyét. Mintha szándékosan nem akart volna közeledni felé, miután másodszorra is elutasította.

A feszültség minden egyes éjszakával egyre inkább fokozódott közöttük. Gareth érezte, hogy most már nem tudná eltolni magától Margeryt, ha odajönne hozzá. Ehelyett azonban magányosan feküdt a kandalló előtt, hallgatta Margery szuszogását, és közben a vágy majd' szétfeszítette a testét.

Mikor már nem tudta uralni a gondolatait, elkezdett fel-alá járkálni a szobában, és emlékeztette magát Margery családjának aljas bánásmódjára. Ezek az érzelmek viszont lassan elhalványultak a buja, nemi vágyai mellett, amelyek a belsőjében izzottak.

HUSZADIK FEJEZET

Egy nap aztán hírnök érkezett a kastélyba. Margery este olyan izgatottan várta Garethet a hálószobájában, hogy még csak le sem feküdt. Bár már nem félt egyedül maradni, de hagyta, hadd virrasszon mellette Gareth.

Margery éppen az ágyán üldögélt keresztbetett lábakkal, és a gyertyafényt bámulta, mikor kinyílt az ajtó, és beosont Gareth. Sosem kopogott, nehogy felébresszen vele valakit. Így a megérkezése mindig váratlan örömöt okozott Margerynek. Ma este különösen jó érezte magát, mert még akarta osztani egy titkot Garethel.

Gareth az ajtónak támaszkodva állt, és furcsán nézett rá.

Margery elmosolyodott.

Gareth odament a ládához a takarójáért, de közben le sem vette a szemét róla. Margery az ágy végébe kúszott, és Gareth karjaiba vetette magát. Gareth döbbenten hőkölt hátra, és Margerynek is lefagyott a mosoly az arcáról, amikor meglátta Gareth vágyakozó tekintetét. Egyszerre boldog és izgatott is volt. Vágyakozva simította végig ujjaival Gareth haját.

Gareth viszont hűvösen ellépett tőle, aztán leült a kandalló előtt. Mintha nem is látta volna se Margeryt, se a körülötte lévő dolgokat, a gondolatai messze jártak.

Margery követte, és ő is leült a mellette lévő székre. Megpróbált elképzelni egy másik férfit, a férjét, ahogy itt üldögélnek kettesben a tűz előtt, de nem ment. Mindig csak Garethet látta maga előtt: a kedvességét, gondoskodását és a türelmességét. Ezek a csodálatos élmények egész életében elkísérik majd. De még egy utolsó emléket akart tőle.

- Margery? - Gareth váratlanul felállt, és odalépett hozzá.

Most megtörténik. Margery alig lélegzett, a szíve hevesen kalapált. Kérlek, érints meg, és vigyél az ágyba. Gareth föléje hajolt, s most Margery úgy érezte, megszűnt a külvilág, és csak ők ketten léteznek. Gareth egyik keze elindult feléje.

- Margery, ne mozduljon. A nyaklánca...

Ahogy Gareth a mellkasához ért, Margery akaratlanul is megrándult. A nyaklánca az ölébe pottyant, a gyöngyök pedig szanaszét gurultak a földön.

- ... elszakadt - fejezte be mosolyogva Gareth.

Margery majdnem felnyögött csalódottságában. Gareth pontosan tudta, hogy mennyire felizgatta félreérthető viselkedésével, és szándékosan ingerelte. Mindketten letérdeltek, hogy a halovány gyertyafényben megkeressék az elgurult gyöngyszemeket. Az ujjaik közben összeértek.

- Ó, ez az enyém - mondta Margery, és kikapott egy gyöngyszemet Gareth tenyeréből.

- Akkor ez még az enyém.

Gareth benyúlt Margery lába alá, hogy elvegyen egy másik szemet. Elkezdtek kacagni, és egymással versengve szedegették a földről a gyöngyöket. Margery érezte, hogy a teste nem a játéktól hevült fel ennyire. Incselkedve nyúltak egymás háta mögé és lábai alá, hogy még több kincset gyűjtsenek be.

Végül ott térdepeltek egymással szemben, egy-egy halom gyönggyel. Margery lélegzetvisszafojtva nézte Garethet. Látta, hogy a tekintete végigsiklik a mellein és a csípőjén. De hiába reménykedett, Gareth egyszerűen felmarkolta a gyöngyöket, lerakta az éjjeliszekrényre, aztán megállt előtte.

- Jó híreket hozott ma a hírnök? - kérdezte. Margery elmosolyodott.

- Igen, a bátyáim holnap érkeznek. - Gareth erre elfordult tőle, de Margery így is látta, hogy az arcát felbőszült harag öntötte el. - Már hosszú hónapok óta nem láttam őket. És Peter már továbbutazott Londonba. Ez nagyszerű hír! Már el is terveztem, hogy rendezünk egy vadászatot a tiszteletükre.

Gareth az ablakpárkányra támaszkodott, és a sötét táját bámulta. Mindig is úgy gondolt a Margery bátyjaival való találkozásra, mint valami távoli rémálomra. Azt hitte, ez még a jövő, s mikor megérkeznek, elégedetten teljesítheti be rajtuk a bosszúját.

De már holnap itt lesznek, s ezzel veszélybe sodorhatják a szépen felépített tervét. Elég, ha Bolton és Welles egy pillantást vet rá, és máris elüldözik a húguk éltéből. Ők csak a brutális harcost, a halálos átkot, és a megmagyarázhatatlan víziókat látják benne.

Közben Margeryre nézett. Végül is érett nő volt, határozott véleménnyel és igényekkel. Most pedig pontosan rá volt szüksége. A személyes testőre volt, s egyben az a férfi, akit szeretett volna az ágyába csábítani, mielőtt férjhez megy. Nem hitte, hogy szó nélkül elfogadná a bátyjai akaratát. Mikor gyerekként elűzték az otthonukból, még egy gyászoló kislány volt, így eszébe sem juthatott ellentmondani nekik.

Amíg töprengett, Margery már át is öltözött a hálóingjébe. A kibontott haja szinte teljesen elfedte derékig a testét, a vékony, áttetsző anyag mégis láttatni engedte a csípője körvonalát.

Margery rápillantott Garethre, aztán egy darabig komolyan nézegette. Gareth nem tudta, hogy mit árulhat el neki az arckifejezése, de nem is nagyon törődött vele. Figyelte, ahogy Margery bebújik a takarója alá, és Margery is hasonló, gyanakvó tekintettel méregette őt.

Ma éjszaka magáévá kellene tennie Margeryt. Lassan odasétált az ágyához, mire Margery szemei egyre szenvedélyesebben kezdtek csillogni.

Gareth látta az izgatottságát a tekintetében. Margery kívánta őt.

Ha most ágyba bújnának, Margery még jobban a hatása alá kerülne, mire holnap megérkeznek a bátyjai. A magja már ott lenne a hasában. És senki sem állhatna az útjába, mikor megkérné Margery kezét.

Gareth várakozóan álldogált az ágy mellett, a közben meglazította a zekéjét és az ingjét. Margery lejjebb csúsztatta a takaróját, egyre szaporábban vette a levegőt, és a szemei megint azt a vadságot tükrözték, ami olyannyira feltüzelte Garethet.

De aztán önkéntelenül is felrémlett előtte, hogy mit szólna vajon Margery, ha a bátyjai előtt követelné őt a feleségének. Próbálta elhességetni a gondolatot, de az egyre erősebben lüktetett a fejében. Csak Margeryt alázná meg, nem pedig a bátyjait, hiszen nem lenne más választása, mint elfogadni őt férjének.

Gareth lehunyta a szemét. Lehet, hogy megijedt? Ő, aki rettenthetetlenül küzdött minden csatában? Margery bátyjai hidegvérű szörnyetegekként éltek az emlékeiben, pedig ők is csak férfiak voltak. Boldogan éltek a feleségeikkel és a gyermekeikkel, és nagyon várták, hogy újra a családjukkal lehessenek. Biztosan nem lesznek itt sokáig. Legjobb lesz, ha egyszerűen érezteti velük az ittlétének fontosságát, és szépen megvárja, míg elmennek. Ezúttal az ő kezében lesz az irányítás.

Margery hátradőlt az ágyon, a hálóingjének egyik ujja lecsúszott a válláról. Gareth nézegette a törékeny kulcscsontját, amit olyannyira szeretett volna csókjaival elárasztani. De nem ma.

Felsóhajtott, gyengéden megcsókolta Margery homlokát, aztán elindult a fekhelye felé.

- Gareth? - Margery alig hallhatóan beszélt. Gareth megállt, de nem fordult meg. - Miért ne tehetnénk meg?

Gareth a válla fölött visszaszólva válaszolt:

- Mert holnap szégyellne magát, mikor a bátyjai szemébe néz. Nem akarok rossz emléket hagyni önben.

- Téved - mondta meggyőzően Margery.

- Már máskor is tévedtem. - Ezzel Gareth elnyúlt a takaróján, és a karjaival eltakarta a szemeit.

A nagyteremben Gareth és Margery egymás mellett ültek a reggelinél. Gareth kimerült volt a kevés alvástól, Margery viszont alig tudott egyhelyben ülni. Már a mise alatt is folyton hátrafelé tekintgetett, hátha megérkeztek a bátyjai. Margery izgatottságában majd kibújt a bőréből, s ez egyre jobban idegesítette Garethet. A forrongó szenvedélyük hirtelen háttérbe szorult, minden Margery bátyjairól szólt.

Gareth magára hagyta Margeryt, hogy készülődhessen, és kiment a bajvívótérre. Wallace gyámkodásának köszönhetően, a katonák egyre ügyesebben bántak a fegyverekkel. Talán kihívhatná valamelyiküket, és még élvezné is a küzdelmet.

Most viszont inkább nekitámaszkodott a korlátnak, és haragosan nézegette őket.

Wallace végül odasétált hozzá, és ő is a korlátnak dőlve fújta ki magát.

- Az utóbbi napokban mindig ilyen mogorvának tűnsz.

- Nem vagyok mogorva.

- Már úgy értem, ahhoz képest, hogy azelőtt még olyan jókedvűnek tűntél.

- Sosem vagyok jókedvű. Wallace felsóhajtott.

- Bárhogyan is nevezzük a dolgot, én azt hittem, hogy sikerült Margery kegyeinek közelébe férkőznöd.

Gareth megvonta a vállát.

- Ezek szerint, felmerült valamilyen probléma. - Desmond tovább kíváncsiskodott.

- Mostanáig minden rendben volt.

- Miért, mi van most?

Gareth komoran Desmondra pillantott.

- Mindjárt itt lesznek Margery bátyjai.

- Ó, értem.

Gareth legszívesebben állon vágta volna Desmondot, amiért olyan furcsán vigyorgott, de visszafogta magát.

- Már elnyerted Margery tetszését, és nem hiszem, hogy a bátyjai változtathatnának ezen.

Gareth szerette volna elmagyarázni neki, hogy mi történt a múltjában, de olyan barátja még nem volt, aki ne fordult volna el tőle, miután megtudta a teljes igazságot. Már így is túl baráti viszonyban voltak Desmonddal, s ez veszélyessé válhatott számára. Bár Wallace másnak tűnt, egyelőre nem akarta próbára tenni.

- Megbirkózom velük. Csak figyelmeztetni szerettelek volna, hogy tartsd magad távol Boltontól, ha lehetséges.

Wallace felvonta a szemöldökét.

- Csak azért, mert ismerem?

- Miért dolgoznál itt az őrség kapitányaként, mikor egy egész báróságot örökölsz? Biztosan gyanakodni fog, ha meglátja, hogy két, régről ismert férfi van itt a húga mellett. Nem azt mondom, hogy rejtőzz el, de ha lehet, kerüld el.

- Értem. - mondta csendben Desmond - Megteszem, ami tőlem telik.

Ebéd előtt egyszer csak kürtök tülkölése hallátszott, és vagy egy tucat férfi lovagolt be a kapun. Gareth letette a kardját, és a bajvívótér szélére sétált. Rögtön megismerte a sor elején haladó két férfit, Margery bátyjai voltak azok: Reynold Welles vicomte és James Markham, Bolton grófja. Ahhoz képest, hogy éppen most tértek vissza egy véres csatából, elég erősnek és egészségesnek tűntek. Mindkettőjüknek ugyanolyan sötét haja volt, mint Margerynek, viszont Welles szinte kősziklaként emelkedett ki Bolton vékony testalkata mellett. Welles egyszerű, kényelmes ruhát viselt, Bolton pedig úgy volt öltözve, mintha nem is egy csatából, hanem a királyi udvarból jönne.

Körbetekintettek a belső udvarban, ahol Gareth is álldogált, de egyelőre nem vették észre. Ahogy a férfiak leszálltak a lóról, az apródok egyből élvezették a lovaikat. Ekkor feltárult a nagyterem ajtaja, és Margery a hölgyek kíséretében uralkodói pompával, mosolyogva vonult a testvérei elé. Az utolsó lépéseket már futva, könnyes szemekkel tette meg. A bátyjai felkapták, és szorosan magukhoz ölelték.

Gareth közelebb sétált, mert hallani akarta, hogy miről beszélnek. A gyomra teljesen felkavarodott az indulattól, és alig tudta leplezni a feszültségét.

Margery a két bátyja között állt, mindketten átkarolták.

- Olyan jó újra látni benneteket! Mindennap halálra aggódtam magamat miattatok - mondta boldogan Margery.

- Az írek nem bizonyultak túlságosan veszélyes ellenfeleknek. - Bolton magabiztosan beszélt. - Szinte össze sem piszkoltuk a ruhánkat.

Welles szemei elkerekedtek.

- Azért nem ment az olyan könnyedén.

- A lényeg, hogy a trónkövetelő most majd legfeljebb a rostot forgathatja a király konyhájában.

Erre mindenki felnevetett, Margery bátyjai pedig megfordultak, hogy bemutassák az útitársaikat. Gareth tudta, hogy most még több férjjelölttel kell szembeszállnia, és már kezdte megbánni, hogy előző este nem fektette le Margeryt.

Az emberek betódultak a nagyterembe, hogy megebédeljenek. Gareth megmosakodott, és utánuk ment. Margery a főasztalhoz ültette a bátyjait és még néhány társukat. Anne és Cicely is ott voltak közöttük, boldogan és pironkodva figyelték a férfiakat.

Gareth már majdnem leült egy alacsonyabb asztalhoz, hogy Margery és a bátyjai nyugodtan beszélgethessenek, de még idejében észbekapott. Mi értelme lenne a bosszújának, ha Welles és Bolton nem is tudnak róla?

Elindult hát a főasztal felé. Margery kedvesen elmosolyodott, mikor ránézett.

- Gareth, jöjjön, üljön le közénk. A bátyáimat már ismeri.

Gareth látta, hogy a fiatalabbik testvér először nem emlékezett rá, hogy kicsoda. Welles udvariasan rámosolygott, ahogy felállt. Bolton viszont annál inkább emlékezett rá, hiszen ő kergette el a kastélyukból. A mosoly hirtelen eltűnt az arcáról, és hihetetlenkedve nézett Garethre, majd Margeryre.

- Gareth Beaumont? - kérdezte Bolton Margerytől.

- Igen. Nem emlékszel rá? Velünk együtt nevelkedett.

Most már Welles is elkomorodott. Gareth tudta, hogy mi jár a fejükben. Felrémlett előttük a Beaumont átok, a lovagi tornák, ahol kíméletlenül szállt szembe az ellenfeleivel, és végül az Angliából való elüldözése. Végigmérték az egyszerű öltözékét és kopott csizmáját.

Margery maga mellé ültette Garethet. Bolton és Welles egyértelműen kinyilvánították a nemtetszésüket, s ez elégedettséggel töltötte el Garethet.

Margery alig tudta leplezni az izgatottságát és az örömét. A bátyjai épek és egészségesek volta, és egyelőre nem kellett visszatérniük a csatamezőre. Tudta, hogy a feleségeik már nagyon várják őket. És ráadásul ott voltak a gyermekeik is, akiknek már iszonyúan hiányozhattak! Néha hihetetlen tűnt számára, milyen gyorsan változtak a dolgok.

Aztán érezte, hogy Gareth combja az övéhez ér, amitől majdnem elvörösödött. Most ő is másképp látta a dolgokat. Odanyújtott egy szelet kenyeret Garethnek, amit ő ördögi mosolyával viszonzott.

- Nos, Margery - kezdte James - hogy haladsz a férjvadászattal?

Margery felsóhajtott. James mindig is szeretett a lényegre tapintani. A társaság férfitagjai egyből kíváncsi tekintetekkel fordultak feléje. Ekkor döbbent rá, hogy a bátyjai azért hozták magukkal ezeket a fiatal férfiakat, hogy kedvére válogathasson közülük, mint a vásárban. Ráadásul Gareth közben a combjára helyezte a kezét, úgyhogy minden önuralmára szüksége volt, hogy mosolyogni tudjon.

- James, nem vagy valami udvarias. Én nem vadászom a férfiakat, hanem találkozom velük.

A társaság jókedvűen felnevetett, csak Margerynek esett nehezére mosolyognia. Hogyan merészelték azt feltételezni a bátyjai, hogy nem tud egyedül dönteni? Ők is elkövettek egy-két ballépést, de aztán mégiscsak megtalálták a párjukat, és boldogan élnek. Miért nem tudták már békén hagyni?

- Miféle bátyjak lennénk, ha nem érdekelne minket az életed? Egyszerűen csak törődünk a sorsoddal - mondta Reynold.

- Akkor hadd beszéljük még ezt később, mikor magunk leszünk. - Margery tovább erőltette a mosolygást, nehogy gyanakvást keltsen bennük.

James felvont szemöldökkel nézegette.

- Egy pár hónapig nem láttuk egymást, és belőled ezalatt érett nő lett.

- Mindig is elég önálló voltam. És hogy van a kislányod?

Margery az egész étkezés alatt igyekezett elterélni a szót magáról. Tudta, hogy James és Reynold aggódnak miatta, és gyanakodva figyelik Garethet. Hadd nézzék. Azt akarta, hogy Gareth mellette legyen, mert a közelsége és az érintése megerősítette. Emlékeztette rá, hogy képes önálló életet élni, és önálló döntéseket hozni.

A szolgálólányok egy nagy tálca gyümölcslepényt és pitét hoztak desszertnek. James hátratolta a padját, és elgondolkodva figyelte a húgát. Aztán a tekintete továbbsiklott Garethre.

- Beaumont - kezdte - hallottam, hogy pár éve elhagyta az országot.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Margery lélegzetvisszafojtva várta Gareth válaszát.

- Igen, mostanában Franciaországban éltem - mondta.

James rákönyökölt az asztalra.

- És mit csinált ott?

Most Margery tette Gareth combjára a kezét, hogy megnyugtassa.

- Főleg lovagi tornákon vettem részt, és zsoldosként harcoltam.

- Erre Angliában is módja lett volna.

Margery látta, hogy a bátyjai barátai mind Garethet bámulták, és közben csendben sugdolóztak. El sem tudta képzelni, hogy milyen érzés lehet, mikor így bánnak az emberrel. Már sokszor aggodalmaskodott emiatt, de most elöntötte a méreg. Már éppen mondani akart valamit, hogy megvédje Garethet, amikor Gareth figyelmeztetésképpen megszorította a kezét.

- Itt nem tudtam megélni belőle. - Gareth kimérten beszélt, és egyenesen James szemébe nézett.

- Hogyhogy?

- Miután minden tornát megnyertem, az ellenfeleim nagyon feldühödtek. Néhány ittlévő barátjukra emlékszem is. - Célzatosan körbetekintett az asztalon, mire Margery majdnem elnevette magát.

Reynold korholóan nézett Jamesre.

- Hát, örülök, hogy újra Angliában van - mondta.

Margery még Reynold udvariasságán is érezte, hogy erőltetett. Mi baja van a bátyjainak? Általában nem szoktak ilyen otrombán viselkedni.

- És minek köszönhetjük az ittlétét? - folytatta James.

Margery legszívesebben hangosan felnyögött volna elkeseredésében. Szóba került az, amitől eddig rettegett. Azt mégsem mondhatta el nekik, hogy úgy érezte, szüksége van egy testőrre.

- Épp átutazóban volt errefelé, és megkértem, hogy vendégeskedjen nálam egy darabig.

- Hadd válaszoljon Beaumont - James hangja egyre feszültebbnek tűnt.

Margeryben tombolt a düh. Hogy merészeli James faggatni Garethet, aki megmentette az életét, és mindenben, a segítségére volt! Ráadásul James még a saját feleségével is tiszteletlenül bánt.

Érezte, hogy Gareth megint megsimogatta a kezét, hogy lecsillapítsa.

- Margery - mondta Gareth - nem kell helyettem beszélnie. Nem akarom eltitkolni, hogy kifejezetten azért jöttem vissza Franciaországból, hogy újra láthassam Önt. Lord Bolton, van valami kifogása ez ellen?

James erre felpattant, Reynold viszont megragadta a karját, és visszahúzta a padra.

- Margery, mindketten elfáradtunk a sok csatározásban, a hosszú úton, és a családunk nélkülözése miatt. Csak azért védelmezünk ennyire, mert szeretünk, és törődünk veled. Kérlek, ezt vedd figyelembe, mielőtt elítélnél minket - mondta nyugodtan Reynold.

Margery most már egy kicsit kezdett megbékélni. Intett a zsonglőröknek és a zenészeknek, hogy kezdjék a műsorukat. A lényeg, hogy végre elterelődjön a figyelem róla és Garethről. A bátyjai ellenszenve nyilvánvaló volt. Még ők is hitélt adtak volna egy olyan ostoba híresztelésnek, mint a Beaumont átok?

Délután Margery elintézte a szükséges előkészületeket a vadászathoz, aztán megbeszélte a bátyjaival a családi ügyeiket, és még néhány barátjukat is sikerült közelebbről megismernie. Annyi új férfit ismert még hirtelen, hogy hamarosan listát kell készítenie róluk. Mindenesetre azt semmiképpen sem fogja hagyni, hogy a király válasszon helyette.

A zenészek egész este játszottak, a hölgyeket jól megtáncoltatták a férfiak. James és Reynold kettesben üldögéltek a főasztalnál, és figyelték, ahogy a barátaik körüludvarolják Margeryt. Azt hitték, hogy jó érzés lesz, ha segítenek neki, de nem így volt.

James felsóhajtott, és belekortyolt a sörébe. Látta, hogy Reynold szórakozottan figyeli az idegességét.

- Te nem vagy rosszul ettől az egésztől? - kérdezte James.

Reynold elmosolyodott.

- Talán egy kicsit kellemetlen. Egyszer Margerynek is férjhez kell mennie. Sok férfi kérte már az engedélyemet, hogy udvarolhasson neki, de még sosem néztem végig a dolgot.

Közben haragosan nézegette, ahogy Margeryt kézről kézre adják a férfiak.

- Legszívesebben kirántanám a kardomat. - mondta Reynold.

- Pontosan. - tette hozzá James.

Ahogy körülnézett a teremben, megakadt a tekintete Garethen. Gareth a lehető legegyszerűbb barna zekét viselte, mintha nem is lovag volna, hanem csak egy katona. Egyedül üldögélt egy asztalnál, és figyelte a vidámságot. A csinos szolgálólányok egymás után mentek oda hozzá, Gareth viszont zavartan elküldte mindegyiküket. James pontosan tudta, hogy kit nézegetett. Margery azonban nem táncolt vele.

- Látod, ki az egyetlen férfi, akit Margery elkerül? - kérdezte James, miközben az asztalra csapta a söröskupáját.

- Gareth Beaumont.

James csodálkozva nézte a bátyját, aki láthatóan jól szórakozott a helyzeten.

- Ez nem olyan vicces. Az a nagydarab tuskó le sem veszi a szemét Margeryről.

- Ez ellen tiltakozom.

- Nem úgy értettem, te is magas és erős vagy, de most nem ez a lényeg.

- Hanem Gareth Beaumont.

- Igen.

- Lehet, hogy Margery nem táncol vele, de közben őt nézegeti.

- Dehogyis! - mondta gyorsan James.

- Na persze. Nem emlékszel, milyenek voltak gyerekként? Tudom, hogy te nem sokat láttad őket, de én...

- Eleget láttam. De nem akarok emlékezni rá.

- Beaumont nagyon jó volt hozzá - mondta csendben Reynold. - Megmentette az életét. Mi pedig elküldtük őt. Talán hibáztunk.

- Meg kellett védenünk. - James ragaszkodott az igazához. - Nem hagyatkozhatom a látszatra, ha Beaumontról van szó. A családja, a nincstelensége... Te jó isten! Láttad már milyen, amikor harcol? Félelmetes!

- Most viszont Margerynek magának kell választania, hála a barátodnak, a királynak.

James válasz helyett csak dörmögött valamit az orra alatt. Látta, hogy Margery odamegy Beaumont asztalához, lehajol hozzá, és úgy beszélgetnek. Túl közel voltak egymáshoz, és Jamesnek nem tetszett, hogy közben mosolyognak. Beaumont felállt, aztán a táncparkett közepére sétáltak.

Reynold elkapta James karját.

- Hagyd őket. Margery jó nevelést kapott, képes önállóan dönteni.

- De Beaumont semmit sem adhat neki! - James undorral nézte, ahogy Gareth megfogja Margery derekát. Közben le sem vették a szemüket egymásról. - Ezt nem hagyhatom annyiban!

- Ülj csak le és nyugodj meg!

- Még mindig minket néznek? - kérdezte Margery tánc közben.

- Természetesen. Mit akar elérni ezzel? Margery felsóhajtott.

- Azt akarom, hogy rájöjjenek végre: felnőttem, és képes vagyok irányítani az életemet.

- Csak meg akarják óvni a bajtól - mondta Gareth, de Margery érezte, hogy nem gondolja őszintén.

- Most önnek kell megvédenie engem.

- De ezt ők nem tudják.

- Ha tudnák, hogy veszélyben vagyok, visszavitetnének valamelyikük otthonába. Én nem akarok felügyelet alatt élni.

Margery nem gondolta volna, hogy ilyen dühös és csalódott lesz a bátyjai viselkedése miatt. Annyira várta, hogy megérkezzenek, és most bírálták, mert Garethel barátkozott. Csupa rosszat látta benne, pedig igazán nem is ismerték.

A bátyjai is élték a maguk életét, és bizony néha hatalmas ostobaságokat követtek el. Ő is pontosan így volt ezzel. De nem fog egész életében emiatt szenvedni!

Gareth fülébe suttogott:

- Ugye, ma este is velem lesz a szobámban? Gareth tágra nyílt szemekkel bámult rá. - De a bátyjai...

- Nem érdekel! Ön mellett biztonságban érzem magam, és nem változtatom még a döntésemet a kedvükért.

- Lehet, hogy ezt még megbánja - mondta csendesen Gareth.

- Semmit sem bántam meg, amit önnel tettem. És, ha megpróbál megint visszautasítani, most azonnal, mindenki szeme láttára még fogom csókolni.

Gareth elmosolyodott.

- Akkor mindannyiukkal még kell küzdenem.

- Csak mondja, hogy ott lesz.

Gareth lenézett Margery telt ajkaira, és elkomorodott.

- Nem fogok csalódást okozni önnek.

Margery már nagyon várta Garethet, mikor végre éjféltájban megjelent a szobájában. Mielőtt még Gareth bármit is mondhatott volna, Margery odanyomta a falhoz, és magához húzta, hogy megcsókolja. Egész este erre a percre várt. Ahelyett, hogy a lehetséges férjjelöltjeit szemrevételezte volna, egyfolytában Gareth öleléséről ábrándozott. Most végre a karjaiban tartotta, és szenvedélyes viszonozta a csókját.

- Margery - Gareth halkan ejtette ki a nevét - ez veszélyes.

Margery az arcát és a nyakát csókolgatta.

- Tudom. Hát nem vicces?

Gareth felemelte a fejét, és eltartotta magától.

- De mikor végigmentem a folyosón, mintha... - ekkor valaki bekopogott Margery szobájának ajtaján. Margery csodálkozva nézett Garethre. - ... a bátyjait láttam volna - suttogta Gareth.

Margery az ablak felé intett a fejével, majd követte Garethet, hogy meggyőződjön róla, nem látszik-e ki a függöny mögül. Aztán nagyot sóhajtott, összébb húzta a hálóingjét, és az ajtóhoz sietett.

A bátyjai, Reynold és James álltak az ajtóban, a tekintetük nem tűnt valami biztatónak.

- Bejöhetünk, kislány? - kérdezte Reynold.

- Természetesen, bár már elég későre jár. - Margery elmosolyodott a régi beceneve hallatán, és hátralépett, hogy utat adjon a bátyjainak. Valójában azonban szeretett volna kirohanni az üres folyosóra, és olyan messzire futni, amennyire csak lehetséges.

De aztán összeszedte az erejét. Érett nő volt, és ő is a férfiak játékszabályai szerint akarta irányítani az életét. Hirtelen azon kapta magát, hogy az jár a fejében, vajon a bátyjai hány nőt csábítottak már az ágyukba.

Margery becsukta az ajtót, és hellyel kínálta a bátyjait. A fiúk leültek a kandalló előtti két székre, Margery pedig odahúzott magának is egy széket a szoba sarkából. James megköszörülte a torkát.

- Tudod, hogy Beaumont miért van valójában Hawksburyben?

Margery megrezzent. Szegény Gareth, most mindent hallani fog a függöny mögül.

- Nem tudnál egy kicsit udvariasabban viselkedni, mielőtt elkezdesz kérdezősködni? Tudod: hogy vagy, hogy érezted magad az este?

- Hogy vagy? Hogy érezted magad az este? - ismételte mosolyogva James.

- Jól és jól. - Margery felállt. - Most már elmehettek.

Reynold is felállt, és átkarolta a húgát.

- Kislány...

- Ne hívj így! - mondta dühösen Margery, és elhúzódott tőle - Még most is arra akartok emlékeztetni, hogy kishúgotok vagyok. Pedig már érett nő vagyok, és szabadon dönthetek az életem alakulásáról!

- Tudjuk - mondta csendben Reynold. - Csak azért neveztelek így, mert kellemes emlékéket juttat az eszembe.

- Nekem is, de már nem ugyanaz a kislány vagyok, aki akkor voltam.

- Hát azt látjuk. - James hátradőlt a székében, és kényelmesen kinyújtotta a lábait. - De ez nem jelenti azt, hogy már nem foglalkozunk veled. Ismered Beaumont múltját? Mert, ha megtudnád, mi minden történt a családjával, nem tartanád itt magad mellett.

- Mindent tudok. Ő a barátom, mindig is a barátom volt. És ha ő is udvarolni szeretne nekem, mint a többi férfi, milyen jogon avatkoztok bele a dologba?

- De Beaumont nem hozzád való! - James láthatóan csalódott Margeryben.

- Arra még nem gondoltatok, hogy talán éppen ezért kedvelem? - Margery érezte, hogy már a düh beszél belőle, mintha szándékosan még akarná döbbenteni a bátyjait.

Miért kell nekik folyton azt hinni, hogy mindent jobban tudnak, mint ő? Már annyira elragadta az indulat, hogy majdnem felrántotta a függönyt, hogy feltárja intim kapcsolatát Garethel. De ez tisztességtelen lenne Garethel szemben, mégsem használhatja fel önhatalmúan a saját céljai érdekében.

Bárcsak túl lenne már ezen az egész "férjvadászaton"! De egyből eszébe jutott Gareth, és az együtt töltött estéik kedves emléke. Ha férjhez megy, többé nem látja Garethet, és akkor megint magányosak lesznek az éjszakái.

Kezdett egyre jobban elszomorodni, ha arra gondolt, hogy Gareth egyszer csak eltűnik az életéből.

Reynold zavarta még a gondolataiban.

- Sajnálom, hogy felizgattunk, kedvesem. - Közben felhúzta Jamest a székéből. - Talán túlságosan beleavatkozunk az életedbe. Talán jobban kellett volna bíznunk benned már sok évvel ezelőtt is, ahelyett, hogy elküldjük Garethet.

Margery döbbenten nézett rá.

- Ti küldtétek el? - Rémülten tekintett az ablak felé. Gareth megmentette az életét, s a bátyjai viszonzásképpen elküldték őt. Hát ezért beszélt Gareth olyan keserűséggel a családjáról! Te jó ég, lehet, hogy Gareth azt hitte, ő is tudott a dologról?

- Az én döntésem volt - mondta James - Ne vádold Reynoldot érte.

- Együtt tettük - erősködött Reynold - Apánk halála után neked kellett döntened helyettünk is.

James még akarta fogni Margery kezét, de ő elhúzódott előle.

- Margery, kérlek, még kell értened. Még akartunk védeni minden kellemetlenségtől, mindentől, ami fájdalmat okozhat neked.

Margery elfordult tőlük, mert elkezdtek potyogni a könnyei. Szomorúan nézett az ablak felé, ahol Gareth rejtőzött.

- Ti magátok okoztátok a legnagyobb fájdalmat nekem. Hetekig sírtam, mert azt hittem, hogy Gareth nem akar a barátom lenni. És abba belegondoltatok egyáltalán, hogy ő hogyan érezhette magát? Megmentette az életemet, és erre ti még büntettétek, pedig még ő is gyerek volt.

- Már nem változtathatunk a múltbeli hibáinkon - mondta halkan Reynold. - Csak annyit kérhetünk, hogy bocsáss még nekünk.

Margery elgondolkodva figyelte őket. Komolynak, bizonytalannak és nyugtalannak tűntek. De még mindig Gareth járt a fejében, ahogy ott állt egyedül, kitaszítottan a világban, család és otthon nélkül, becsapva.

- Nem tudom, képes leszek-e rá - mondta csendesen a bátyjainak. - Még gondolkodnom kell rajta.

Reynold megértően bólintott. James mondani akart valami, de aztán meggondolta magát. Elindultak az ajtó felé, Margery nem kísérte ki őket. Mikor visszanéztek rá, elfordította a tekintetét. Az ajtó becsapódott.

Gareth még mindig a függöny mögött álldogált.

Margery nem küldte el őt. Nem tudott a dologról. Mindketten Margery bátyjainak áldozatai voltak, akik azt hitték, kedvük szerint manipulálhatják mások életét.

Margery elhúzta a függönyt, az arcáról patakokban hullottak a könnyei.

- Nem tudtam, hogy ezt tették - mondta zokogva.

Gareth nézte a szomorú szemeket, és arra gondolt, hogy milyen igazságtalanul bánt Margeryvel. Odahúzta magához, és kedvesen megsimogatta az arcát.

- Semmi baj - suttogta. - Ne okolja magát.

Margery nem tudta abbahagyni a sírást.

- Olyan... olyan magányosan... érezhette magát. El sem tudom képzelni, hogy min ment keresztül.

- Túléltem.

Gareth kezébe fektette Margery arcát, és gyengéd csókjaival igyekezett lemosni a fájdalma könnyeit. A szája egész sós lett a könnycseppektől. Margery szorosan átölelte Garethet, mintha menedéket keresne a bánata elöl. Aztán felnézett rá, és hosszan, szenvedélyesen megcsókolta.

Garethet még sosem döntötte le így érzelem a lábáról. Margery volt az egyetlen jó dolog számára a világon, amibe kapaszkodhatott. Remegő hangon suttogta a fülébe, mennyire elbűvölte őt hihetetlen szépségével és kedvességével.

Erre Margery hátralépett, lejjebb csúsztatta a hálóingje pántjait, s így Gareth előtt feltárultak gyönyörű mellei. Gareth teljesen megrökönyödött, a szája kiszáradt, szinte levegőt is alig kapott. Aztán Margery még lejjebb húzta a hálóinget, s ekkor Gareth már szabályosan remegett. Elhűlve nézte Margery tökéletes testét, érezte, hogy fékezhetetlen vágy lesz úrrá rajta. Végül Margery egy könnyed mozdulattal teljesen megszabadult a ruhájától.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Margery hihetetlenkedve nézte, ahogy Gareth térdre esett előtte. Aztán szorosan magához húzta, és a szájába vette a mellbimbóit. Margery zihálva vette a levegőt, és olyannyira elalélt Gareth érintésétől, hogy Garethnek még kellett tartania, nehogy összeessen. Finoman nyalogatta és csókolgatta először az egyik, majd a másik mellét.

Margery megfogta Gareth fejét, és teljesen magához húzta. Gareth most lejjebb haladt a nyelvével, Margery pedig eddig ismeretlen, új gyönyöröket élt át.

Gareth a térdére támaszkodott, hogy jobban megnézhesse ezt a csodálatos szépséget. Közben az ujjaival már Margery köldökét simogatta. Margery egyáltalán nem volt zavarban, sőt, büszkeséggel töltötte el, hogy Gareth ennyire vágyakozott utána. Azt akarta, hogy ő jelentse Gareth számára a mindenséget.

Gareth megint magához húzta Margeryt, s most a hasát kezdte csókolgatni. A kezével lassan haladt lefelé, erotikus mozdulatokkal simogatta Margery combjait, az ujjai pedig már a lába közötti puha szőrzetet érintették. Margery hangosan felnyögött, megrázkódott, s valószínűleg csak Gareth erős szorításának köszönhetően tudott megállni a lábán. Gareth ujjai egyre mélyebbre és mélyebbre csúsztak, Margery már nem tudta megfékezni magát, vadul magához húzta Garethet.

Gareth hirtelen megállt. Margery halkan felnyögött csalódottságában. Most nem hagyhatja abba! Nem teheti ezt vele!

Gareth felegyenesedett és a karjaiba vette Margeryt, aztán elindult vele az ágy felé, miközben egyfolytában csókolgatta. Margery élvezettel nyúlt végig az ágyon, és izgatottan várta a folytatást. Gareth gyorsan kilazította a zekéjét és az ingjét. Margery odabújt hozzá, és finom ujjacskáival végigszántotta a mellkasát, miközben segített levetni a ruháját.

Gareth hátrahajtotta a fejét, becsukta a szemét, és hagyta magát elveszni a gyönyörök édes tengerében. Margery kibújtatta az ingjéből, aztán érzékien masszírozni kezdte Gareth csupasz mellkasát.

- Margery, kérem - Gareth alig tudott megszólalni, ehelyett inkább gyengéden megcsókolta Margeryt. - Ez már kínzás. Nekem...

- Csss! - Margery a szájára tette a kezét, és elhallgattatta. Aztán tovább simogatta. - Olyan régőta vágytam már erre. - Egy pillanatra sem engedte el Garethet, már nem lehetett lecsillapítani a szenvedélyét.

Gareth megrázkódott, aztán magához húzta

Margery csípőjét. Margery gyorsan lehúzta a nadrágját, aztán magával rántotta Garethet a földre.

Garethnek hibátlan teste volt. Margery csodálattal érintette még erős karjait, izmos mellkasát és a hasát. Az ujjaival felfedezte az egész testét, s bár az erekcióját kikerülte, a körülötte lévő szőrt finoman megcsiklandozta. Gareth félig nyitott szájjal nyögdécselt. Margeryt lenyűgözte, micsoda szenvedélyt és gyönyöröket képes életre kelteni az érintésével. Aztán Gareth háta mögé lépett, elkezdte csókolgatni. Először a fenekét és a csípőjét kezdte masszírozni, majd előrecsúsztatta az ujjait, és kézbe vette Gareth péniszét.

Alighogy párszor végigsimította a kezével, Gareth megfordult, és felemelte.

- De Gareth... - Margery felszabadultan felnevetett.

Gareth az ágyra fektette Margeryt, aztán szorosan melléje bújt. Megcsókolta, majd így szólt:

- Beléd akarok hatolni. El akarlak juttatni a gyönyörök csúcsára.

Margery halkan felnyögött, ahogy Gareth csókolgatni kezdte az egyik mellét, a másikat pedig kezével kényeztette.

- Már így is olyan gyönyörökben részesítettél, mint még soha senki. - Margery hálásan bújt oda hozzá.

- Nem, még nem eléggé.

Gareth ajkának érintése egyszerre volt erotikus és gyengéd. Addig csókolgatta és nyalogatta a nyelvével Margeryt, amíg a kéjes gyönyör szinte már a fellegekbe repítette. Teljesen egybe akart olvadni Garethel, minden porcikájában érezni akarta őt.

- Kérlek, Gareth, kérlek - Margery szorosan magához húzta Garethet.

Gareth boldogan rámosolygott.

- Mindjárt, édesem.

Gareth széttárta Margery lábait, és a tenyerével végigsimította az egész testét. Margery feje hátracsuklott, miközben megrázkódott. Gareth érintése egyre magasabbra repítette az élvezetek mámorában.

Gareth ujjaival most Margery melleit masszírozta, és élvezettel hallgatta a nyögdécselését. Aztán a szájába vette a gyönyörű domborulatokat, hogy még tovább fokozza az izgatottságát. Margery újra és újra megrázkódott, úgy érezte, többé senki másra nincs szüksége Garethen kívül. Kimondhatatlanul kívánta őt.

Gareth föléje kerekedett, a testük vad érintésekben forrt össze. Margery önkívületben nézte, hogy milyen erős és ellenállhatatlan. Olyan más volt, mint ő.

Margery felhajolt Garethez, hogy megcsókolja, viszonozni akarta azt a végtelen gyönyört, amit tőle kapott. Felemelte a térdeit, Gareth pedig egy hirtelen lökéssel beléje hatolt. Margery felnyögött, átkarolta Garethet, érezte, ahogy forró testük egybeolvad.

Gareth egy darabig mozdulatlanul tartotta Margeryt, s közben az arcát és a nyakát csókolgatta. Aztán lassan elkezdett előre-hátra mozogni benne, látszott, hogy nagyon odafigyel Margeryre, akivel még egyetlen férfi sem törődött ilyen odaadással.

Gareth a karjaira támaszkodott, és lenézett a lábuk közé, ahol a testük összeért.

- Hihetetlen vagy - mondta.

- Te vagy hihetetlen.

Gareth az arcát fürkészte, lassan elhalványult a mosolya. A csókjai egyre szenvedélyesebbek és mohóbbak lettek, és egyre gyorsabban mozgott Margeryben. Margery hangosan felsikoltott, és magához szorította Garethet. Szinte ugyanabban a pillanatban Gareth is felnyögött, s ekkor mindketten eljutottak a végső kielégüléshez.

Hosszú percekig csak kapkodták a levegőt. Margery biztonságban érezte magát Gareth mellett, megnyugtatta a közelsége. Gareth felemelte a fejét és rámosolygott. Aztán gyengéden megcsókolta Margeryt, és a karjaiba vette.

Margery a takaró után nyúlt, de Gareth megfogta a kezét.

- Fázol?

- Nem - mondta pihegve Margery.

- Akkor ne takard el magad. Hadd gyönyörködjem a világ legcsodálatosabb szépségében.

Gareth kedves szavai megmelengették Margery szívét. Ott feküdtek teljes természetességgel, egymásba fonódott lábakkal.

Gareth Margery mellén nyugtatta a fejét, Margery pedig behunyta a szemét, és lágyan simogatta Gareth hajtincseit.

- Margery?

Margery kinyitotta a szemét. Gareth a könyökére támaszkodott, és a kezével elkezdte simogatni a melleit.

Margery elmosolyodott.

- Nagyon jó érzés.

De Gareth olyan komolyan nézett rá, hogy az már aggodalomra adott okot.

- Margery, elmondanál nekem mindent Fitzwilliamről?

Ez a név romokba döntötte az intim együttlétüket. Margery megpróbált felülni az ágyban, de Gareth visszatartotta. Hosszan fürkészte Gareth arcát, s közben egyre feszültebb és elkeseredettebb lett. Hogyan tehette tönkre Gareth ilyen ocsmányul ezt a gyönyörű estét? Miért...

Aztán megértette. Hirtelen émelyegni kezdett a gyomra, alig hallhatóan suttogott:

- Honnan tudtad?

- Éreztem, hogy már nem vagy szűz. - Gareth nem volt se dühös, se elutasító, inkább aggódva figyelte Margeryt.

Margery szemei könnybe lábadtak, de nem akarta elsírni magát. Emlékezett milyen fájdalmas volt az első együttléte Peterrel, Garethel viszont csak gyönyört érzett. A nászéjszakáján valahogy tettetnie kell majd a dolgot.

- Mondd el, amit akarsz, aztán felejtsük el az egészet.

Gareth meg akarta simogatni az arcát, de Margery nem engedte.

- Margery, mit tett veled az a gazember?

- Nem erőszakolt meg, ha erre gondolsz.

- Hála égnek. - Gareth gyengéden megpuszilgatta Margery arcát, aztán a mellére fektette a fejét. - El akarod mondani?

- El kell mondanom? - Margery nevetségesnek és sebezhetőnek érezte magát.

- Nem, de attól talán jobban éreznéd magad. Margery lehunyta a szemét, és összeszorította az ajkait. Egész testében remegett. Gareth már tudta a titka egy részét, és eddig úgy tűnt, hogy nem gyűlölte még miatta. De nem volt biztos benne, hogy képes lenne-e újra feleleveníteni azokat a szörnyű emlékéket. Kinyitotta a szemét, mire egy ostoba könnycsepp végiggördült az arcán.

- Margery. - Gareth megint megcsókolta az arcát, és várakozóan figyelte. - Mondd el.

Margery egyszerűen nem tudott a szemébe nézni, ezért elfordult tőle. Gareth viszont így is odabújt hozzá, és szorosan átölelte. Gareth ölelése mindig biztonságérzetet adott neki.

- Peter azt mondta, hogy össze fogunk házasodni. Én nagyon szerettem, és azt hittem, hogy ő is szeret. Úgyhogy hagytam... hagytam, hogy...

- Értem. - Gareth megcsókolta a nyakát.

Margery nem tudta rávenni magát, hogy elárulja, Peter azért utasította el, mert nem esett teherbe. Az túl megalázó lett volna.

- Aztán néhány hét múlva azt mondta, hogy mégsem vesz el feleségül.

- Ennyi? Meg sem indokolta?

- A családjára hivatkozott. - Ez legalább nem volt hazugság.

- El kellett volna mondanod a dolgot a bátyáidnak, és akkor Fitzwilliamnek nem lett volna más választása.

- Azt hiszed, jól éreztem volna magam egy erőltetett házasságban tisztelet és bizalom nélkül? Azt nem tudtam volna elviselni.

Gareth egy darabig csendben feküdt.

- Margery, most én is fájdalmat okoztam neked.

- Nem, dehogyis. - Margery a hátára feküdt, hogy szembenézhessen Garethel. - Saját akaratomból tettem. Nagyon vágytam rá, ahogy te is. Nem kérem, hogy vegyél el feleségül, csak egy gyönyörű emléket szeretnék. - Legalábbis azt hitte. Magányos és sebezhető volt, de Gareth még szabadította ezektől a kellemetlen érzésektől.

Margery magához húzta Garethet, és megcsókolta, először gyengéden, aztán egyre szenvedélyesebben. Már mindketten felhevültek, mikor Gareth felemelte a fejét..

- Nem vagyok benne biztos, hogy helyénvaló-e, amit teszünk. - Közben azonban Margery száját és melleit nézegette.

- Én viszont biztos vagyok benne. - Margery hátradöntötte Garethet, és föléje térdelt. Élvezettel nézte Gareth formás testét. - Szeretnélek...

Margery hangja elcsuklott, érezte, hogy elvörösödött.

Gareth megint azzal az ördögi mosollyal nézett rá, ami olyannyira levette a lábáról.

- Mit szeretnél?

- Szeretnélek máshogy is megérinteni. - Margery látta, hogy Gareth megrándul a szavai hallatán.

- Az öné vagyok, kedvesem. Margery felnevetett.

- Nem vagyok senkinek se a kedvese. Gareth megsimogatta a karját, a mosolya elhalványúlt, és már komolyan nézett Margeryre.

- Az én kedvesem vagy.

- Ma éjszakára - suttogta Margery, és hagyta, hogy Gareth megmarkolja a csípőjénél fogva.

Gareth nem válaszolt, csak bámult rá.

Margery élvezettel nézte szépen kidolgozott testét, meglepte, mennyire más, mint az övé. Aztán lassan megérintette Gareth izmos karját, hasát, mellkasát, végül megállapodott apró mellbimbóinál. Úgy érezte, ellenállhatatlan erőt adott a kezébe a tudat, hogy ennyire elgyengítheti Garethet az érintésével. Most ő is sebezhetőnek tűnt. Megnyugtató melegség árasztotta el a lelkét, ahogy ránézett.

Aztán egészen más, sokkal primitívebb érzelmek lettek úrrá rajta. Margery szétterpesztette Gareth lábait, és az ölébe ült. Gareth hangosan felnyögött.

- Fáj? - kérdezte Margery.

- Nem, Istenem, nem - válaszolta rekedten Gareth.

Margery egészen gonosz módon ingerelte tovább Garethet. Sosem hitte volna, hogy a meztelenség ilyen élvezetes lehet. Gareth férfiassága közben vészesen keményedett. Margery elhalmozta csókjaival, de nem engedte, hogy belé hatoljon.

Gareth tudta, hogy már nem sokáig bírja ezt az erotikus incselkedést, ezért megragadta Margery karjait.

- Gyere ide. - Hiszen már... - Nem, feljebb.

Gareth felült, és a szájába vette Margery melleit. Miközben Margery nyögdécselt, Gareth merevedése egyre közelebb került az altestéhez. Margery teste egészen forró és nedves volt, mintha direkt neki találták volna ki. Eddigi élményeit össze sem lehetett hasonlítani azzal a hihetetlen gyönyörrel, amit Margery vonagló testének látványa nyújtott.

A hátára fektette Margeryt, és lassan elindult lefelé a testén. Végigcsókolta a melleit és a hasát, s közben érezte, hogy Margery többször is megrázkódott az élvezettől.

- Gareth...

- Csss!

Gareth most Margery legintimebb testrészét hevítette csókjaival. Margery megmerevedett, s mikor már Gareth is érezte, hogy nem bírja tovább türtőztetni magát, hagyta, hogy a testük újra egybeolvadjon. Margery mellére fektette a mellkasát, és egyenesen a szemébe nézett, miközben egyre mélyebbre hatolt. Őrökre bevéste az emlékeibe Margery szenvedélytől fűtött tekintetét, aztán lehunyta a szemét, és együtt zuhantak a gyönyörök mélységes szakadékába.

Margery figyelte, ahogy Gareth aludt. Még mindig a karjaiban feküdt, simogatta a mellkasát, és az arcát nézegette. Nagyon vonzódott Garethez, de nem hagyhatta, hogy ez megingassa az elhatározásában.

Végül is ő győzedelmeskedett. Gareth csodálatos emlékékkel ajándékozta meg, amelyek egész életében elkísérik majd. Újra végigpörgette magában a lehetséges férjjelöltjei listáját, de nem tudta elképzelni, hogy bármelyikükkel is együtt aludjon.

De azzal nyugtatta magát, hogy úgysem ez a lényeg. Csak az számított, hogy úgy élhesse az életét, ahogy szeretné, és soha, de soha többé ne bánthassák meg.

Felkönyökölt, hogy megsimogassa Gareth arcát. Gareth zavartalanul aludt tovább. El kellett ismernie, hogy bármilyen aprólékosan eltervezte az életét, Garethet nagyon nehéz lesz elhagynia.

Gareth egy jó órával hajnal előtt már ébren volt, Margery viszont békésen aludt mellette. Minden a terv szerint alakult közöttük, bár azt el kellett ismernie, hogy még mindig rosszul érezte magát a hidegvérűsége miatt.

Mit tett vele? Felhasználta, hogy lecsillapíthassa a magányossága okozta fájdalmát, épp úgy, ahogy a bátyjai elleni bosszúra is fel akarta használni. Ugyanúgy manipulálta Margeryt, mint a bátyjai őket.

Semmivel sem volt különb, mint Peter Fitzwilliam.

Mennyire fájhatott Margerynek! Gareth lehajolt, megcsókolta Margery homlokát, és megsimogatta a csupasz vállát. Képes lenne elvenni, nem törődve az érzéseivel, és azzal a ténnyel, hogy Margery nem szereti őt.

Mikor Margery gyönyörű, ártatlan arcára nézett, szívébe hasított a fájdalom. Mit szenvedhetett, és ő is milyen kegyetlenül bánt vele! Elcsábította, hogy bosszút álljon a bátyjain, és vagyont szerezzen magának.

Többé nem bánhat így Margeryvel. Megérdemelte a boldogságot egy kedves, jóindulatú férj mellett. Ő viszont ezt nem tudja megadni neki.

Hirtelen egy éles szúrást érzett a fejében. Gyorsan kihúzta a karját Margery alól, mielőtt még felerősödne a fejfájása. Ahogy felállt, a szoba a feje tetejére állt, mert egy újabb látomás színei kezdtek kibontakozni előtte.

Szokás szerint Margeryt látta. Ezúttal boldog és szerelmes volt. Átölelt egy férfit, aztán gyengéden megcsókolta.

De a férfi nem ő volt, hanem egy idegen, aki még boldogabbá tette Margeryt, mint amennyire ő valaha is tudná. A látomás ezzel szerteoszlott, Gareth pedig ott állt a szoba közepén kalapáló szívvel, letörten. Isten tudta, hogy nem érdemli még Margeryt. Magára kapta a ruháit, aztán még egy utolsó pillantást vetett az alvó Margery szépséges arcára, és elhagyta a szobát.

Margery éppen napfelkeltekor ébredt. Gareth eltűnt. De nem is várhatott mást, hiszen reggelre mindig elment, nehogy kárt tegyen a jó hírében.

Visszafeküdt az ágyra. Már unta, hogy mindig védelmezték, mint egy törékeny babát, amit a polcra tettek, de nem játszanak vele. Az éjjel döntött a sorsáról, ami nagyon... jó érzés volt... talán.

Vagy inkább csak azokra a dolgokra emlékeztette magát, amit sosem kaphat meg?

Miközben öltözködött, megnyugtatta magát, hogy könnyedén a bátyjai szemébe tud nézni. Végül is nem kell tudniuk, hogy egy nőnek is lehetnek szükségletei.

Mégis rosszul érezte magát amiatt, hogy hazudnia kell, bár ők is évekig eltitkolták előle az igazat. Garethnek miattuk kellett szenvednie, úgyhogy miért kellene bűntudatot éreznie a titka miatt?

A reggeli misén Reynold és James Margery mellett ültek, Gareth viszont a kápolna hátuljában, egyedül üldögélt. Aztán a nagyterembe mentek, hogy megreggelizzenek, és megint csak a bátyjai ültek mellette, Gareth pedig jóval messzebb foglalt helyet. Nem tudta, mit mondjon. A bátyjai láthatóan szégyelltek magukat a hibájukért, egész halkan beszéltek. És bocsánatot is kértek. Végül Margery erőltetetten rájuk mosolygott, amitől kissé megkönnyebbültek.

Margery hiába kereste Gareth tekintetét, nem nézett fel a tányérjából. Mire gondolhat most? Biztosan nem bánta még a tegnap éjszakát. Talán attól fél, hogy túl árulkodó lehet a tekintete?

Határozottan hiányolta Gareth társaságát. Élvezte a szellemességét, szerette, hogy mindig még tudta nevettetni, és biztonságérzettel töltötte el a közelsége.

Túlságosan is vonzódott hozzá. Talán jobb lesz, ha egy darabig nem beszélnek.

Egy órával később a vendégek és a kastély emberei már a belső udvaron gyülekeztek a vadászathoz. A hajtók alig tudták visszafogni az agarakat, mert a kutyák már hangos csaholással jelezték, hogy indulnának. A férfiaknál kard és íj volt. Margery nyergén is volt egy nyílpuska, a derekán lévő tokban pedig egy tőrt viselt.

A szolgálók már kora reggel elhagyták a kastélyt: a lovászok a medvéket és az őzeket terelték a vadászó társaság útvonala felé, a konyhalányok felállították a sátrakat, és előkészítették az ebédet. Aztán a társaság is felkerekedett Margery erdős földjei irányába, ahol Gareth megmentette őt Humphrey Townsendtől.

Reynold és James a húguk mellett lovagoltak, a gyerekeikről, feleségeikről és a hadseregről beszéltek. Még mindig bizonytalanok voltak Margery érzéseit illetően, de Margerynek most nem volt ideje velük foglalkozni. Ő irányította a vadászatot, kedélyesen elbeszélgetett a vendégekkel, akik körüluduvarolták, és Garethet sem akarta szem elöl téveszteni.

Gareth viszont szándékosan kitért előle. Most miért érezte magát mégis olyan rosszul emiatt? Hiszen úgy ment bele ebbe a kapcsolatba, hogy tudta, rövid lesz, és nem az érzelmekről szól majd. Ekkor Margery hirtelen elbizonytalanodott. Talán már nem is akart úgy viselkedni, mint a férfiak, és azt tettetni, hogy nem jelentett neki semmit az elmúlt éjszaka Garethel.

A felharsanó kürtök jelezték a vadászat kezdetét. A kutyákat elengedték, lázas ugatással rontottak az erdő sűrűjébe. A társaság szétvált, és mindannyian megindultak a fák közé.

Margery maga mögött hagyta a bátyjait, és Garethet követte az ösvényen. Hallgatta a kutyaugatást, magába szívta az erdő friss illatát, és olyan szabadon vágtatott, mintha semmi sem lenne képes megállítani a lovát.

Az erdő egyre sötétebbé és csendesebbé vált, és valahogy baljóslatúnak tűnt. Margery megrántotta a kantárt, és megállt, hogy hallgatózzon. A többiek jóval nyugatabbra lehettek tőle.

Aztán medveüvöltést hallott. A lova megijedt, már majdnem megbokrosodott. Margery kézbe vette a nyílpuskáját, és gyorsan megsarkantyúzta a lovát. Miután elhagyta a fákat, egy tisztásra ért, és ott meglátta a medvét. Az állat elég felbőszültnek látszott, ráadásul egyenesen feléje tartott.

Akkor vette észre, hogy előtte a földön egy férfi térdelt. A férfi nagy nehezen, tántorogva feltápászkodott. Mikor megfordult, a nap megcsillogtatta hosszú, szőke haját.

Gareth volt az. A teste több sebből vérzett.

Margery nem gondolt a félelmére, vagy a veszélyre, hanem azt tette, amit a bátyjai már gyerekkorában megtanítottak neki. Felemelkedett a kengyelben, kézbe vette a nyílpuskáját, és egyenesen a medve felé vágtatott. Közben hallotta, hogy Gareth a nevét kiáltja, de most nagyon távolinak tűnt a hangja.

A medve hangosan felüvöltött, majd megindult Margery felé. Margerynek épp az utolsó pillanatban sikerült kitérnie előle, s csak arra maradt ideje, hogy meghúzza a ravaszt. A medve a földre zuhant, a nyíl pont a szívébe fúródott. Még pársz or megrándult, aztán nem moccant többé.

Margery zihálva ugrott le a lováról, és rögtön Garethez futott, aki sápadtan és dühösen nézett rá. Őrömében kicsordultak a könnyei, mikor látta, hogy Gareth zekéjén nincs vérfolt. Már majdnem a nyakába ugrott, de Gareth megfogta a karját, és határozottan hátrébb lépett.

- Ezt még miért csináltad? - mondta Gareth, s közben megrázta Margeryt - Meg is halhattál volna!

- De hiszen rád támadott! Nem hagyhattam, hogy megöljön. Ó, Gareth! - Margery boldogan átkarolta a nyakát.

Gareth megtántorodott, és térdre rogyott. Margery is elvesztett az egyensúlyát, így vele együtt zuhant a földre.

- Te megsérültél!

Gareth combjából csöpögött a vér, már teljesen átáztatta a nadrágját.

- Alig ért hozzám, de a lovam felágaskodott és leestem - mondta mogorván Gareth - Aztán a medve elijesztette a lovamat, én még itt maradtam.

- Most maradj csendben. - Margery felhasította Gareth nadrágját, hogy megnézze a sebet. Szerencsére a vér már alig szivárgott. - Szerencséd van, túléled.

- Akkor most örülsz? - kérdezte kedveskedve Gareth.

Margery válasz helyett előhúzta a tőrét.

- Úgy látom, nem annyira.

- Hallgass már! - Margery hosszú csíkokat vágott a ruhája aljából, aztán elkezdte bekötözni a sebet. - Nem akarsz elvérezni, ugye?

Miután végzett, hátradőlt, hogy megvizsgálja a kötést. Közben azt járt a fejében, hogy ha a medve kicsit mélyebben kap bele Gareth combjába, talán elvesztette volna a lábát, vagy az életét. Ettől a gondolattól egyből kirázta a hideg.

- Margery?

- Jól vagyok. De te majdnem meghaltál. Egymásra néztek, és Margery hirtelen rájött, hogy sokkal többről van már szó, mint Gareth sérült lábáról. Akkor értette meg, hogy soha, egyetlen férfihoz sem fogja ilyen szoros kapcsolat fűzni. Lehet, hogy a férje mellett biztonságban élhet majd, de mégis üres lesz az élete. Hiába irányíthatja kedve szerint a sorsát, nem lesz mit megosztania vele.

Ahogy Garethre nézett, mintha minden világossá vált volna számára. Gareth erős volt, kedves és szenvedélyes. Egy törékeny reménysugár villant fel Margery lelkében. Talán éppen Gareth jelenti a választ a problémáira? Ő lenne az a férj, akit olyan kétségbeesetten keresett?

Gareth nem gyűlölte még a Peterhez fűződő viszonya miatt, inkább sajnálta, amiért így elbántak vele. Garethnek nem volt családja, akik esetleg befolyásolhatták volna, hogy a pénzéért csábítsa el. Talán a Beaumont átok miatt nem is bánná, ha nem születhetne gyermekük.

Ami pedig a legfontosabb: Gareth tudta, hogy nem vár tőle sírig tartó szerelmet. Margery nem is akart a szerelemre gondolni, mert az túl sebezhetővé tette. Számára a kölcsönös bizalom és a barátság volt az első, hogy a férjével mindig segítsék egymást a bajban.

Igyekezett meggyőzni magát, hogy ez nem önzőség a részéről, hiszen Garethnek is legalább annyira hasznára válna a segítsége, mint az övé neki. Megoldódnának az anyagi gondjai, és együtt gondoskodhatnának a birtokairól.

Miért is nem gondolt erre már korábban?

Gareth még mindig csendben figyelte őt, bár a tekintete egyre gyanakvóbbá vált. Margery szerette volna rögtön elmondani az ajánlatát, hogy egy kicsit jobb kedvre derítse, de még nem jött el az ideje. Először rendbe kell hozni Gareth sebét, és a bátyjairól sem feledkezhet meg.

Margery elmosolyodott, majd lágyan megcsókolta Garethet.

- Keressük még a többieket. Felülhet mögém a lóra.

Gareth nem viszonozta a csókját, de Margery ezt annak tulajdonította, hogy megsérült, és biztosan a bátyjai közelsége is zavarja. Más oka nem lehet.

Gareth nem engedte, hogy segítsen neki talpra állni. Felült Margery mögé a lóra, de megpróbálta a lehető legtávolabb tartani magát tőle. Margery csókjának ízét még mindig érezte az ajkain, s ez nagyon felkavarta. Bárcsak meggyűlölné őt Margery, és elszégyellné magát a bűnük miatt! Akkor talán nem fájna annyira, hogy el kell majd hagynia.

Ehelyett azonban Margery érzékien mosolygott hátra rá a válla felett.

Minél előbb férjhez kell mennie! Ahhoz túl gyáva volt, hogy beismerje neki, becsapta.

Margery bezzeg egyáltalán nem tűnt gyávának. Garethnek még most is a torkában dobogott a szíve, ha arra gondolt, hogy Margery egy egyszerű nyílpuskával felfegyverkezve szállt szembe a medvével. Meglepően elszánt, ügyes és bátor volt, egy nőhöz képest. Képes volt érte kockára tenni az életét! Gareth egyre inkább aljas gazembernek érezte magát.

Hamarosan elérték a tisztást, amit most színes sátrak és lobogók, és étellel megrakott takarók díszítettek. Margery visszaküldött néhány lovászt a medvéért, aztán megpróbálta lesegíteni Garethet a lóról. Gareth el akarta tolni magától, de Margery mindenki szeme láttára átkarolta, hogy támogassa. Gareth nem tudott volna járni a segítsége nélkül, úgyhogy kénytelen volt rátámaszkodni Margeryre.

Bárcsak Margery leplezné valahogy az aggodalmát iránta. Mindenki rá fog jönni, hogy túl közeli kapcsolat van közöttük.

És akkor Margerynek vele kell maradnia, ahelyett, hogy egy jóravaló férj mellett élné boldogan az életét.

Látta, hogy Margery bátyjai komoly tekintettel, de közömbösen figyelték őket. Ők egész életükben védelmezni próbálták a húgukat, hogy a legjobbat kapja mindenből. De legalább jó szándékkal tették.

Őt viszont az önzése és az irigysége hajtotta a célja felé.

Margery letérdelt elé, Anne és Cicely pedig a háta mögül figyelték aggódva Garethet. Miközben Margery újra ellenőrizte a sebet, a bátyjai úgy ültek le Gareth két oldalára, mintha a testőrei lennének.

- Mi történt? - kérdezte Bolton gyanakvóan.

De Margery szóhoz sem hagyta jutni, a szavába vágott:

- Egy medve megtámadta. Welles a sebet nézegette.

- Nem tűnik veszélyesnek. Gondolom, megölte a medvét? - kérdezte Garethet.

- A húga ölte meg. - Margery elvörösödött. - Úgy vágtatott be a tisztásra, mint egy oltalmazó arkangyal. - És megmentett egy olyan férfit, aki még sem érdemli a gondoskodását.

Bolton összevonta a szemöldökét.

- Sajnálom, de nem tudom értékelni a... Margery belerúgott a bátyja lábába, mire ő elhallgatott.

Margery ebéd közben megpróbálta legyűrni a Gareth iránti aggodalmát, és az izgatottságát az új házassági tervével kapcsolatban. A körülötte legyeskedő kérők egyszerre eltűntek a szeme elől, mert többé nem kellett velük foglalkoznia. Végre megtalálta a megfelelő megoldást, bár még most sem tudta elhinni, milyen ígéretes jövő várja!

Érezte, hogy a bátyjai minden egyes mozdulatát figyelemmel kísérték. De hadd tegyék. Nem szólhatnak bele a döntésébe; miért foglalkoznának vele, hogy egy nincstelen férfihoz megy hozzá? így is elég vagyonos volt, csak a királynak és saját magának tartozott elszámolással.

A társaság az egész napot a szabadban töltötte. Vidáman ettek, ittak, táncoltak, kivéve Garethet. Őt láthatóan zavarta a sérülése. Margery szeretett volna mellette lenni, de az gyanakvásra adott volna okot.

Így hát Margery is csatlakozott a többiekhez, de már előre nyugtalankodott a továbbiak miatt. Az ünnepség a Hawksbury kastélyban is folytatódott. Margeryt kézről kézre adták a férfiak a tánc közben, bár megpróbált több időt szentelni a bátyjainak, mivel reggel elutaznak.

Gareth felpolcolt lábbal üldögélt a sarokban, az arcán megfejthetetlen érzelmek tükröződtek. Margery nem tudta kitalálni, hogy min gondolkozhat, de azt tudta, hogy boldoggá fogja tenni Garethet. Egymás problémáját fogják megoldani. Margery az ágyában feküdt. Igyekezett ébren maradni Gareth megérkezéséig, bár előző éjszaka is alig aludt valamit. Mikor hallotta, hogy megemelkedik a kilincs, kinyitotta a szemét, hogy Garethre mosolyoghasson. De Gareth kerülte a tekintetét.

- Gareth? - Margery felült az ágyban. - Ülj le mellém, beszélnem kell veled.

Gareth habozott.

- A lábam nagyon megmerevedett. Inkább állva maradnék.

Margery érezte, hogy valami nincs rendben, de gyorsan elhessegette az aggodalmát. Ő is felállt. Gareth lassan végignézett rajta, aztán közömbösen elfordult. Margery elbizonytalanodott. Mi baja lehet?

- Gareth, tudod, hogy már egy ideje férjet keresek.

Margery odasétált hozzá, és a mellkasára helyezte a tenyerét. Gareth teste meleg és kemény volt. Margery szeretett volna hozzábújni, és elmerülni hatalmas, erős karjaiban.

Gareth még csak át sem ölelte. Valami nagyon aggaszthatja őt. Margery egyre jobban hadart, mintha a hirtelen szóáradattal elsöpörhetné a problémákat.

- Elég tehetős vagyonom van, úgyhogy a pénz nem befolyásolja a döntésemet. Egy olyan férfit kerestem, aki mellett jól érzem magam, aki még tud nevettetni. És... rád gondoltam. Elvennél feleségül?

Gareth arca továbbra is teljesen kifejezéstelennek tűnt. Margery kezei remegni kezdtek. Már azon volt, hogy megragadja Gareth zekéjét, és jól megrázza, hogy újra önmaga legyen. Miért nem szólal már meg?

Gareth végül nagyot sóhajtott, s egy pillanatra lehunyta a szemét. A hangja erőltetettnek tűnt, mikor megszólalt.

- Margery, tudod, hogy nem maradhatok itt. Vissza kell mennem Franciaországba. És sosem akartam magamra vállalni egy házasság felelősségét. Sajnálom, ha te másképp gondoltad.

Margerynek egyszerűen elakadt a lélegzete, és egy szót sem tudott kinyögni. Gareth nem akar feleséget, nem akarja őt. Az még sem fordult a fejében, hogy Gareth visszautasíthatja.

Mit várt tőle? Rá akarta erőltetni Garethre a döntését, és még csak szerelmet sem ígért neki.

Mindössze egy utolsó, vad éjszakát kért tőle, amit örökre az emlékeibe zárhat.

És ezt még is kapta tőle, de mást semmit.

Az utolsó reményei is szertefoszlottak, pedig kislányként hányszor ábrándozott az eljövendő boldog házasságról!

Nagy nehezen sikerült csak megszólalnia:

- Értem.

Gareth felvonta a szemöldökét, aztán feléje nyújtotta a kezét, de meggondolta magát.

- Margery...

- Nem, semmi baj. Tudtam, hogy nem szeretjük egymást. Tudtam, hogy te nem akarsz megházasodni. - Margery hátralépett, miközben szánalmás kísérletet tett, hogy elmosolyodjon. - Még így is sok kérőm akad, akik közül választhatok. Már egy listát is készítettem magamban. - Margery hirtelen nem tudta tovább elviselni a feszültséget, és hátat fordított Garethnek. - Jó éjszakát, Gareth.

Biztosan elsírta volna magát, ha Gareth megérinti. De nem tette, és ez még rosszabb volt. Ehelyett leterítette a takaróját a kandalló előtt, és háttal Margerynek lefeküdt.

Margery az ágyában feküdt, próbálta visszatartani a könnyeit, aztán, mikor már nem ment, megpróbált csendben zokogni, hogy Gareth ne hallja. Miért van az, hogy minden férfi elutasította, aki iránt érzett valamit?

Gareth hallotta, hogy Margery sír. Úgy érezte, mintha törött üvegdarabokat döfködnének a szívébe.

Megpróbálta elhitetni magával, hogy mindkettőjüknek jobb volt így. Legalább Margerynek nem kellett megtudnia, hogy a bosszúja, a kegyetlen céljai érdekében akarta felhasználni őt.

Még ha még is feledkezett a bűneiről, hogyan várhatta volna el, hogy Margery egy olyan férfi felesége legyen, akit kezelhetetlen látomások gyötörnek? Előbb-utóbb úgyis rájött volna, hogy ő más, mint a többi férfi, s akkor meggyűlölte volna, vagy rémülten menekült volna előle.

Margery valószínűleg már így is kezdte meggyűlölni őt. Talán ez még segíthet is, hogy könnyebben túltegye magát a dolgon. Gareth lehunyta a szemét, és megpróbálta elterélni a gondolatait a Margerynek okozott fájdalomról.

Másnap, a reggeli mise előtt, Margery a belső udvarban álldogált a bátyjai mellett. James és Reynold már a lovukon ültek, indulásra készen. Margery megértette, hogy nem maradhatnak tovább. Mindkettőjüknek felesége és gyermekei voltak, akik már hónapok óta nem látták őket. Őket már nagyon várták a szeretteik.

Margery rettentő magányosnak érezte magát, s az érzés egyre jobban úrrá lett rajta. Egy olyan férjet kell választania, akit alig ismer, és vele kell megosztania a mindennapjait. Ő már sosem lesz olyan boldog, mint a bátyjai.

Ekkor kardok csörömpölésre lett figyelmes. A hajnali ködben Gareth és Sir Wallace gyakoroltak

a bajvívótéren. Margery megpróbálta leküzdeni a fájdalmát, de nem tudta legyűrni a szorongató érzést. Gareth keményen megdolgoztatta az ellenfelét, lassan, de biztosan egészen a tér széléig szorította vissza Sir Wallacet. Elég jó erőben volt a sérüléséhez képest, már alig bicegett. Még akkor sem fogta vissza magát, mikor Sir Wallace megtántorodott.

- Micsoda bemutató - mondta szárazán James. A nyergére támaszkodva figyelte az összecsapást.

- Sokat kell ahhoz gyakorolni, hogy valaki ilyen ügyes legyen - tette hozzá Reynold, de James nem törődött a megjegyzésével.

- Őt nézed, Margery? - kérdezte James. Margery összeszorította az ajkait, aztán tovább

nézte a kardpárbajt. Hallotta Gareth nyögéseit, miközben hatalmas lendülettel a falhoz préselte Sir Wallacet.

- Nézd meg, hogy bánik Gareth az edzőtársával.

Margery már sokszor látta őket gyakorolni. Gareth mindig tisztességesen és becsületesen küzdött, ma viszont úgy tűnt, mintha megszállta volna valami gonosz szellem. Talán azért haragudott rá, mert komolyra akarta fordítani a viszonyukat? Lehet, hogy már kétségbeesetten szeretett volna elszabadulni innen, csak a fogadalma iránti hűsége tartotta vissza?

- James. - Reynold enyhén felvonta a szemöldökét. - Semmit sem tudsz a férfiak hangulatingadozásairól.

Margery végül hátat fordított a bajvívótérnek, és eltökélten a bátyjaira mosolygott. Nem akart többet Garethről beszélni. James és Reynold lehajoltak, hogy megcsókolják búcsúzóul.

- Üdvözlöm Katherinet és Isabelt - mondta Margery - Ugye eljöttök Greenwichbe, hogy még hallgassátok a döntésemet?

- Természetesen. - James megint a bajvívótér felé pillantott, és megcsóválta a fejét. - De őt férjnek...

- Jó utat, James - szakította félbe Margery. James kelletlenül elmosolyodott.

- Jól van. De jó férjet válassz.

Még utoljára odaintettek Margerynek, aztán a kapu felé vették az irányt.

Margery még hallotta, hogy miről beszélgetnek.

- Nem ismerős neked az a férfi, akivel Beaumont gyakorolt? - kérdezte James a bátyját.

Reynold vállat vont. Ha mondott is valamit, azt Margery már nem hallhatta. Egész addig követte tekintetével a bátyjait, amíg el nem tűntek a szeme elől, aztán üresen bámult a semmibe, és összébb húzta a kabátját a hideg ellen.

Margery a reggeli mise alatt végig Isten kegyelméért és segítségéért imádkozott. De nem hitte, hogy ennyi bűnnel a háta mögött, bármiféle jóra számíthatna.

Nem beszélgettek. De Margery a nap minden egyes percében érezte, hogy Gareth ott van a közelében, figyeli és védelmezi. S ettől még szánalmasabbá vált az élete.

Esténként, mikor Gareth bejött a szobájába, alvást színlelt, hogy ne kelljen szembenéznie vele. Ugyanakkor hallotta, ahogy elkészíti a fekhelyét, és lefekszik a lehető legtávolabbra tőle. Margery minden éjjel azon gondolkozott, hogy mit tenne, ha Gareth odajönne az ágyához.

Többé nem adná oda magát neki csupán az élvezetért. A vakmerősége, ami nemrég még oly erősen lángolt benne, már rég szertefoszlott. Már nem akart úgy viselkedni, mint a férfiak. Csak egy fáradt, magányos nő volt, akit már nem érdekeltek a döntésének következményei.

Mit számított, hogy kit választ, ha az nem lehet Gareth?

Margery összeírta a lehetséges férjjelöltjeinek listáját, és megpróbálta kiválasztani közülük azt, aki a legígéretesebb tulajdonságokkal rendelkezett. De előbb-utóbb minden férfiban talált valami hibát, így lassan mindenkit kihúzott a listáról.

Aztán azon. kapta magát, hogy újra és újra Gareth nevét írja a papírra. Mikor rádöbbent, hogy mit tesz, apró fecnikre tépte a lapot, és keserves sírásra fakadt.

A következő két hétben, amely még Lord Cabot lovagi tornájáig vissza volt, Margery és Gareth alig öt nappal később egy kis kocsiban elindultak a lovagi tornára. Az út két teljes napig tartott, ráadásul végig zuhogott az eső. Lord Cabot otthona nagyobb és barátságosabb is volt, mint Margery kastélya, és nem volt olyan erődítményszerű a felépítése. Margeryt általában megnyugtatta a hely, most viszont ahogy üdvözölte Saraht, és gratulált neki a születendő gyermekéhez, egész távolinak érezte magát tőlük. Mintha egy másik embert látott volna, aki a nevében beszélt.

A zöldellő réteken, ameddig csak a szem ellátott, mindenhol sátrak álltak, rajtuk a tulajdonosaik zászlajával. A különböző versenyekre egy-egy füves terület volt elkülönítve. A házalók és a falusiak kis bódéikban kínálták az áruikat. A hölgyek és szolgáik pedig éljenezve figyelték a tornára készülő férfiakat.

A férfiak egyszer csak kezdtek Margery köré csoportosulni, mielőtt még esélye lett volna bejutni a kastélyba. Volt, akit régebbről ismert közülük, volt, aki a listáján szerepelt, de olyan is akadt, akit még soha életében nem látott. A férfiak egyre jobban körüludvarolták, szinte már fojtogató volt a közelségük, s Margery kétségbeesetten kereste Garethet a szemeivel. Lehet, hogy Sir Humphrey is részt vesz a tornán, és megpróbálja újra elrabolni?

Aztán a tömeg lassan elcsendesedett és szétvált. A kastély lépcsőjén Henry király lépkedett lefelé csillogó, királykék selyemruhájában. Hosszú, sápadt arcán halovány mosoly ült. A férfiak udvariasan fejét hajtottak, Margery pedig mélyen meghajolt őfelsége előtt.

Arról nem tudott, hogy a király is itt lesz. A gyomra máris kezdett émelyegni, ha a kérdéseire gondolt.

Aztán mikor felemelte a fejét, hirtelen mintha éles késdöfést érzett volna a szívében. A király mellett ugyanis nem más állt, mint Peter Fitzwilliam.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Gareth végig Margeryt figyelte, miközben leszállt a lóról. Látta, hogy a férfiak egyből megrohanták, és buzgón udvaroltak neki. Hátrahajtotta a kabátja gallérját, és a kardja markolatán tartotta a kezét, várva az esetleges támadásra. Már szinte azt kívánta magában, hogy valaki próbálja még magával vinni Margeryt.

Azért mégsem lehet ilyen rosszindulatú. Gareth mindennél jobban vágyott rá, hogy Margery boldog legyen, s ha ezek közül a férfiak közül valaki újra képes lesz felvidítani, hát legyen.

Mikor a király megjelent, ő is fejét hajtott, de nem tartotta sokáig lent a fejét, mert felismerte a király mellett álló férfit. Már korábban is látta valahol. Göndör, barna hajával, közepes termetével, bizonyosan sok nő vonzónak találta. Látszott, hogy különösen ügyel a megjelenésére, s ez a nemesi hiúság mindig megdöbbentette Garethet.

Garethnek jó egy percébe telt, mire eszébe jutott, hogy honnan ismerős neki a férfi. Kezdte egyre rosszabbul érezni magát, mert rájött, hogy őt látta a legutóbbi látomásában. Ő volt az, akit Margery megcsókolt. Zavaros elméjének képein boldogságtól sugárzó arccal néztek egymásra Margeryvel.

Bár a fájdalom majd széthasította a testét, azzal próbálta nyugtatni magát, hogy Margery legalább boldog lehet mellette. Megérdemelt, egy jóravaló férfit, akivel nyugodtan mutatkozhat akár a királyi udvarban is. Őt biztosan nem gyötörték kínzó látomások, és nem akarta felhasználni Margeryt az önző céljai érdekében.

A férfi egyenesen Margeryhez ment, és mindkét kezét megcsókolta.

Lehet, hogy már ismerik egymást? Vagy most látják egymást először, és máris szenvedélyes láng gyúlt a szívükben egymás iránt? Gareth közelebb sétált hozzájuk, hogy nyomon követhesse az eseményeket. Most megkapja, amit kiérdemelt.

Aztán meglátta Margery arcát: egészen elfehéredett, a szája széle pedig mintha kissé megrándult volna.

Gareth félrelökte maga elöl az apródokat és a szolgákat, és még közelebb lépett.

Mikor a férfi rámosolygott Margeryre, Gareth látta, hogy Margery remegni kezdett.

- Ki az a férfi? - kérdezte Margery egyik lovagjától.

- Vicomte Fitzwilliam - válaszolta a lovag - Úgy látszik, az úrnőnk újra felkeltette az érdeklődését.

Margery első szeretője, aki elvette a szüzességét, aztán tekintet nélkül az érzéseire, kegyetlenül elhagyta.

Gareth mindenkit félresöpört, hogy Margery mellé férkőzhessen. A gyötrelem, amit Margery kétségbeesetten próbált leplezni, rettenetes dühre gerjesztette Garethet. Legszívesebben Fitzwilliam testébe döfte volna a kardját, hogy lássa, amint kiloccsan a vére.

Ehelyett megfogta Margery kezét. Ő viszont olyan döbbenettel nézte Fitzwilliamet, hogy észre sem vette Garethet.

- Margery úrnő - szólt Gareth - engedje meg, hogy a szobájába kísérjem. Margery nem reagált.

- Biztosan szeretne berendezkedni, és pihenni egy kicsit, mielőtt elkezdődik az esti mulatság.

Fitzwilliam kedélyesen mosolygott rájuk.

- Margery, még nem is volt időnk beszélgetni. Üljünk le a kandallónál, és mesélje el, mi történt önnel mostanában.

Gareth fagyos tekintettel nézett vissza rá.

- Elég fárasztó utunk volt idáig. A szobájába kísérem, hogy lepihenhessen.

Margery hirtelen mintha újra összeszedte volna magát. Felemelte a fejét, és az arca is kezdett megtelni élettel. Felszínesen rámosolygott Fitzwilliamre, aztán erősen megragadta Gareth karját.

- Lord Fitzwilliam, örülök, hogy újra látom. Később szívesen elbeszélgetek önnel. Sir Gareth, nagyon kedves öntől, hogy a szobámba kísér.

Útközben fejét hajtottak a király előtt. Gareth imádkozott, hogy az uralkodó ne kérdezze még a nevét, mert akkor könnyen lehet, hogy el kell hagynia a tornát, s Margery védtelenül magára marad. Henry király viszont Margeryre nézett.

- Margery úrnő. - A király nyugodtan beszélt, tudta, hogy nem kell felemelnie a hangját ahhoz, hogy ráfigyeljenek. - Hiányoltuk az udvarnál.

- Ezt igazán jólesik hallani - mondta Margery - A királynő nem jött önnel?

- Sajnos, Greenwichben kellett maradnia, de már izgatottan várja a döntését. Megtalálta már azt a fiatalembert, akihez szeretne hozzámenni?

Gareth látta, hogy Margery elvörösödik. Viszont ahhoz képest, hogy egymás után érték a kellemetlen helyzetek, elég gyorsan összeszedte magát.

- Még gondolkodom, felség.

A király elnevette magát, de tekintetével már a mögötte álló Fitzwilliamet kereste, aki türelmesen várt rá.

- Erről még beszélünk. Sok időt töltöttem mostanában Lord Fitzwilliammel. Azt hiszem, érdemes lenne őt is fontolóra vennie.

- Igen, felség - motyogta Margery, miközben a király és kísérete elvonult.

Gareth aggódva figyelte Margeryt. Margery viszont egyszer sem nézett rá, bár nem tolta el őt magától, így együtt léptekbe a Cabot kastélyba, ahol a szolgálólányok Margery szobájához kísérték őket, aztán elmentek.

Margery elengedte Gareth kezét.

- Köszönöm, Gareth. Érezze jól magát.

- Margery, ha szeretnél beszélgetni...

- Beszélgetni? - Margery hangja nagyon elesettnek tűnt. - Tudtam, hogy egyszer találkoznom kell Peterrel, és most megtörtént. Mit mondhatnék? Ő is csak egyike azoknak a férfiaknak, akiknek odaadtam magam.

Ezzel Margery becsapta Gareth orra előtt az ajtót. Gareth értetlenül bámult maga elé, kezével pedig a vastag faajtóra támaszkodott, ami most elválasztotta Margerytől. Vajon az utolsó látomása a múltra vonatkozott, vagy a jövőt vetítette előre? Már nagyon elege volt belőle, hogy mindig hasztalannak és reménytelennek érezte magát.

És különben is, milyen jogot ítélkezett Fitzwilliam fölött, mikor ő is legalább annyira megbántotta Margeryt?

Margery az ablakban állt, és üresen bámulta a kinti sátrakat.

Aztán meglátta a tömegben Petert, de mát nem törődött a fájdalmával, egyszerűen csak szomorú és zavart volt.

De mégis csak ott bujkált benne az állandó aggodalom, mert nem tudhatta, hogy Peter elárulta-e valakinek a titkukat. Beszélnie kell vele, hogy megtudja, mit akar.

És persze, azt is ki kell puhatolóznia, hogy a király miért ajánlotta külön a figyelmébe, mint férjjelöltet.

Ebéd közben Margery egyfolytában magán érezte Gareth tekintetét. Nem kételkedett benne, hogy valóban aggódik a biztonsága miatt, végül is megesküdött az apjának, hogy mindig megvédelmezi őt. Így legalább emiatt nem kell nyugtalankodnia.

Margery a szobája közelében helyeztette el Garethet, mert nem szerette volna, hogy egy mohó férfi újra rátörjön.

Peter megkereste ebéd után, és behúzta egy ablakmélyedésbe. Kintről a színes kavalkád megnyugtató látványa tárult eléjük. Margery biztonságban érezte magát, hiszen a mellettük lévő teremben több száz ember volt, és Gareth is a közelében őrködött.

Szeretett volna gyorsan túlesni ezen a beszélgetésen. A bizonytalanság még a keserű valóságnál is rosszabb volt.

Margery egy darabig csendben nézett maga elé a szoknyájára, ahol Peter a kezét fogta. Aztán elhúzta a kezét, és megremegett, mert Peter egy pillanatra megérintette a csípőjét, persze úgy, mintha véletlenül tenné.

Elege volt a gyávaságából, úgyhogy egyenesen a férfi szemébe nézett. Margery azt hitte, kínzó fájdalom fog végigsöpörni rajta Peter közelségétől, ehelyett azonban csak... fáradságot érzett.

Peter egykor oly kedves mosolya, most egyszerűen csak megértőnek tűnt.

- Kedves Margery, olyan jó újra látni téged. Margery biccentett, de nem válaszolt.
- Megkaptad a levelemet?
- Mit akarsz, Peter?
- Hogy mit akarok? - Peter halkan beszélt, s közben óvatosan körülnézett, hogy meggyőződjön róla, nem hallja-e őket valaki. - Margery, már mindent megadtál nekem, amit akartam.

Margery érezte, hogy a legbenső félelmei kezdenek valóra válni. Peter mindenkinek el fogja mondani, hogy mi történt közöttük. Iszonyú rémület lett úrrá rajta, de arra már nem maradt energiája, hogy idegeskedjen.

Gareth kifürkészhetetlen tekintettel figyelte őket, miközben egyik szolgálólányt a másik után zavarta el maga mellől. Margery azon töprengett, hogy vajon miért teszi ezt. Gareth elutasította őt, de talán azt akarta, hogy más se kaphassa meg?

Tudta, hogy igazságtalan vele szemben. Gareth a testőre, és csak a feladatát igyekszik teljesíteni. Sosem kérte tőle, hogy adja oda magát neki. Ő csábította el Garethet.

Arról már igazán nem tehetett, hogy Margery többre vágyott egy szenvedélyes éjszakánál.

- Margery! - Peter idegesnek látszott. Barna szemei már nem árasztották magukból a melegséget, sokkal inkább számító eltökéltségről árulkodtak.

Margery megpróbált mosolyogni.

- Igen?
- Sokat gondolkodtam az elválásunk óta. Margery egyre feszültebbé vált, de kitartóan állta Peter tekintetét.
- Talán egy kissé... elsietett volt.
- Mit akarsz ezzel mondani?
- Azt, hogy meggondoltam magam. - Peter megint megfogta a kezét, de ezúttal olyan erősen, hogy ne tudjon kimenekülni a szorításából. - Margery, nem tudom elképzelni az életemet nélküled.

Margery egykor majd kiugrott volna a bőréből örömében, ha ezeket a szavakat hallja. Most viszont csak a hazugságot látta Peter szavai mögött.

- Peter, pénzre van szükséged? Talán a gyarapodó vagyonom vonz vissza hozzám?

Peter továbbra is csillogó szemmel és hízelgő mosollyal nézett rá.

- Ilyen nyers vagy velem?
- Ehhez van kedvem. Peter megsimogatta az arcát.
- A pénz valóban megnöveli a vonzerődet, és kárpótol a meddőségedért. Ki tudja, talán egyszer lehetnek gyermekeid. Vagy együtt felnevelhetnénk az én gyermekeimet.

Margerynek felkavarodott a gyomra. Beigazolódott a gyanúja: Peter csak azért hivatkozott a meddőségére, hogy megszabadulhasson tőle. És mint minden férfi, a házasság után is folytatta volna kicsapongásait, hogy aztán ő viselje annak következményeit. Legszívesebben arcul csapta volna, ha nem lettek volna ennyien a közelükben.

- Már nem akarok hozzád menni. Peter elvigyorodott.
- Isten színe előtt már így is házasok vagyunk. Elmondjam a bátyjaidnak is?

Bárcsak itt hagyhatná, de Peter mégis csak rátapintott a lényegre.

Margery pontosan tudta, milyen élete lenne Peter mellett. Szerelemről szó sem lehetne. Peter valószínűleg az ideje nagy részét Londonban töltené, vele nem is foglalkozna.

Garethre pillantott. Olyan tüzesen nézte őket, mintha neki is érdekeltsége lenne kettőjük dolgában. Pedig nem így volt.

Margery megint Peterre tekintett, aki szintén Garethet figyelte.

- Ki az a férfi, kedvesem?
- Csak az egyik kérőm. - Margery igyekezett közömbösnek látszani.
- Olyan, mintha... védelmezni akarna.
- Én inkább féltékenynek mondanám.

Peter feléje fordult, de mielőtt még bármit is mondhatott volna, Margery megszólalt:

- Meg fogom fontolni az ajánlatodat, Peter. A férfi arca felragyogott.
- Én türelmes leszek.

- De még kell várnod, amíg bejelentem a döntésemet a királynak.

Peter újra megfogta a kezét, Margery pedig lemondóan hagyta, hogy megérintse, tudván, hogy úgyis vele kell majd leélnie az életét.

Gareth végig figyelte őket, bár tudta, hogy nincs joga dühöngeni, vagy aggódni. Nem tartozott rá, hogy kihez fog Margery férjhez menni.

Mégis bántotta az érzés, hogy talán egy olyan férfihoz tér vissza, aki már egyszer nagyon kegyetlenül otthagyta. Lehet, hogy Fitzwilliam megváltozott azóta? Margery szomorú arcát látva, nem valószínű.

Margery végül elindult a nagyterembe, Gareth pedig egyből mellette termett. szerette volna, ha Margery megbízik benne, és megosztja vele a titkait, esetleg tanácsot is kér tőle, mint régen. Boldognak akarta látni. Margery viszont egy szót se szólt hozzá, így ő sem zaklathatta a kérdéseivel.

A hét hátralevő részében Gareth távolról figyelte Margeryt. Margery mindig nagy baráti körben mutatkozott, és láthatóan erőltetetten viselkedett a körülötte lebzselő kérőivel szemben.

Garethel is túlságosan udvariasan és visszafogottan beszélt. Szemeinek vidám csillogása, ami korábban olyannyira levette Garethet a lábáról, már eltűnt.

Gareth egész keserű élete során nem érezte magát ilyen gyengének és elveszettnek, mint most. Margery kedvéért lerombolta a maga köré emelt falakat, amelyek távol tartották az emberektől. Most itt állt megsebzetten, összetört szívvel, s ezt magának köszönhette. Megpróbálta felidézni, milyen érzés volt gyűlölni Margery bátyjait, de csak a végtelen magányosságát érezte. Nem értette, hogy mitől zavarodott így össze. Úgy szenvedett, mintha mindent, amiért élni érdemes elvesztett volna Margeryvel együtt.

Fitzwilliam mindig Margery közelében maradt, és egy pár nap után már Margery arcáról is eltűnt a keserűség. Bár egyáltalán nem látszott boldognak, de Gareth remélte, hogy hamarosan az is bekövetkezik. Végül is a látomása azt vetítette előre, hogy Margery és Fitzwilliam együtt fognak élni.

Ugyanakkor Margery róla sem feledkezett meg, s ez még rosszabbá tette a helyzetet. Mikor benevezett a lovagi tornára, az ellenfelei dühödten el akarták üldözni, de Margerynek sikerült elrendezni a dolgot Henry királlyal.

Margeryt kikiáltották a torna rabul ejtett hercegnőjének, és a végső győztes jutalmul kiszabadíthatta, talán még a kegyeit is elnyerhette. Henry király nagyon élvezte az ilyen színpadias felhajtásokat. Margery látszólag szívesen belément a játékba, bár Gareth tudta, hogy csak a szenvedését akarta leplezni.

Hamarosan Gareth is megcsillogtathatta a tudását az íjászatban, a lovas versenyen, és különösen a bajvívásban. Mindenhol tetemes pénzt nyert, de a győzelem se megelégedettséget, se örömöt nem okozott neki. A pénz csak arra volt jó, hogy valahogy megéljen, miután elhagyta Margeryt. El sem tudta képzelni azt a napot. Olyan volt, mintha Margery mellett kezdődött volna el az igazi élete, s máris véget kellett érnie.

A végső küzdelemben Gareth és Fitzwilliam szálltak harcba Margery kegyeiért. Gareth továbbra is kérőnek adta ki magát, ezért tudta, hogy Fitzwilliam a legfőbb riválisának tekinti.

Gareth a küzdőtér végében felült a lovára. Teljes fegyverzetet viselt, a kezében pedig egy lándzsát tartott. Még kellett várnia, amíg Fitzwilliam ellovagol a közönség előtt, hogy hízelegjen nekik. A király maga mellé ültette Margeryt, és szemmel láthatóan sürgette, hogy kösse a kendőjét Fitzwilliam lándzsájára.

Gareth nagyon nehéz perceket élt át. De ahogy végignézett a küzdőtéren, és a Fitzwilliamet éltető tömegen, hihetetlen nyugalom lett úrrá rajta. Szereti Margeryt.

Margery minden helyzetet képes volt jóvátenni szokatlan bátorságával. Intelligens volt, élvezte az élet apró csodáit. Jobban törődött másokkal, mint saját magával. Gareth végül megértette, és elfogadta, hogy mindent meg kell tennie Margery boldogságának érdekében.

A király nyilvánvalóan kedvelte Fitzwilliamet, és Margerynek is sokkal jobb élete lehetett egy olyan ember mellett, aki rangban is hozzáillett. Ő, a maga problémáival csak tönkretenné az életét.

A többi már könnyen ment. Gareth megindult az ellenfelével szemben, és hagyta, hogy Fitzwilliam egyszerűen kiüsse a kezéből a pajzsát. Aztán kivette a lábait a kengyelből, és hátrazuhant a földre. Egy pillanatra meglepődött az esés ereién, de megfordult, és felült. Szerzett néhány horzsolást, azonban szerencsére semmije sem tört el. Végül levette a sisakját, és felállt.

Fitzwilliam fülsüketítő tapsvihar közepette lépett fel a királyi emelvényre. A király odavezette elé Margeryt, majd összekulcsolta a kezüket. Gareth megfordult, és elindult a sátra felé.

Margery újra az otthonában, a Hawksbury kastélyban volt. Jó pár nap eltelt már a torna óta, de akármivel is foglakozott, mindig ott lebegett a szeme előtt, ahogy Gareth leesett a lóról. Ő pedig rémülten figyelte a történteket, még levegőt is alig tudott venni. A királyt, Petert, és az éljenző tömeget észre sem vette. Csak akkor tért belé vissza az élet, mikor Gareth végül felegyenesedett, és meggyőződhetett róla, hogy nem esett baja.

Még mindig nem értette, miért tette ezt Gareth. Csak azt vette észre, hogy szándékosan hagyta nyerni az ellenfelét. Olyan volt, mintha áldását adná rá, hogy visszatérjen Peterhez. De miért foglalkoztatta Garethet, hogy kit választ férjének?

Valami nagyon nem volt rendben vele, de Margery nem tudott rájönni, hogy mi lehetett az.

Már csak egy hete maradt hátra a királlyal való találkozójáig. Újra végigpörgette a fejében a lehetséges férjjelöltek listáját, és szomorúan vette tudomásul, hogy két választása maradt: vagy egy ismeretlen férfit választ, vagy Petert, akivel szemben viszont nem lehetnek illúziói.

Valójában mindössze egyféleképpen dönthetett. Peter megfenyegette, hogy mindenkinek elmondja a titkukat, és pontosan tudta, hogy Margery nem tudná megszégyeníteni a családját. Csapdába esett.

A rossz hangulatát még az is tetézte, hogy Gareth kerülte őt. Már éjjelenként sem aludt vele a szobájában, csak egy őrt állítatott az ajtaja elé.

A hálószobája, ami korábban oly sok csodálatos élményének helyszínéül szolgált, most üresen kongott. Margery még mindig látta maga előtt Garethet a kandallónál, a függöny mögött, és maga mellett, az ágyban. Ezeket a dolgokat már sohasem élheti át újra.

A magányossága napról napra elviselhetetlenebbé vált, mert szerette Garethet.

Margerynek sok idejébe tellett, mire végül el tudta ismerni maga előtt ezt a tényt. Nem azért kérte még Garethet, hogy vegye el feleségül, mert ezzel segíthettek egymás helyzetén. Ő volt az egyetlen ember, aki boldoggá tudta tenni, aki mellett teljes életet élhetett, s ezért kapaszkodott kétségbeesetten belé.

Gareth.

Elég volt kiejtenie a nevét, és Margery máris zokogva borult a párnájára. Hogyan fogja tölteni a napjait nélküle? Gareth egyre jobban eltávolodott tőle, és nem tudta, hogyan fordíthatná vissza a folyamatot.

Ahogy teltek a napok, Margery lassan félredobta a kérői listáját. Tudta, hogy vagy hozzámegy Peterhez, vagy vállalnia kell egy óriási botrányt.

Még mindig érkeztek új kérők a kastélyba, és Margery nem küldte el őket. Mit számított most már mindez?

A nagyterem kandallója előtt üldögélt a hímzésével az ölében, de hozzá sem ért. Gareth is ott ült egy közeli asztal mellett, és olvasott. Margery megpróbálta kerülni a tekintetével, mert már amúgy is elviselhetetlen fájdalmat érzett. Néha azért mégis ránézett, de Garethet egyszer sem látta lapozni a könyvben. Vajon mire gondolhatott? Bánthatta, hogy el kell válniuk? Vagy talán örült a közelgő ünnepségnek?

Az utolsó kérője, Sir Bradley Palmer aznap délután érkezett. Alig tűnt húszévesnek, Margery nagyon fiatalnak látta. Sir Bradley élvezte az életet, Margery viszont most öregnek és fáradtnak érezte magát.

Sir Bradley besétált a nagyterembe, s mikor elhaladt Gareth mellett, összenéztek. Margery csodálkozva nézte, ahogy Sir Bradley rémülten hátrahőköl, és a szemei teljesen elkerekednek. Gareth nyugodtan becsukta a könyvet, és várta, mi következik.

Talán őt is megverte Gareth az egyik lovagi tornán?

Sir Bradley odasietett Margeryhez, de közben ijedten nézte a válla felett Garethet.

- Margery úrnő, elnézést a pimaszságomért, de tudja, miféle embert rejteget a kastélyában?

- Rejtegetek? - kérdezte Margery értetlenül.

- Azt a férfit! - Sir Bradley megfordult, és Garethre mutatott. Olyan hangosan beszélt, hogy az egész terem figyelmét felkeltette vele. - Ön bizonyára nem tudja, ki is ő valójában.

Gareth közönyösen hallgatta a férfi monológját.

- Ő Sir Gareth Beaumont. - mondta Margery. Sir Bradley felvonta a szemöldökét.

- Még csak még sem változtatta a nevét. Megdöbbent a merészsége. Én Sussexből jöttem, úrnőm, és ott mindannyian ismerjük őt. Mikor együtt nevelkedtünk, egy másik nevet is kapott. Úgy hívták: Warfield Varázslója.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Erre minden szempár Garethre szegeződött, Margery pedig érezte, hogy pánik lesz úrrá rajta.

- Warfield Varázslója? Ön valószínűleg rosszul...

- Nem! - A fiatalember éles hangja az egész teremben visszhangzóit. - Mellette voltam apród, aztán fegyvernök, úgyhogy jól ismerem. Előre látott olyan dolgokat, amit mások nem tudhattak. Beaumont betegítette még Lord Warfield fiát, de előtte megjósolta azt egy látomásában. Mikor a távolba meredt a tekintete, és összeráncolta a homlokát, rémülten menekültünk előle.

Margery hirtelen rádöbbent, hogy Sir Bradley igazat mond. Emlékezett Gareth üres tekintetére, és a fájdalomtól eltorzult arcára. Mindig tudta, mikor van segítségre szüksége, még azt is tudta, hogy hova vitte Sir Humphrey. szerette volna, ha Gareth valahogyan megvédte volna magát, de még sem szólalt, csak lemondóan nézett feléjük.

Margery számára minden világossá vált: a megmagyarázhatatlan megérzéseitől egészen a Beaumont átokig. Gareth szörnyetegnek látta magát, és a hallgatásával maga ellen uszította az embereket. Mintha pontosan ez lett volna a célja.

Margery hirtelen úgy érezte, hogy hatalmas kő esik le a szívéről. Gareth azt hitte, hogy még sem érdemli őt feleségének! Margery lehunyta a szemét, hogy elrejtse a megkönnyebbülés könnyeit. Mégsem tévedett Garethel kapcsolatban: ő is ugyanúgy élvezte a közelségét, az érintését, és a csókjait. Csak éppen egy olyan titkot rejtegetett előre, amire azt hitte, hogy Margery rettenetesnek találná.

Valójában ettől csak még jobban szerette őt. Milyen szörnyű lehet neki, hogy ennyire más, mint a többi ember, és egy olyan dologért gyűlölik, amiről nem tehet. Mégis élte a maga életét, magával cipelve ezt a súlyos terhet.

Margery rá sem mert nézni, nehogy a szerelemtől csillogó szemei elárulják az érzelmeit. Most eljött az a pillanat, mikor bebizonyíthatta, hogy ura tud lenni bármilyen nehéz helyzetnek. Le kellett nyugtatnia az embereit, hiszen ő volt a Hawksbury kastély irányítója.

A teremben halk sugdolózás kezdődött. Akármerre nézett Margery, a szolgálók és a katonák mind elhúzódtak Gareth mellől, mintha most látnák először. Még kell állítania a dolgot, mielőtt Gareth egész életét tönkreteszi ez a rosszindulatú ármánykodás.

Margery azt tette, ami legelőször eszébe jutott: elnevette magát. Ettől a hangos kacajtól kimondhatatlanul megkönnyebbült. Margery nevetett a saját hibáin, az ostoba büszkeségén, és a tévhitén, hogy hagyta becsapni magát Gareth szavai által.

- Ó, Sir Bradley, kérem, bocsásson még nekem. Ne higgye, hogy gúnyolódom, de Sir Garethet gyerekkorom óta ismerem. Ilyen dolgot sosem tapasztaltam nála. Inkább mindig gondoskodott rólam, és védelmezett. Ha valóban varázsló lenne, ahogy Ön mondta, valószínűleg én is észrevettem volna a jeleit.

- Úrnőm, az ilyen férfiak, mint Beaumont túl ravaszak egy nőhöz képest. - mondta Sir Bradley.

Margery mosolya elhalványúlt a férfi ostobasága láttán.

- Néhány héttel ezelőtt Sir Garethet megsebesítette egy medve. Nem gondolja, hogy egy varázsló képes lett volna megállítani az állatot?

Az emberek kezdtek lecsillapodni, sőt, egy-két lovag még el is mosolyodott.

- Lord Cabot lovagi tornáján láttam, amint Sir Garethet térdre kényszerítik a végső küzdelemben. Egy vagyont nyerhetett volna a győzelemmel. Nem gondolja, hogy egy varázsló nyeregben maradt volna?

Sir Bradley egyre jobban elvörösödött. Körbenézett, hátha maga mellé tud állítani valakit. - De, úrnőm...

- El kell ismerném, elszomorít, hogy Ön elhiszi ezt a képtelenséget. Sir Gareth családjának valóban tragikus a története, de ez minden. - Margery elfordította a fejét, ezzel is jelezve, hogy Sir Bradley ezek után nem sok jót remélhet tőle.

Aztán a szolgálókra és a barátaira nézett, akik már hónapok óta ismerték Garethet. Egy ilyen ostoba közjáték miatt biztosan nem fognak elfordulni tőle.

A lovagok együtt nevettek vele, majd folytatták a kockajátékot. Anne és Cicely a hímzésük fölé hajoltak. Az egyik szolgálólány szégyenlősen odalépett Garethez, hogy egy kupa sörrel kínálja, hamarosan pedig a többi lány is ott sündörgött körülötte.

Margery megkönnyebbülten felsóhajtott. Sikerült a terve. Intett a zenészeknek, hogy kezdjenek el játszani, aztán odasétált Garethez. Gareth lassan felnézett rá, de a tekintete még mindig kifürkészhetetlennek tűnt.

- Sir Gareth, azt hiszem, még tartozom Önnek egy tánccal.

Margery tudta, hogy Gareth nem utasíthatja vissza. Aranylóan ragyogó szemei viszont nyugtalanná tették. Vajon mit gondolhat róla Gareth? Margery hirtelen úgy érezte, együtt kell felfedezniük az egymás iránti érzéseiket. Megfogta Gareth kezét. Bár Gareth még most sem mosolygott, de intenzív tekintete szenvedélyes vágyat ébresztett Margeryben. Mikor elmentek Sir Bradley mellett, Margery igyekezett minél boldogabbnak, vidámabbnak látszani. Persze Gareth karjaiban nem esett nehezére.

Gareth fejében a fájdalom és a hála háborúztak egymással. Margery mindent tudott az átokról.

Látszott rajta, hogy elhitte, amit Bradley Palmer mondott.

Mégis, ahelyett, hogy elküldte volna, vagy riadtan elmenekült volna előle, megmentette a száműzetéstől. Margery önzetlensége alázatossá tette Garethet, ugyanakkor megerősítette az elhatározásában, hogy a lehető leghamarabb el kell hagynia őt. Nem akart több botrányt okozni az ittlétével.

Gareth éjszaka egyedül üldögélt az üres kandallója előtt. Nagy megkönnyebbülést hozott neki, hogy végre kitudódott az igazság, és Margery elegánsan elintézte a helyzetet. Most már legalább ő is megérti, hogy miért kell elmennie.

Azért a Hawksbury kastély a szívéhez nőtt. Gyerekkora óta sosem tartózkodott olyan sokáig egy helyen, hogy lehetősége legyen közelebbről is megismerkednie emberekkel. Hiányozni fognak a katonák és a lovagok, és hiányozni fog Wallace barátsága is. Sosem gondolta volna, hogy egyszer képes lesz bízni valakiben, de Wallace eloszlatta a kétkedését. Wallace is szívesen udvarolt volna Margerynek, de tisztelte a barátságukat.

Még Wallace is sokkal jobb férj lesz, mint ő.

Hirtelen kinyílt az ajtó, és Margery osont be a szobába. A falnak támaszkodva nézett Garethre.

- Ide kellett jönnöm. Azt hiszem, védelemre van szükséged Sir Bradleyvel szemben.

Hiába mosolygott Margery, Gareth képtelen volt visszamosolyogni rá. Csak nézte őt, ahogy ott állt a szoba sarkában, és azt érezte, hogy most még távolabb állnak egymástól, mint valaha.

- Most már tudod, ki vagyok, - mondta Gareth.

Margery lassan odasétált hozzá. Garethet egyre inkább égette a beteljesületlen vágyának fájdalma. De eszébe jutott, milyen rosszul bánt Margeryvel, ezért nagyon is megérdemelte, hogy szenvedjen.

- Mindig is tudtam, hogy miféle ember vagy. - Margery halkan, megértőén beszélt.

Milyen naiv volt szegény.

- Csak hiszed, hogy ismersz. - folytatta dühösen Gareth - De azt nem tudod, hogy miért jöttem ide, hogy milyen terveim voltak.

Margery most csípőre tette a kezét, és gyanakodva figyelte Garethet.

- Gareth, azért jöttél ide, hogy megvédj. Vagy ez hazugság?

Gareth szégyenkezve elfordította a tekintetét.

- És ez még csak egy része a dolognak.

- Honnét tudtad, hogy védelemre van szükségem?

Gareth összeszorította a fogát. Most mit mondjon neki? Hogyan bizonyíthatná be, hogy nem tehet azokról a beteges dolgokról, amelyek a fejében történnek?

- Egyszerűen tudtam.

- De honnét tudtad?

Gareth felállt, és Margery fölé magasodott. Még akart ijeszteni, hogy rémülten meneküljön el előle.

- Tényleg mindent tudni akarsz? Tudni akarod, hogyan látom előre a dolgokat? Hogyan láttam az arcodat az álmaimban és a látomásaimban sok-sok év után is?

- Esküt tettél az apámnak. - mondta nyugodtan Margery - Mikor... megláttál a víziódban, miattam jöttél ide, vagy az apám miatt?

Gareth legszívesebben azt mondta volna, hogy csak az apja miatt, de képtelen volt hazudni.

- Mindkettőtök miatt. - Erre Margery elmosolyodott, Gareth viszont vészjóslóan felvonta a szemöldökét. - Ebben igazat mondtam. De minden másban hazudtam.

- Mi mindenben? - kérdezte elhaló hangon Margery.

Gareth tudta, hogy el kell árulnia neki a kegyetlen valóságot, ha azt akarja, hogy Margery végre visszatérhessen a jól megérdemelt, biztonságos életébe. Ha máshogy nem megy, el kell űznie maga mellől.

- Tizenkét éves korom óta, életem minden egyes percében gyűlölöm a családodat, mert miután megmentettem az életedet, elüldöztetek.

- De én erről nem tudtam! - kiáltotta Margery. Margery megpróbált odabújni Garethez, hogy éreztesse vele a szeretetét. Garethnek iszonyú erőfeszítésébe tellett, hogy megőrizze a hidegvérét, és ne érintse még Margeryt. Végül eltolta magától.

- Most már tudom. De akkor, mivel még sem próbáltad megakadályozni a dolgot, úgy gondoltam, hogy te is legalább annyira bűnös vagy. Mikor idejöttem, és láttam, milyen jól élsz, nagyon feldühödtem.

- Jogosan tetted.

Hát ez nem igaz! Margeryt egyszerűen nem lehet megingatni a hitében. Lehet, hogy minden bűnét be kell vallania, és végig kell néznie a szenvedését?

- És ahhoz is jogom volt, hogy szándékosan a közeledbe férkőzzem, hogy éreztessem veled, több vagyok, mint egy barát?

Margery szemei elkerekedtek.

- Ezt meg hogy érted?

- Miközben a kérő szerepét játszottam, valóban megpróbáltalak elcsábítani. Hazudtam neked, és elhatároztam, hogy felhasznállak a céljaim érdekében.

- De miért?

- Így akartam bosszút állni a családodon. Azt akartam elérni, hogy belém szeress, és engem válassz férjedül.

- És így is lett. - Margery alig hallhatóan beszélt. Gareth elfordult, és eltakarta az arcát, hogy ne lássa Margery gyötrelmét.

- Képes lettél volna hozzám jönni! Egy olyan férfihoz, aki egész életére el van átkozva, aki Warfield Varázslója, aki egy nincstelen lovag. Én pedig pontosan ezt akartam. - Újra visszafordult Margeryhez. - Most már érted, miféle ember vagyok?

Margery szeméből patakokban hullottak a könnyek. Akármi vezette is ide Garethet, akármilyen gonosz tervei voltak, már nem ugyanaz az ember volt. Ezt a hangja és a szeméből áradó végtelen fájdalom elárulta.

És Margery szerette őt. De attól tartott, hogy ezt még nem szabadna elmondania neki.

- Sosem tudtál bízni az emberekben. - kezdte lassan - Erre az élet, és a családom tanított. Igazad volt, hogy nem bíztál bennem. Én is kihasználtalak. Gondolod, hogy amikor az ágyamba akartalak csábítani, a házasság járt a fejemben?

Gareth a padlót bámulta. Margery szerette volna szorosan átölelni, hogy megszabadítsa a fájdalmától.

- Ez azért nem ugyanaz. - mondta halkan Gareth.

- Igazán? Azt akartam, hogy legyen egy szép emlékem, mielőtt férjhez kell mennem. Nem is érdekelt, hogy esetleg megbánthatlak vele. Te legalább el akartál venni feleségül. Én csak önző módon kihasználtam a testedet, hogy örömöt szerezzek magamnak.

- Hát nem érted? - Gareth nyilvánvalóan gúnyolódott Margery bűnein. - Ezzel csak elősegítetted a tervem megvalósulását!

Margery odalépett elé, és megfogta Gareth karját, mielőtt még elfordulhatott volna.

- Figyelj rám! Még a házassági ajánlatomat is az önzésem vezérelte. Te jelentetted volna a megoldást a problémáimra. És azt gondoltam, hogy te is jól jártál velem. Végül kettőnk közül, ki viselkedett nemesebben?

- Margery, ne csináld ezt.

Gareth mélyen a szemébe nézett, és Margery előtt most feltárult mindaz a fájdalom és szomorúság, amit Gareth egész életében megpróbált elfojtani és elrejteni magában.

- Te tudtad, mit kell tenned! Visszautasítottad az ajánlatomat, mert láttad, hogy mi a célom vele.

- Hogyan vehettelek volna feleségül az én múltammal?

- Mesélj a látomásaidról. - kérte váratlanul Margery.

Gareth megpróbált elhúzódni tőle, de Margery szorosan odabújt hozzá, és megfogta a fejét.

- Mesélj a látomásaidról.

- Nincs mit mesélnem. - Gareth nyomorúsága nagyon fájt Margerynek. - Általában jelentéktelen dolgokat látok: valaki beteg lesz, vagy valami elveszik. Annyira megfájdul tőlük a fejem, hogy nem is akarom megérteni a képeket, csak imádkozom Istenhez, hogy legyen már vége. De az apám és a nagyapáim sem tudtak megszabadulni a látomásaiktól, és megőrültek.

Margery egy pillanatra visszatartotta a lélegzetét, amíg a könnyeivel küzdött. Hát ez az igazi Beaumont átok!

- Ó, Gareth! Csak nem azt akarod mondani ezzel, hogy amiatt aggódsz, te is beleőrülhetsz a dologba?

- Én? Az önteltségem megvéd az őrülettől. Olyan bolond vagyok, hogy mikor a látomásom figyelmeztetett, hogy egy férfival ellovagolsz, azt hittem, én leszek az a férfi. - Gareth hangosan felnevetett. - Hagytam, hogy elraboljanak. Hát nem érted, Margery? Te ennél jobbat érdemelsz!

Margery megpróbálta megcsókolni, de Gareth nem engedte, így a mellkasára hajtotta a fejét.

- De megtaláltál, és ez a lényeg.

- Fitzwilliam vissza akar kapni téged. - mondta hűvösen Gareth. - Hozzá kell menned feleségül.

Gareth tekintete egészen távolinak tűnt.

- Azt akarod, hogy egy ilyen ember legyen a férjem? Múlt ősszel azt mondta, hogy nem vesz el feleségül, mert nem esetem teherbe. Azt mondta meddő, és értéktelen vagyok. - Margery már nem tudta feltartóztatni a kikívánkozó igazságot, és a könnyeit sem.

Gareth tágra nyílt szemekkel bámult rá.

- De csak kétszer voltatok együtt. Biztosan tudtad, hogy semmit sem jelentenek a szavai.

- Nem volt kihez fordulnom. Tudom, hogy azt hiszed, bolond vagyok. Csak azt éreztem, hogy megszégyenítettek, és még gyerekem sem lehet.

- Margery - Gareth letörölgette Margery könnyeit. - néha sok időbe telik, hogy egy nő még foganjon.
.

- De te nem utasítottál volna el emiatt, ugye? - kérdezte reménykedve Margery.

- Hát persze, hogy nem. Ha én lennék a férjed, én örökké szeretnélek, függetlenül... - Gareth ekkor jött rá, hogy elárulta magát a szavaival. - De én sosem leszek a férjed.

- Gareth, kérlek...

Gareth kibontakozott Margery öleléséből, majd hátrébb lépett.

- Ha nem akarod Fitzwilliamet választani, válaszd Wallace Desmondot. Ő jó ember. Most pedig menj vissza a szobádba, mielőtt még valaki ránk talál.

Margery már majdnem Gareth nyakába ugrott, hogy össze-vissza csókolgassa. Gareth szereti őt, már részben be is vallotta. És ő is szereti Garethet.

- Még nem fejeztük be, Gareth. - mondta hevesen.

Gareth elfordult tőle.

Valahogy meg kell győznie Garethet, hogy egymásnak lettek teremtve. Túl közel jártak már a boldogsághoz, nem dobhatták el maguktól.

Gareth az összes holmiját bepakolta a greenwichi utazáshoz, mivel már nem fog visszatérni Hawksburybe. Miközben hajnalban a nyeregtáskájába gyömöszölte a ruháját, egy kis gömbölyű tárgy akadt a kezébe. Egy bőrdarab volt.

Ahogy széthajtotta a bőrt, Margery fél kristálykövét pillantotta meg, ami a lámpafényben is kedvesen ragyogott. Már majdnem eldobta a követ, de végül inkább szorosan az öklébe zárta. Ez az egy emléke maradt Margerytől.

Ekkor valaki belépett az istállóba, úgyhogy Gareth gyorsan az övén lógó erszényébe rejtette a követ. Aztán megigazította a nyerget, és megfordult. Wallace állt előtte.

- Valami baj van? - kérdezte Wallace.

Gareth vállat vont.

- Az utóbbi hetekben nem vagy önmagád. Már nem is udvaroltál Margerynek.

- Amint kiválasztja a férjét, elmegyek. Wallace most megértőén Gareth vállára tette a kezét.

- Miért gondoltad még magad Margeryvel kapcsolatban?

- Igazad volt. Már nem tudtam tovább hazudni neki.

Gareth kételkedve hallgatta a magyarázatát.

- Azt hiszem, ennél többről van szó. Itt volt az a lovag, aki megvádolt, hogy varázsló vagy.

Gareth tudta, hogy nem kellene elárulnia az igazat. Margerynek úgyis sikerült megmentenie a megszégyenüléstől. De ahogy Wallace szemébe nézett, úgy érezte, nem képes tönkretenni a köztük kialakult kölcsönös bizalmat.

- Részben igazat mondott. Én... látok olyan dolgokat, amit más nem. Bárcsak ne így lenne! Előre láttam, hogy Lord Warfield fia még fog betegedni. Aztán megfeledkeztem róla, hogy még nem következett be a dolog, és a hogyléte felől érdeklődtem.

Wallace komolyan nézett rá.

- Ezért tudtad azt is, hogy Margery veszélyben van.

- Már gyerekkorunk óta így van, nem tudom miért.

- Én tudom. - Wallace lassan elmosolyodott. - Hűség. Szerelem.

Gareth visszafordult a lovához.

- Az még nem elég.

- Miért nem? Hallottam, hogyan védett még a medvétől. Látom, hogy néz rád Margery. Margery szeret téged, és te is szereted őt.

- A szerelem nem minden. - Gareth hangja szomorúan csengett. - Hazudtam neki, felhasználtam a saját családja elleni bosszúmhoz. A múltam is túl bonyolult ahhoz, hogy egyszerűen túl lehessen lépni rajta. Megmondtam neki, hogy keressen egy másik férfit.

- Azt hiszem, tévedsz.

- Lehet. De legalább képes leszek szembenézni önmagámmal, mert végül helyrehoztam a dolgokat.

HUSZONHATODIK FEdEZET

Szeptember végén felpezsdült a greenwichi palota élete. Az emberek a király csatából való visszatértét ünnepelték. Az uralkodó termet, ahol VÜ Henry király és Elizabeth királynő trónja állt, gyertyák százai díszítették. A falakat drága tapéták és színes zászlók borították.

Margery a bátyjai mellett állt. Halványkék ruhát viselt, amin metszett üvegdarabok és apró gyöngyök csillogtak. Hosszú, sötét haját fátyol takarta el.

Margery tudta, hogy idegesnek kellene lennie, de hűvös eltökéltség lett úrrá rajta. James és Reynold is gyanakodva figyelték, de ő továbbra is magabiztosan mosolygott, ahelyett, hogy bármit is elárult volna nekik.

A válla fölött körbenézett, hogy megkeresse Garethet. Wallace megígérte neki, hogy mindenképpen itt tartja a teremben. Gareth a második sorban állt a tömegben, a megjelenése félelmetesnek tűnt. Egy pillanatra találkozott a tekintetük, de aztán Gareth elfordult. Most is az a vad, szenvedélyes tűz égett a szemében, ami mindig levette a lábáról Margeryt. Királykék zekéjében úgy ragyogott, mint egy ékkő a közönséges kövek között. Margery imádkozott magában, hogy sikerüljön a terve.

A királyi pár még jelent meg. A zenészek muzsikája ünnepélyes hangulatot teremtett. Margery otthagyta a bátyjait, és elindult a tömegen keresztül, hogy megkeresse Peter Fitzwilliamet.

Peter éppen egy pironkodó, fiatal hölgy fülébe sugdosott valamit, de egyből kiegyenesedett, mikor meglátta Margeryt.

- Margery úrnő! - Peter magabiztos jókedvvel üdvözölte őt.

- Lord Fitzwilliam - kezdte mosolyogva Margery - szeretnék beszélni Önnel.

- Állók rendelkezésére.

Peter szó nélkül otthagyta a hölgyet, akinek az előbb még udvarolt. Margery rosszul volt a férfi önteltségétől, de tudta, hogy már nem sokáig kell elviselnie.

Egy arányló tapétákkal fedett ablakmélyedéshez vezette Petert. Itt még szem előtt voltak, de a hangjukat már nem hallhatták. Margery látta, hogy a bátyjai aggódva figyelik őt. Tökéletes.

- Nem kell felkészítened, - .mondta hetykén Peter - Boldogan és meglépetten fogok nézni, mikor kiejted a nevemet.

Margery udvariasan rámosolygott.

- Nem fogom kiejteni a nevedet. Peter magabiztos mosolya elhalványúlt.

- Hogyan?

- Nem fogom kiejteni a nevedet, mert nem hozzád megyek feleségül.

Peter olyan sértődöttnek tűnt, mint egy kisfiú, aki nem kapja még az új póniját.

- De Margery, nem szeretném elmondani a bátyjaidnak, ami kettőnk között történt. Olyan rosszul érezném magam, amiért feldühítem őket.

- Nem állók az utadba. - Margery nyugodtan nézett a szemébe. - Menj, és mondj el nekik mindent.

Peter egy pillanatig habozott.

- Akkor szajhának fognak tartani.

- De téged fognak hibáztatni. - Margery egész felszabadultnak érezte magát, Peter zavart tekintetét látva. Micsoda bolond volt, hogy hagyta tönkretenni az életét egy ilyen jelentéktelen alak miatt! - Menj, már így is minket néznek. Mondd el nekik.

A férfi Margery bátyjai felé tekintett, s látta, hogy összevont szemöldökkel figyelik őket. Pedig Margery még csak nem is buzdította őket. Felsóhajtott, és megrázta a fejét.

- Tudod, érdekes házasság lett volna a miénk.

Margery meg sem mert szólalni, nehogy elrontson valamit, inkább tovább mosolygott. Egy perc múlva Peter újra az előbbi fiatal hölgy mellett termett.

Margery behunyta a szemét, és próbálta visszatartani az örömkönnyeit. Többé nem kell Petertől félnie. Végre eltemetheti a múltbéli hibáid! De ideje volt szembenéznie a következő kihívással.

- Margery!

Az ikrek izgatottan siettek hozzá, és megfogták a kezét. Margery kedvesen rájuk mosolygott, aztán megcsókolta az arcukat. Hogy fognak hiányozni neki, ha visszatérnek a szüleikhez!

- Ó, Margery. - Cicely aggodalmaskodva nézett rá. - Nem árulod el nekünk, hogy kit választottál?

- Képes vagy ilyen bizonytalanságban tartani minket? - tette hozzá Anne, miközben a tekintetével Petert követte. - Lord Fitzwilliam az? Vagy Lord Chadwick, esetleg...

Margery nevetve leintette őket.

- Hogyan mondhatnám el nektek, mikor még a bátyáim se tudják?

- Áruld el! - kiáltotta Anne elkeseredetten.

- Néhány perc múlva megtudjátok. - mondta Margery - Ígérem.

Cicely ragyogó szemekkel nézett körbe a teremben.

- Ez olyan izgalmas. Lehet, hogy én is kiválaszthatom majd a férjemet.

Erre Margery megfogta az ikrek kezét, és komolyan így szólt:

- Ez nagyon nagy felelősség ám. Még mindig nem tudom, hogy minden úgy alakul-e, ahogy elterveztem. Imádkozzatok értem.

Margery még épp időben ért vissza a bátyjai mellé, hogy meghajoljon a bevonuló királyi pár és az udvaroncaik előtt. Elegáns ruházatuk számtalan ékköve megkoronázta az est ünnepélyességét.

Margery viszonozta a királynő kedves mosolyát, aztán figyelte, ahogy helyet foglalnak a trónon. James odahajolt hozzá.

- Készen állsz, kishúgom?

- Remélem. - Margery boldog izgatottsággal mosolygott rá.

- Biztosan nem akarod elárulni nekem, hogy kit választottál?

- Legyen meglepetés.

James viccesen felvonta a szemöldökét, Reynold pedig rákacsintott. Margery arra gondolt, mennyire imádja a bátyjait, s ettől elkezdtek potyogni a könnyei. Még ha el is követtek néhány hibát, igazán boldog volt mellettük.

Henry király felemelkedett a trónjáról, s erre, mintegy végszóra, a zenészek és a tömeg is elhallgatott. Az emberek kíváncsian tolakodtak előre. Margery látta, hogy a király őt keresi a tekintetével, aztán, mikor megtalálta, odaintett neki.

A tömeg szétvált, Margery pedig lassú léptekkel, és udvariasan mosolyogva elindult őfelsége elé. Most eljött az a pillanat, amire annyira várt, egyszerre izgatottan és idegesen kapkodta a levegőt.

Gareth nézte, ahogy Margery elvonul a király nemesi vendégei előtt, és akaratlanul is büszkének érezte magát miatta. Margery sugárzó, higgadt és magabiztos volt. Hogyan gondolhatta róla, hogy önző és elkényeztetett? Biztosan boldoggá teszi majd a családját.

Gareth elismerte, hogy Margerynek igaza volt vele kapcsolatban. Egész életében bizalmatlan volt az emberekhez, ezért elüldözte maga mellől azokat, akik barátságát keresték. Talán már nem is lesz képes újra megszokni a magányt, miután oly sok időt töltött Margery társaságában.

- Margery Welles úrnő - A király intett neki, hogy lépjen közelebb. - Jöjjön, álljon mellém, kedvesem. Az udvarban hónapok óta keringenek a pletykák és találgatások a döntéséről. Most viszont itt az ideje, hogy elárulja, kit választ férjének.

Gareth látta, hogy Margery és a királynő összemosolyognak, mielőtt Margery a tömeg felé fordult volna. Gyertyák és fáklyák százainak lángja csillogott a szemében. Olyan megdöbbentően szép volt, hogy bármelyik férfit könnyedén megkaphatta volna. De Margery a legjobbat érdemelte, Gareth pedig bízott a helyes döntésében.

- Kedves barátaim - Margery tisztán, nyugodtan beszélt - ez év elején nagy megtiszteltetésben volt részem: ő királyi felsége rendelete értelmében, magam választhattam még a férjemet. Az utóbbi hónapokban sok derék férfival találkoztam, és remélem, sok új barátot szereztem. De sajnos, csak egy valakit választhattam.

Gareth érezte, hogy a mellkasába hasít a fájdalom. Nem tudja végignézni Fitzwilliam Öntelt diadalát. Margerynek úgysincs már szüksége rá, hiszen itt vannak a bátyjai, és a jegyese is. A búcsúzkodással csak megnehezítené az elválásukat. Gareth lassan megindult hátrafelé, a kijárathoz.

De közben le sem vette a szemét Margery gyönyörű arcáról, amit talán most lát utoljára életében.

- Egy jóravaló férfit választottam. - Margery boldogan folytatta a mondókáját. - A jövendőbelim kedves, érzékeny férfi, ugyanakkor elég erős is ahhoz, hogy megvédje a földjeimet és az embereimet. Már régóta szeretjük egymást.

Gareth odabiccentett az ajtóban posztoló katonáknak, aztán a kilincs után nyúlt.

- Bár nem nemesi származású, de örökre az én uram lesz. A választottam: Gareth Beaumont.

Gareth egész testében megmerevedett. Nem tudott hátrafordulni, nem tudott Margery szemébe nézni. Miért tette ezt? Miért alázta még magának mindenki előtt?

Hallotta a meglépett morajt, majd a ruhasuhogást, ahogy a tömeg szétvált. A válla fölött hátranézve látta, hogy Margery bátyjai szigorú tekintettel közelítenek feléje.

Garethnek nem maradt más választása, mint követni őket a királyi emelvényre. Hiába akart tiltakozni, James és Reynold olyan erősen megragadták a karját, hogy nem szabadulhatott.

Bolton odahajolt hozzá, és a fülébe suttogott:

- Van néhány megbeszélnivalónk.

Mikor odaértek Margeryhez, James és Reynold hátraléptek, otthagyva egyedül Garethet a király mogorva tekintete és a tömeg botrányos sugdolódzása előtt.

Margery olyan csillogó szemekkel mosolygott rá, hogy Garethnek elállt a lélegzete. Aztán letérdelt Gareth előtt, és fejét hajtott.

- Uram.

Gareth megdöbbenve bámulta.

- Ne tedd ezt magaddal, Margery - suttogta neki.

- De én szeretem Önt. - Margery olyan hangosan beszélt, hogy még a terem végében is hallották, amit mondott.

Gareth egyszerűen nem tudta, kihez fordulhatna. A király vonásai kisimultak, a királynő pedig éppen egy könnycseppet törölt le az arcáról. Ők nem segíthetnek. Odamegy Margery bátyjaihoz, és elmondja nekik...

Mit mondhatna nekik? Margery most jelentette be a döntését az egész udvar előtt. A kedvéért lemondott az összes többi udvarlójáról.

- Nem kellett volna ezt tenned. - mondta remegő hangon Gareth.

Erre Margery megfogta a kezét, és megcsókolta az ujjait.

- Te vagy a mindenem, Gareth. Csak téged akarlak.

Gareth felhúzta Margeryt a földről. Muszáj találnia egy meghitt helyet, ahol megmagyarázhatja Margerynek, hogy ezzel a döntéssel tönkreteheti az egész életét.

Margery magához húzta Gareth arcát, és szájon csókolta. Gareth nem hitte, hogy még egyszer érezheti az ajkai érintését, és egy pillanatra teljesen elveszett Margery csókjának varázslatos ízében. Aztán hallotta, hogy az emberek tapsolnak és éljeneznek. Te jó ég, mit művel? Gareth hirtelen megragadta Margery vállát, és eltartotta magától.

- Beszélnünk kell. - mondta sürgetően. Henry király csendre intette a tömeget.

- Sir Gareth, mit válaszol?

A teremben síri csend honolt. Gareth végignézett a tömegen, látta Wallace vigyorgó ábrázatát. Ez már túl kimerítő volt számára.

- Miért csinálod ezt? - kérdezte mérgesen Margerytől, nem törődve a király kérdésével.

- Mert szeretlek, és csak melletted vagyok boldog.

- Nincs se földem, se vagyonom. - Gareth büszkesége lassan elszállt, ahogy Margery reménykedő szemeibe nézett.

- Engem nem érdekel a származásod. Nem bízol az érzelmeimben? Én sosem foglak elhagyni. Szeretsz engem?

Gareth lehunyta a szemét.

- Margery, kérlek.

- Szeretsz engem? - ismételte Margery.

- Istenem, igen.

Margery könnyes szemekkel karolta át Garethet.

- Mindig is erre vágytam. Olyan boldoggá fogjuk tenni egymást!

Gareth csodálkozva látta, hogy mégis sikerült elnyernie Margery szerelmét, még a bűnei és a hibái ellenére is. Együtt töltik majd a nappalokat és az éjszakákat. Ha pedig Isten nem ajándékozza meg őket saját gyermekékkel, felnevelik majd a szegény árvákat. Margery végtelen szeretete mellett akár egy tucat gyermekük is lehet.

- Csendet! - A király hangja vészjóslóan visszhangzott a teremben. - Margery úrnő még nem kapott választ.

Margery hátrébb lépett. Gareth mélyen a szemébe nézett, megfogta a kezét, és térdre ereszkedett előtte. Megcsókolta Margery kezét, aztán hangosan így szólt:

- Ezennel eljegyzem ezt a nőt, és fogadom, hogy mindig méltó leszek a szeretetére.

Henry király felsóhajtott.

- Jól van. A királynő azt mondja, hogy találhatunk valamilyen nemesi címet önnek.

Margery boldogan felnevetett, és Gareth karjaiba vetette magát, aztán össze-vissza csókolgatta.

- Tudtam. - suttogta - Tudtam, hogy nem utasítasz vissza.

- Nem tudtalak, főleg, miután ezt megtaláltam. - Gareth elővette az erszényéből a kristálykövet, és felemelte a fénybe. - Már attól féltem, hogy elvesztettem. Úgy fájt érte a szívem, mintha a világ legdrágább drágaköve lenne.

Margery becsukta a szemét. Egy apró könnycsepp gördült végig gyönyörű arcocskáján. Aztán elmosolyodott, és le akarta törölni a könnyét, de Gareth megfogta a kezét. Majd odahajolt Margeryhez, és csókjaival itatta fel a könnycseppet.

- Megígérem, hogy többé nem lesz okod sírásra. Kivéve örömömben. - Margery közben az erszényében kezdett kotorászni. - Légy résen, mert nagyon könnyen elsírom magam boldogságomban. - Aztán feltartotta az ő fél kristálykövét. - Ezt gyerekkorom óta magamnál hordom, és te is mindig ott voltál a gondolataimban.

Gareth újra megcsókolta Margeryt.

- Én pedig rólad álmodoztam. Most már soha többé nem fogunk elválni.

Margery és Gareth teljesen megfeledkeztek a körülöttük álló tömegről. Ajkuk hosszú, szenvedélyes csókban forrt össze, amit az udvar boldog éljenzése kísért.

EPILÓGUS

Néhány hónappal később Margery egész családja összegyűlt a Hawksbury kastélyban. Csodálatos, hűvös őszi nap volt, épp megfelelő az ünneplésre. Margery sosem gondolta volna, hogy ilyen boldogan telnek majd a napjai. Ma délután pedig végre hozzámegy a férfihoz, akit szeret.

Az egész család és az összes barátja ott ült a reggelinél. Gareth vele szemben éppen a bátyjaival beszélgetett. Bár beletelt néhány hétbe mire a három férfi beszédbe elegyedett egymással, mára már eltemették a korábbi ellenszenvüket.

Margery a bátyjai feleségei, Katherine és Isabel között foglalt helyet. A két nő sokban különbözött egymástól, de mindketten tökéletesen beleillettek az egyre terjeszkedő rokonságba. Margerynek nem voltak nővérei, ezért most különösen élvezte, hogy megoszthatja velük az érzéseit és gondolatait. Ők hárman képesek voltak hosszú órákon át megvitatni az esküvő minden egyes apró részletét. Isabel, akinek annak idején nem volt hivatalos esküvője, most végre megtanulhatta, hogyan kell megtervezni a szertartást. Mint mondta, időben fel kell készülnie, hiszen az elsőszülött gyermeke leány volt.

Margery egyszerűen nem tudta abbahagyni a mosolygást. Még mindig csodálattal nézett Garethre, és alig hitte el, hogy ezentúl minden éjszakát a karjaiban tölthet majd.

Gareth kedvesen visszamosolygott rá, aztán hirtelen elkomorodott az arca.

Katherine látta, mi történik, s még mielőtt Margery megkérdezhette volna Garethet, közbeszólt:

- Mi baja a vőlegénynek?

- Ugyan már - mondta Isabel tágra nyílt szemekkel. - Csak szeretne már túl lenni ezen a napon, hogy fontosabb dolgokkal foglalkozhasson.

Erre mindhárman felnevettek. Gareth közben felállt, és odajött Margeryhez. Egy darabig szinte incselkedve nézegette őt, aztán egy kis mosoly jelent még a szája szegletében.

- Mi az? - Margery megfogta Gareth kezét.

- Semmi. Csak azt hiszem, legfőbb ideje, hogy megtartsuk az esküvőt.

Margery zavartan figyelte Garethet, mert nem a szemébe nézett, hanem valamerre lejjebb. Már épp kezdett elvörösödni a hirtelen dühtől, mikor rájött, hogy Gareth a hasát bámulja büszkén mosolyogva.

Margery ekkor döbbent rá, mire céloz, s egyből megeredtek a könnyei. A hasára tette a kezét.

- Kisbabám lesz! - kiáltotta, megfeledkezve az összegyűlt rokonságról.

A teremben egy csapásra síri csend támadt. Gareth csak mosolygott tovább, boldogan.

- Fiú lesz - mondta aztán magabiztosan.

Mikor Margery bátyjai észrevették húguk könnyező arcát, egyből felpattantak, és máris a kardjuk markolatán volt a kezük. Közben dühös pillantásokat vetettek Garethre. De a feleségeik kacagva visszarántották őket a székükre.

Gareth elégedetten vigyorgott Margeryre. Margery megfogta Gareth kezét, hogy együtt érinthessék még a pocakjában lapuló csodát. Garethnek igaza volt: fiú lesz. Majd lesznek még lányaik is...

Ahogy Margery és Gareth összenéztek, mindketten ugyanazt a végtelen szerelmet és boldogságot látták megcsillanni egymás szemében. Szavak nélkül is érezték, hogy ez örökké fog tartani.

A nyomtatás és a kötés a debreceni nyomdászat több mint négy évszázados hagyományait őrző
ALFÖLDI NYOMDA Rt. Munkája Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

A NŐ MEGESKÜDÖTT, HOGY SOSEM MEGY FÉRJHEZ

Lady Margery Welles azon ritka kegyben részesül, hogy saját maga választhatja ki a férjét. Igyekszik halogatni a döntést, pedig a király hamarosan választ vár. A vagyonos menyasszonyra pályázó kérők mellett hirtelen felbukkan egy váratlan segítség, Margery gyerekkori barátja, Gareth Beaumont. Csakhogy a régi barát közben erős, vonzó férfivá érett, és nagyobb kísértést jelent, mint bármelyik nemes kérő. Senki sem tudja, hogy Margery egy titkot rejteget, ami miatt sosem akar férjhez menni. Úgy tűnik, ebben még Gareth sem tud segíteni...

A FÉRFI MEGESKÜDÖTT, HOGY MINDIG MEGVÉDELMEZI ŐT

Sok évvel ezelőtt egy csatában a fiatal Margery életét a tizenkét éves Garethre bízták. Gareth jó néhány évvel később visszatér, hogy eleget tegyen a fogadalmának, és megvédelmezze Margeryt. A fenyegető veszély miatt Margery elkötelezett kérőjének adja ki magát, nem is sejtve, hogy a csel egyszer szenvedélyes szerelemre lobbanhat. Margery ugyanis gyönyörű fiatal nő, és Gareth már többre vágyik, mint hogy a testőre legyen.

www.alexandra.hu
ISBN 963-368- 276- 2
9 789633 682760